

Noel Langley: Edgar Cayce a reinkarnációról

Edgar Cayce (1877-1945) különleges, paranormális képességgel megáldott ember volt, sokak szerint a XX. század legnagyobb látnoka. Úgynevezett „alvó” állapotában képes volt betegségeket diagnosztizálni, igen gyakran olyan emberekét is, akikkel sohasem találkozott, és azután előírta az orvosi kezelést. Orvosi képzettsége nem volt, mégis emberek ezreit gyógyította meg, akik előzőleg sikertelenül próbálkoztak a hagyományos gyógymódokkal.

Cayce alig hagyott hátra írott műveket. Úgynevezett „igazlításai” (angolul: Reading) szövegét azonban az e célra alakult Association for Research and Enlightenment (Szövetség a Kutatásért és a Felvilágosodásért) munkatársai, köztük Cayce gyermekei rendkívüli alaposággal rendszerezték, és ezek nyomán számos könyv jelent meg. Az Édesvíz Kiadó komoly adósságot törleszt e kötet megjelentetésével - Edgar Cayce „élet-igazlításai” kivételes figyelemre tarthatnak igényt. A kötet eredeti amerikai kiadását Hugh Lynn Cayce, az A. R. E. igazgatója szerkesztette.

A könyv különlegessége, hogy megtudhatjuk belőle, mikor, miért és milyen körülmények között töröltetett ki a Biblia szövegéből a reinkarnációra vonatkozó rengeteg utalás, amelyek eredetileg benne voltak, és mióta ellenzik a keresztény egyházak a lélek halhatatlanságának ezt az értelmezését.

* * *

Az első öt fejezet fordítója:

Miklós Katalin

A továbbiaké:

Révbíró Tamás

Tartalomjegyzék:

ELŐSZÓ	4
Ki volt Edgar Cayce?	4
ELSŐ FEJEZET	6
„ÉLTEM MÁR MÁSKOR IS?”	6
A vadon szava	12
A kisfiú, aki emlékezett	14
MÁSODIK FEJEZET	16
„HA ÉLTEM MÁR KORÁBBAN IS, MIÉRT NEM EMLÉKSZEM RÁ?”	16
HARMADIK FEJEZET	20
AZ EMBER TUDATALATTIJA HALHATATLAN	20
A szabad akarat erősebb a sorsnál	23
NEGYEDIK FEJEZET	24
A FIZIKAI ÉS AZ ÉRZELMI KARMA	24
Az erény jutalma és a bűn ára	24
A mongoloid gyerek története	27
Félelem a gyerekszüléstől	33
Az álszentség és önteltség vétké	35
A végső krédó	36
„Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket”	37
ÖTÖDIK FEJEZET	39
A FÉLELEM SZEREPE AZ ÉRZELMI KARMÁBAN	39
A zöldségesverem	39
HATODIK FEJEZET	43
HIVATÁS-KARMA	43
A Panteon freskói	43
A hírszerző tiszt	44
HETEDIK FEJEZET	47
IGAZLÁTÁS GYEREKEKNEK	47
Aki orvos volt, és orvos lesz	47
A gyermeki lélek tisztasága	49
A balesetre hajlamos gyermek	50
Háromszoros adósság	50
Hívságos hírnév	51
A Mester emléke	52
Gondoskodás a gyermekekről	53
Gyermekek a háborúban	54
Az udvari bolond	55
A tenger hívó szava	56
A harag gyümölcsei	57
NYOLCADIK FEJEZET	62
EMBER - AZ IDEGEN A FÖLDÖN	62
Minden bolygón ugyanaz a törvény uralkodik	63
A bolygók hatásai	64
Az asztrológiai hatások	64
A lélek védettsége a halállal szemben	65
KILENCEDIK FEJEZET	70
EDGAR CAYCE HITVALLÁSA	70
Krisztus, a Hírnök; Jézus, az Ember	76
Aki bűn nélkül való	77
Constantinus kereszténysége	79

Voltaire	79
A niceai zsinat (Kr. u. 325)	79
Órigenész	81
Püthagorasz és Platón	81
TIZEDIK FEJEZET	83
ELUTASÍTTJA-E A BIBLIA A REINKARNÁCIÓT?	83
TIZENEGYEDIK FEJEZET	87
MIÉRT NINCS A REINKARNÁCIÓ A BIBLIÁBAN?	
A REINKARNÁCIÓ REJTETT TÖRTÉNETE	87
A monofizita doktrína	88
A khalkedóni dekrétum, Kr. u. 451.	89
Anthimus	89
Agapetus pápa	90
Silverius pápa	90
Prokópiosz titkos története	91
Theodora arcképe	92
Justinianus arcképe	93
Az V. ökumenikus zsinat	94
A Hárompontos rendelet	95
Mi volt hát a zsinat igazi célja?	96
TIZENKETTEDIK FEJEZET	98
A SALEMI BOSZORKÁNYPEREK: A PURITÁN ETIKA AZ AMERIKAI PSZICHÉBEN	98
A boszorkányúsztatás esete	98
A vétek visszaszáll	100
A jó barátok	101
„Afféle szadduceus”	103
TIZENHARMADIK FEJEZET	105
BRIDEY MURPHY NYOMÁBAN - ÉS AMI UTÁNA KÖVETKEZETT	105
TIZENEGYEDIK FEJEZET	111
DR. IAN STEVENSON MUNKÁJA	111
Reinkarnáció a fagyos északon	113
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	115
A KEGYELEM TÖRVÉNYE	115
Egy megszabadult lélek fölösleges szorongásai	117
TIZENHATODIK FEJEZET	119
CSOPORTOS KARMA	119
Fort Dearborn túlélői	119
TIZENHETEDIK FEJEZET	123
A REINKARNÁCIÓVAL KAPCSOLATOS MAI ÁLLÁSPONT	123
1. A közvélemény	123
2. Az egyházak	123
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	126
REINKARNÁCIÓ A JÖVŐBEN	126
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	130
KÖVETKEZTETÉS	130
FÜGGELÉK	135
AZ ORIGENÉSZ ELLENI TIZENÖT EGYHÁZI ÁTOK	135

ELŐSZÓ

Ki volt Edgar Cayce?

Edgar Cayce hat könyvének együttes példányszáma az egymillió fölött jár. Tíznél több egyéb könyv szól részben vagy teljes egészében őróla, életéről és képességéről. 1900-tól napjainkig magazinok tucatjai, újságcikkek százai foglalkoztak vele. Mi volt benne ennyire különleges?

Ez attól függ, kinek a szemével nézzük. Kortársai az „éber” Edgar Caycet tehetséges fényképészként ismerték. Egy másik csoport (elsősorban a gyermekek) melegszívű, barátságos tanítóként ismerték a vasárnapi iskolából. Saját családjá nagyszerű férjnek és apának tartotta.

Az „alvó” Edgar Cayce tökéletesen más figura volt - paranormális képességekkel rendelkező ember, akit az ország minden részében ezrek ismertek, akik okkal voltak hálásak neki. Sokan voltak meggyőződve róla, hogy ő mentette vagy változtatta meg őket, amikor már mindent elveszettnek hittek. Az „alvó” Edgar Cayce egyszerre volt orvosi diagnosztá, próféta és a bibliai szeretet elkötelezett hirdetője.

1954 júniusában a Chicagói Egyetem azáltal nyilvánította ki Edgar Cayce iránti elismerését, hogy elfogadott egy doktori értekezést, amelynek az ő élete és munkássága volt a témája. A disszertáció szerzője „vallásos látnok”-nak nevezte Caycet. Ugyanabban az évben a gyermekek számára szerkesztett Rejtelmek könyve az Amerika Legtitokzatosabb Emberének címmel ruházta fel.

1877. március 18-án született a Kentucky állambeli Hopkinsville-ben, és már gyerekkorában különös „látó”-képességet tanúsított, amely túllépett az öt érzékszerv normális hatókörén. Hat- vagy hétévesen azt mondta szüleinek, hogy „víziókat” lát, és beszélni is tud velük; a látott személyek között olykor nemrég elhunyt rokonok is megjelentek. A szülei ezt a magányos gyermek túlságosan eleven fantáziájának számlájára írták; a kisfiúra amúgyis hatott a környéken tevékenykedő prédikátorok által tartott gyűlések drámai nyelve. Később a tankönyveket a párnája alá tette éjszakára, és ezzel a módszerrel kifejlesztette „fotografikus” memóriáját, ami sokban hozzájárul a vidéki iskolában tanúsított gyors előmeneteléhez. Ez a képessége később visszafejlődött; Edgar csak hét osztályt végzett el, és utána máris meg kellett találnia helyét a világban.

Huszonegy évesen egy írószer-nagykereskedés ügynöke lett. Ebben az időben bénulni kezdtek a torkában lévő izmok; közvetlenül fenyegette a veszély, hogy megnémul. Az orvosok nem találták betegsége szervi okát; hipnózissal próbálkoztak, de tartós hatást semmiféle módszerrel sem sikerült elérni. Edgar az utolsó szalmaszálba kapaszkodva megkérte egy barátját, hogy vigye abba a hipnotikus álomba, amelyben gyerekkorában megtanulta a tankönyveket. A barátja megadta a szükséges szuggesztiókat, és Edgar a hipnotikus álomban megtalálta saját betegsége gyökerét. Gyógyszereket és kezelési eljárásokat javasolt, amelyek sikeresen visszaadták a hangját, és meggyógyították szervezetét.

A Hopkinsville-ben és az ugyancsak Kentucky állambeli Bowling Greenben praktizáló orvosok egy csoportja igénybe vette Cayce képességeit saját betegek diagnosztizálásában. Hamar kiderült: csak a páciens nevét és a tartózkodási helyét kell megadniuk, és Cayce telepatikus úton ugyanoly könnyedén „rá tudott hangolódni” az illetőre, mintha egy helyiségben tartózkodtak volna. További információra egyetlen páciens esetében sem volt szüksége.

Az egyik fiatal orvos, dr. Wesley Ketchum megírta a különös eljárást a bostoni klinikai kutatóintézetnek. A New York Times 1910. október 9-i száma két oldalon, képes beszámolóban foglalkozott az ügygel. Attól a naptól fogva a bajba jutott emberek az ország minden pontján igényelni kezdték a „csodatévő” ember segítségét.

Edgar Cayce 1945. január 3-án halt meg a Virginia állambeli Virginia Beachben. Jólal több, mint 14 ezer oldalnyi gyorsírásos szöveg maradt utána: a negyvenhárom év alatt több mint hatezer ember számára adott telepatikus-látnoki közlések jegyzőkönyvei. Ezeket a Cayce-irodalom „Readingek”-nek nevezi. [E könyv magyar fordítása az „igazlátás” szót alkalmazza - a szóösszetétel az első öt fejezet fordítójának, Miklós Katalinnak leleménye.]

Az igazlátások már pusztán terjedelmükkel, mennyiségükkel is az egyetlen embertől származó látnoki közlések élvonalába tartoznak. Szövegük a hozzájuk kapcsolódó feljegyzésekkel, levelezésekkel és jelentésekkel együtt, címszavak ezrei alá sorolva, kereszthivatkozásokkal kiegészítve rendelkezésre áll a pszichológusoknak, diákoknak, íróknak és kutatóknak, akik egyre növekvő számban jönnek a Cayce-szövegekben vizsgálódni.

Az A. R. E. (Association for Research and Enlightenment; Szövetség a Kutatásért és a Felvilágosodásért) nevű alapítvány - postacíme: P. O. Box 595, Virginia Beach, Virginia, 23451 - 1932-ben létesült, az igazlátások megőrzése céljából. Nyitott tagságú kutató társaság lévén továbbra is rendszerezi és katalogizálja az információt, kutatásokat és kísérleteket kezdeményez, konferenciákat, szemináriumokat, előadásokat szervez. A kutatások eredményeit mindmáig az alapítvány saját kiadója tette hozzáférhetővé a tagok számára.

Ez az első eset, hogy Edgar Cayce igazlátásai népszerű, a nagyközönség számára írt könyv formájában látnak napvilágot.

Ebben a kötetben Edgar Cayce 2500 igazlátásából származó adatok találhatóak, az 1925 és 1944 közötti időszakból; a tárgyalt problémák inkább pszichológiai, semmint fizikai természetűek. A mélyen gyökerező szorongások, a mentális blokkok, a tehetségkibontakoztatás, a házassági problémák, a gyermeknevelés stb. témája mind abban a megvilágításban kerül görcső alá, amelyet Cayce „karmikus minta”-ként emlegetett, és az illető lélek előző földi tartózkodásából származik.

A karmát Edgar Cayce egyetemesen érvényesülő, az ok és az okozat kölcsönhatására épülő törvénynek látta, amely a lélek számára lehetőséget kínál a testi, szellemi és lelki fejlődésre. Minden lélek (ahogy Cayce nevezte: „entitás”), amikor emberi lényként a földi síkra lép, tudat alatt hozzáfér az előző életeiben felhalmozott jellemzők, mentális képességek és tehetségek tárházához. Az entitásnak azonban le kell küzdenie az előző életeiben megtapasztalt negatív érzelmek utóhatását: a gyűlölet, a félelem, a kegyetlenség, a kapzsiság ugyanis hátráltatja fejlődésében.

Ily módon az entitás feladata, hogy újjászületések sorozatán keresztül kiegyensúlyozza a pozitív és negatív karmikus bevésődések hatását: hogy legyőzze az önző impulzusokat, és támogassa a kreatív késztetéseket. A könyv egyik leginkább gondolatébresztő része a „fölsleges” szenvedés miértjeire és hogyanjaira adja meg a logikus választ.

E kötet célja, hogy egyszerű, közérthető nyelven ismertessen néhány különös és izgalmas történetet Edgar Cayce esetei közül, s ezáltal segítséget nyújtson a mindennapi élet gyakorlati filozófiájának kialakításában.

Hugh Lynn Cayce

ELSŐ FEJEZET

„ÉLTEM MÁR MÁSKOR IS?”

1923. augusztus 10-én, egy meleg, nyári délutánon az Ohio Állambeli Dayton egyik szállodájában Edgar Cayce, a híres amerikai látnok felébredt az önmaga által előidézett hipnotikus álomból, és élete legnagyobb megrázkódtatása várta.

Cayce, minden protestánsok leghívőbbike, aki negyvenhat év alatt negyvenhatszor olvasta el a Bibliát elejétől végig, most egyre növekvő megdöbbenéssel hallgatta, amint a gyorsíró visszaolvassa a transzban mondott szavait. Ezekből egyértelműen és nyíltan az derült ki: a reinkarnáció nemhogy sületlen legenda volna: a reinkarnáció hideg, kökemény tény.

Legelső rémületében azt hitte: tudattalan képességén gonosz erők lettek úrrá, és őt is akaratlan eszközükké tették. Már jóval korábban megfogadta, hogy ha látnoki képességei félrevezetnék, azonnal felhagy a használatukkal.

Most pedig egyre növekvő zavarral hallgatta Arthur Lammers izgatott beszámolóját arról, hogy ő, Edgar Cayce miket mondott az imént. Az üléseket Lammers kérte. Az alabamai Selma óta ő állt minden költséget. És jóllehet Edgar húsz év óta rendszeresen tartott úgynevezett „egészségi igazlátásokat” [A Cayce-irodalom a „reading” szót használja, ami elsősorban felolvasást, előadást jelent, ez azonban a magyar fordításban félrevezető lett volna. - A szerk.], melyeknek beteg emberek gyógyítása volt a célja, az okkultizmus tiltott területére mindeddig sohasem merészkedett. Lammers viszont behatóan tanulmányozta a paranormális jelenségeket és a keleti vallásokat. Ne feledjük: ez abban a korban történt, amikor az efféle tevékenység leginkább idős hölgyek szalonjaiban zajlott, akik elhunyt ölebecskéjük szellemét kutatták a kutyamennyországban.

Lammers ujjongott, Edgar kétségbeesett.

Lammers egyértelmű választ kapott mindazokra a kérdésekre, amelyekkel az alvó látnokot bombázta. Eloszlott minden kétsége. Edgar viszont élete felfelé ívelő ösvényén új, talán minden eddiginél sorsdöntőbb mérföldkőhöz érkezett. Első érzése az volt, hogy hátat fordít mindennek, és elmenekül. A pusztaság lehetősége, hogy valaki egynél több életet is eltölthet emberi lényként ezen a bolygón, eretnokségnek tetszett, s ellentmondott Krisztus minden tanításának.

Viszolygott ettől a gondolattól - logikátlan, eretnek, hátborzongató eszmének találta. Már az sem volt kevés - még a hívő keresztények legjobbjai számára sem -, hogy szilárdan hinni tudjanak Krisztus ígéretében, miszerint előkészít számukra egy helyet Atyja házában. A saját szájából elhangzott ismeretlen szavak pedig, eltekintve attól, hogy szentségtörésnek tartotta őket, ráadásul teljes zagyvaságnak tündek.

Cayce - nem úgy, mint Lammers - a Bibliát szó szerint elfogadta, szó szerint tanította a vasárnapi iskolában, és teljes spirituális biztonságot merített belőle. Lammersnek tehát sikerült kiválasztania a legkevésbé „felkészült” látnokot ahhoz, hogy e furcsa, földérintetlen vizekre evezzen.

Vajon mi történt volna, ha Edgar ezen a ponton elnézést kér, és a következő vonattal visszautazik Alabamába? Valószínűleg sokkal messze hatóbb következményei lettek volna, mint amit el bírunk képzelni. Az biztos, hogy ez a könyv most nem lehetne a kedves olvasó kezében, de ennél az apróságnál sokkal fontosabb dolgok is elmaradtak volna. Az is biztos, hogy az ötvenes évek közepén a pszichiáterek nem ugrottak volna egymás torkának a Bridey Murphy nyomában című könyv megjelenése nyomán kibontakozott vitában. E vita - a végeredményétől függetlenül - újabb mérföldkövé vált Edgarnak az örök igazságok felé vezető zarándokútján. Cayce már tizenegy éve

halott volt, ám a Bridey Murphy-ügyre irányuló közérdeklődés olyan területeken népszerűsítette filozófiáját, amelyeket korábban sohasem érintett. Cayce szavai sokkal több segítséget és vigaszt tudtak nyújtani a megfáradt, magányos, gyökérvesztett emberek számára, akik hitükben megrendülve nem találtak vigaszt a mindent tagadás kiszikkadt tarlóin.

A reinkarnáció új felfogása csak akkor látta meg a napvilágot, amikor Edgar azon a napon, ott Daytonban mégis legyőzte kétségeit, és megengedte Lammersnek, hogy folytassa a kérdezősködést. Ez a teória nem vont kétségbe Krisztus tanításait, hanem egy új spirituális filozófia alapjait rakta le - egy olyan filozófiáét, amely elég erőteljesnek bizonyult ahhoz, hogy ellenálljon a legzaklatottabb évszázad világi cinizmusának.

Edgar Cayce hitvallása volt, hogy sosem szabad senkit demagógiával vagy „tudományos porhintéssel” megtéríteni vagy meggyőzni. Minden ítélezést hallgatóira bízott. Ennek a könyvnek a kizárólagos célja is mindössze annyi, hogy a lehető legvilágosabb képet nyújtsa az újraszületés elméletéről.

Több mint két és félezer ember kereste fel Caycet, hogy ismereteket szerezzen ezen a bolygón eltöltött előző életeiről. Az első logikus kérdés, ami felmerül: „Vajon jót tett-e ez az ismeret bármelyiküknek?”

A válasz egyértelműen: igen - mindazon esetekben, ahol Cayce igazlátásait alaposan tanulmányozták, és tanácsait megfogadták.

Előre látható volt: a lusta emberek jelentős része kész ugyan szembesülni az igazsággal, meghallgatni az aktuális figyelmeztetéseket, az igazlátásokat mégis érintetlenül hagyja a polcon, s életét a régi, téves úton éli tovább. A nagy többség azonban mégis - így vagy úgy - győztesnek bizonyult. Sokan alapvetően átformálták az életüket, s az erkölcsi helybenjárás helyett értelmes célt találtak. Edgar azt tanította: az emberi természetnek van egy mindenkire jellemző, közös vonása: az ember csak akkor képes lehetőségei teljes kihasználásával működni, ha figyelmét eltereli önmagáról, s azt nála szerencsétlenebb embertársai megsegítésére irányítja.

Vágjunk mindjárt a közepébe két élet-igazlátás részletes tanulmányozásával. Meglátjuk, hogy előző életek tapasztalatai miként alkalmazhatók a gyakorlatban a jelenlegi élet törekvéseinek módosítására, s ezáltal könnyebben megérthetjük, mit jelent a reinkarnáció a szó legtágabb értelmében.

1927. augusztus 29-én Alice Greenwood élet-igazlátást kért David nevű öccse számára; a fiúnak három nappal azelőtt volt a tizennegyedik születésnapja. Alice már megkapta saját élet-igazlátását; a fivért Edgar Cayce nem ismerte személyesen. Ezeket az üléseket általában Edgar felesége, Gertrude vezette, de ez alkalommal Gertrude helyett Edgar apja, Leslie volt jelen, és rajta kívül Gladys Davis, a gyorsíró, Edgar állandó titkárnője, valamint egy Beth Graves nevű látogató.

David Greenwoodról mindössze annyit lehetett tudni, hogy jó tanuló, újsághordással szerzett pénzből maga vásárolta ruháit és tankönyveit, s a bélyeggyűjtés volt a szenvedélye. A nővére mindezen túl nem sokat tudott a fiú jelleméről.

Itt kell megjegyeznünk: Edgar csak akkor vállalt igazlátást, ha erre vagy maga az érdekelt, vagy egy érte felelős személy kérte fel. Amint az önhipnózis állapotába került, nem volt hajlandó más hangra válaszolni, mint az ülést vezető kérdezőre. Ha bármi eltérést tapasztalt, mély hallgatásba merült, vagy kurtán ennyit szólott: - Mára befejeztük. - Ekkor a kérdezőnek ki kellett adnia a szükséges utasítást: Edgar nyerje vissza öntudatát.

Ha ezt a folyamatot bármi módon megzavarták, Edgar súlyos veszélybe került. Egyszer három napra katonatan állapotba került, és ezalatt orvosai kétszer nyilvánították halottnak.

Alice Greenwood felkérésére Edgar végigfeküdt a diványon, karját keresztbe fonta mellkasán, ahogy szokta, és mélyeket lélegzett. Szemhéja egyre fokozódó rebbenései jelezték az ülés vezetője számára, hogy le kell zárnia Edgar szemét; ezután megadhatta az élet-igazlításra vonatkozó szuggesziót, és kapcsolatba kerülhetett Edgar tudatalattijával. Ebben az esetben indulásként felolvasták Alice levelét, amelyben segítséget kér öccse számára. Ha ez a folyamat időben nem volt jól összehangolva a szemhéjak rezgésével, Edgar túljutott a transzállapon, s egészséges, mély álomba merült, amelyből nem lehetett felriasztani, amíg magától föl nem ébredt.

VEZETŐ: - Egy David Roy Greenwood nevű entitás áll előtted. 1913. augusztus 26-án született az Alabama állambeli Greensborótól nyolc mérföldre északra, Perry és Hale megye határához közel. Add meg ennek az entitásnak a kapcsolatát az egyetemes erővel; mondd el azokat a vonásokat, amelyek - látens vagy megnyilvánult módon - személyiségként jelentkeznek ebben a jelenlegi életben; sorold fel a földi síkon való korábbi megjelenéseit, megjelölve az időt, a helyet és a nevet; mondd el azokat a körülményeket, amelyek az egyes életekben ösztönözték vagy késleltették az entitás fejlődését, a jelenlegi személy képességeit, valamint azt, hogy mit érhet el ebben az életében, és hogyan.

Szünet következett, amely alatt Edgar tudatalattija kapcsolatba lépett David Greenwood tudattalanjával. (Ha ez az igazlítás csupán az illető fizikai állapotára irányult volna, akkor Edgarnak szüksége lett volna a fiú pillanatnyi tartózkodási helyének pontos földrajzi meghatározására, ugyanúgy, ahogy a földi megfigyelőállomásnak pontosan ismernie kell a műhold tartózkodási helyét, hogy rádiókapcsolatba tudjon lépni vele.) Ezután Edgar halk, érzelemmentes hangon beszélni kezdett.

Első megjegyzése az volt, hogy a fiú jelenlegi jellemvonásai sokkal inkább épülnek látens ösztönökre, mint akaratlagos, felismerhető törekvésekre. - A jelek szerint olyan személyről van szó, aki testileg erős, ugyanakkor hajlama van a fizikumot károsító betegségekre, különös tekintettel az emésztőrendszer betegségeire. Ezért az entitásnak tartózkodnia kell minden olyan megnyilvánulástól, amely feszültté teszi, terheli az emésztőrendszert.

Akkoriban semmi jele nem mutatkozott annak, hogy a fiú később valóban emésztési zavarokkal fog küzdeni. Ez az eset jól példázza, milyen képessége volt Edgarnak arra, hogy előre jelezze a jövőt. Ezután dicsérni kezdte a fiú barátságos természetét, hozzátéve, hogy meg kell tanulnia megfékezni indulatait, mielőtt még ebből baja származik.

Figyelmeztetett, hogy ha a fiú nem használja akaraterejét felelősséggel, s ha nem vezérli cselekedeteit szilárd istenhit, indulatai élete végéig akadályozhatják cselekedeteit.

A fiú előző életeiről őrzött, tudattalan emlékei alapján számára a sikerhez vezető legbiztosabb út egy olyan kereskedői foglalkozás volt, amely ruhaneműkhöz, textíliákhoz kötődik.

- Ezek adják az entitás természetes hajlamait... mert ha képes lesz barátságokat kötni, céljai egyre nemesebb fordulatot vesznek... ezért annak a képzésnek, amelyre az entitásnak ilyen körülmények között szüksége van, a lehető leghamarabb el kell kezdődnie, hogy fejlődése mielőbb megalapozódjék.

Ezután Edgar a fiú ezt megelőző életének leírásával folytatta.

Ezt az életet Franciaországban töltötte, XIII. Lajos uralkodásának utolsó és XIV. Lajos uralkodásának első éveiben. Edgar szavai utaltak egy készülődő felkelésre - ez valószínűleg az anyakirálynő és Mazarin bíboros elleni tömegfelkelés volt, amely 1648 augusztusától 1652 júliusáig tartott - ekkor Condé herceg végérvényesen vérbe fojtotta. Davidet ebben az életében Neilnek hívták, s fontos helyet töltött be a királyi udvarban: öltözködési ügyekben abszolút szaktekintély lévén az ő személyes felelőssége volt a király ruhatárának felügyelete.

Neil hűségesen szolgálta őfelségét. Edgar rámutatott: ennek az odaadó szolgálatnak a gyümölcsseit a fiú ebben az életében fogja learatni - mintha előző énje érdeméremmel tüntetné ki a jelenlegit a jó magaviseletért.

Milyen más tulajdonságokat hozott magával?

- Jelenlegi életében rendkívül fontos számára, hogy különlegesen öltözködjék; kiváló képessége van arra is, hogy ha rászánja magát, emberek nagy csoportja számára is megszabja a megfelelő öltözködés kívánalmait.

Megjegyzendő, hogy Cayce az igazlítások során időnként rendkívül körülményesen, szinte finomkodóan fogalmazott, s ennek megvolt a maga oka. Edgar Cayce tudatalattija ezúttal a XVII. század francia társalgási nyelvéből indult ki, amelyet azután tudatos elméje fordított át modern angol nyelvre.

A tudatalatti nem megfogható dolgokból áll - ott csak a gondolat létezik. Ebből következik, hogy valójában minden nyelv egy és ugyanaz. A félreértelmezés veszélye csupán akkor merült fel, amikor Edgar elkezdett hangosan beszélni. Attól kezdve, hogy a tudatalattijában megjelenő mentális képeket sikeresen „átírta” tudatos elméje vevőkészülékére, már csupán egyetlen dolog foglalkoztatta: hogy megőrizze az eredeti, igazi jelentést.

Ez az igyekezet mind nyilvánvalóbbá vált, ahogy Edgar visszafelé haladt az időben, s nemcsak teljesen idejétmúlt kifejezésekkel találkozott, hanem olyan fonetikai nehézségekkel is, amelyek hangképző szervei számára teljesen megoldhatatlan feladatot jelentettek.

Ilyenkor nem is az volt a nehéz, hogy egyik nyelvről a másikra fordítson, hanem hogy megtalálja a kifejezhetetlen szimbólumokhoz legközelebb álló modern megfelelőt. Röviden: „meg kellett fejtenie a kódot” - ugyanúgy, ahogy a régészek kénytelenek régés-régi szimbólumnyelveket közelítéssel beszorítani a modern nyelvi szerkezetbe.

Edgar ezután továbbment, a fiúnak egy korábbi életére, amely megelőzte Neil franciaországi inkarnációját. Ekkor Görögországban élt, az Égei-tenger partján, a Thessaloniki-szorosban. Colvalnak hívták, és kereskedő volt egy Szolonika nevű városban.

A pontos dátum nem derült ki; az időpont meghatározatlan maradt, de az elhangzottakból azt lehetett kikövetkeztetni, hogy ez az élet egy társadalmi változás idejére esett: megdőlt egy kormányzati forma, és átadta helyét egy másiknak, Colval pedig magas pozícióba került, és vissza is élt ezzel. Eljátszott tehát olyan előnyöket, amelyek mostani életében tőkét jelenthettek volna. - Ennek hatása ma abban a képességben mutatkozik meg, hogy minden helyzetben feltalálja magát, függetlenül attól, hogy miféle emberekkel kerül kapcsolatba. - Edgar a valóságnak megfelelően hozzátette: - Ennek az élménynek a hatása főleg a család és a hozzá közelállók iránti szeretetben jut kifejezésre.

A következőként leírt élet alighanem azzal az időszakkal esett egybe, amikor Nagy Sándor megszállta és leigázta Perzsiát.

Bármi lett légyen a megszálló hatalom, az ország belső erőit sikerült megosztania. A fiút akkor Abielnek hívták, s az idők hullámverésének hátán az udvari orvos rangjára emelkedett. Itt az intrika és a korrupció rá is hatással volt, de - jóllehet itt is visszaélt befolyásával, amikor a megszállók üldözték, mindvégig megállta a helyét.

Ennek az életének hatása mai életében is érezhető volt: vágyott arra, hogy „kémiai vegyületeket tanulmányozzon, s orvos legyen belőle”. Ez pontosan így is volt. David azonban mégis azt a tanácsot kapta, hogy inkább a későbbi, görögországi tapasztalatból merítsen: legyen kereskedő.

Más szavakkal: a fiú figyelmeztetést kapott: ne ábrándozzék arról, hogy híres sebész lesz belőle. Nemcsak azért, mert anyagilag sem engedhette volna meg magának az orvosi tanulmányokat, és vérmérsékletét tekintve is alkalmatlan volt erre a szakmára, hanem azért is, mert a Perzsiában megnyilvánult intrikus hajlamait jobb volt inkább szunnyadni hagyni.

Ezután Edgar olyan régi korokig ment vissza, amelyek már történelem előttinek tekinthetők - Egyiptomnak abba a korszakába, amikor a birodalmat egy ismeretlen néptörzs támadta meg. Itt lehetőség kínálkozott azoknak a visszatérő tényezőknek azonosítására, amelyek a lélek fejlődésének útját jellemezték. A fiú Franciaországban is és Perzsiában is a királyi udvar kegyeit élvezte. Az, hogy Perzsiában alaposan megismerte az udvari szokásokat, egyértelműen hozzásegítette ahhoz, hogy ösztöneit és hajlamait könnyűszerrel igazítsa a franciaországi környezethez. Kétszer is élt olyan országban, amelyet idegen hadak rohantak le: az ekkor megtapasztalt zűrzavar és pánik kifejlesztette benne a tömegpszichológia iránti érzéket.

Egyiptomban Isoisnak hívták, s ismét sikerült nélkülözhetetlenné tennie magát a megszállók szemében. Szerény körülmények közül indult, s onnan küzdötte fel magát világi prédikátorrá, aki a tömegek bizalmát élvezte. Az új uralkodók közvetítőként használták fel, az új vallási forma terjesztőjeként.

- Ebből adódóan az elsők között kapott az országban olyan különleges öltözéket, amely megkülönböztette a többi embertől.

Ezt a kiváltságot azzal érdemelte ki, hogy szívéen viselte az utca emberének jólétét; az is kiderült, hogy Egyiptomban a mai napig fennmaradtak olyan relikviák, amelyek az ő áldásos életére emlékeztetnek. Halála után szentként tisztelték.

- Ennek az életnek a tapasztalatai révén az entitás sokat fejlődött. Ennek a fejlődésnek az eredménye a mostani életében abban mutatkozik meg, hogy a tömegekhez éppúgy tud alkalmazkodni, mint az egyénekhez.

Egyiptomot hosszú történelme során sokszor megszállták. Az a tény, hogy a megszállók között papok is voltak, arra utal: a babilóniai és egyiptomi megszállást megelőző, az északról érkező, korai árja invázió korszakáról van szó. Ez Krisztus előtt tízezer évvel történhetett, ami arra utal, hogy a szóban forgó lélek igen hosszú utat járt be.

Edgar ezután egy sokat vitatott témát hozott elő: megemlítette Atlantiszt. A történelemtudósok legendának tartják az elsüllyedt kontinenst; Edgar Cayce úgy határozta meg, mint a jelenlegi Atlanti-óceánból kiemelkedett háromrészes szigetcsoporthoz, amelyen a miénket messze túlszárnyaló civilizáció uralkodott. Ismerte és a gyakorlatban alkalmazta az atomenergiát, ami végül a kontinens pusztulásához vezetett. Atlantiszi túlélők nagy csoportjai jutottak el Közép-Amerikába és Észak-Afrikába. Egy részük, amely elszigeteltsége miatt nehezen asszimilálódott, Franciaország és Spanyolország között, a Pireneusokban telepedett le az ő leszármazottaik a mai baszkok.

A Cayce-dokumentumokban az Atlantiszról szóló anyag olyan gazdag, hogy önálló kötetet érdemel. Szükségszerű, hogy e könyv további fejezeteiben is utaljunk rá, de e pillanatban elég annyit leszögezni, hogy egy 200 ezer éves civilizációról van szó, amelynek utolsó szigetei Krisztus előtt 10000-ben merültek el végleg.

- Ezt megelőzően az entitás az atlanti földrészen élt, akkoriban, amikor a tengerár elpusztította a szigetet, s maga is az áldozatok közé került. Abban az életében Amiaie-Oulieb volt a neve.

Trónörökös volt, tehát születésénél fogva királyi vér csörgedezett ereiben. Mielőtt a tengerbe fulladt, elég sokáig élt ahhoz, hogy kiderüljön: hiányzott belőle az a fegyelem és odaadás, amely az uralkodói hivatal betöltéséhez szükséges lett volna.

- Ám a jelen (értsd: a mostani inkarnáció) azt mutatja, hogy megvan benne a drága kelmék, díszes ruházatok ismeretének képessége.

Úgy találjuk tehát, hogy a fiúnak csupán egyetlen életéből hiányzott a finom ruházat és a szertartási díszöltözékek iránti vonzalom - bár egyáltalán nem biztos, hogy Edgar Cayce a fiú összes addigi életéről említést tett. (Életciklusai valójában azt sugallják, hogy a szívósan elszánt lelkeknek ahhoz a csoportjához tartozik, amelynek tagjai büszkék arra, milyen sokszor reinkarnálódtak már - mintha valamiféle sportteljesítményről lenne szó!) Az Edgar által említett életek voltak azok, amelyeknek lényegi közük volt jelenlegi életének aktuális kérdéseire. Ez abból derült ki, ahogyan az igazlátás végén Cayce összefoglalta David Greenwood jelenlegi tehetségeit:

- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti, számos olyan tényező felmerül, amelyeket a jelenlegi életkörülményekhez való alkalmazkodás hoz felszínre. Először is: óvakodjék azoktól az erőktől, amelyek az emésztőrendszeren keresztül károsak lehetnek fizikai állapotára. Erre való tekintettel tartson szigorú diétát, és csak olyan ételeket vegyen magához, amelyek a fizikai egészséghez szükségesek.

- Mentális fejlődése szempontjából az entitásnak olyan tanulmányokat kell folytatnia, amelyek szorosabb kapcsolatba hozzák a Teremtő Energiákkal. Ezek a spirituális ismeretek úgy szerezhetők meg, ha elmélyülten tanulmányozza a Megváltó tapasztalatait, amelyeket a Földön szerzett, az ember fiaként.

- Matriális vonatkozásban forduljon a kereskedelem felé, és fejlesszen magában olyan képességeket, amelyek az üzleti életben elkötelezett ember számára fontosak.

- Tartsa karban magát fizikailag, mentálisan és spirituálisan, mert az igazi áldás a szolgálatból származik. Válassza ki, hogy kit kíván szolgálni, mert két mester egyidejű szolgálatára senki sem képes.

- Tartsa be a törvényt, mert a törvénytisztelet jótékonyan előmozdítja az embernek Istennel való kapcsolatát. Ne hagyja, hogy a világ foltot ejtsen a becsületén. Ne a világi külsőségeket szolgálja, hanem a Teremtőt!

- Mostanra befejeztük.

Az igazlátást szóról szóra, gondosan legépelték, és továbbították a fiú szüleinek. Ők a szöveget annyira semmitmondónak találták, hogy oda sem adták a fiúnak elolvasásra. Szerencsére a nővérét nem lehetett ilyen könnyen eltántorítani. Az igazlátás szövegét biztonságba helyezte, és hét évig, 1934. augusztus 22-ig nem is esett több szó róla.

Akkoriban a 21 éves David Greenwood volt édesanyjának és másik nővéreinek legfőbb támasza. Egy kisvárosi újság terjesztési menedzsereként dolgozott szerény fizetéssel, s nem sok kilátása volt előléptetésre.

Amikor Alice végül is megmutatta neki az igazlátás szövegét, s azt javasolta, hogy fogadja meg a benne olvasható tanácsokat, David egyszerre lett zavart és nyugtalan. Az írást ő sem fogadta sokkal melegebben, mint a szülei. Semmi baja nem volt az emésztésével, a ruházati szakmához, a kereskedelemhez meg végképp nem fűlt a foga. A reinkarnáció gondolata hidegen hagyta, s annak lehetőségét, hogy ő valamiféle látens „divatszakember” volna, kifejezetten nevetségesnek találta. Annyit mégis hajlandó volt elismerni: minden jobb annál, mintha élete hátralevő részét a szerkesztőségben nyomorogná végig.

David nővéreinek mégis egészen 1940 tavaszáig kellett várnia, míg sikerült összehoznia öccsét egy háromgenerációs múltra visszatekintő ruhagyár két társtulajdonosával; az üzem kizárólag egyenruhák készítésével foglalkozott. Alice-nek tudomására jutott, hogy az urak ismerik és nagyra

becsülik Edgar Cayce életművét. A David életéről szóló igazlítás nem hagyott bennük kétséget afelől, hogy a fiatalember igazi őstehetség az ő speciális üzletágukban, s így minden különösebb teketória nélkül felajánlottak neki egy állást: utazó ügynök lett belőle. Elsősorban iskolai egyenruhákkal ügynökölt, de másokat is megkörnyékezett portékájával.

A következő egy évben David máris kiemelkedett a szakmából: rendkívüli tehetséggel érezte meg vásárlói várható igényeit. Területét csakhamar több déli állammal kibővítették. Jóllehet ő volt a legfiatalabb és leggyakorlatlanabb, messze túlszárnyalta a cégnél dolgozó többi kollégáját.

1943-ban a katonai orvosok élelmiszerallergiát állapítottak meg nála. Az igazlítás annak idején figyelmeztette, hogy problémák merülhetnek fel emésztőrendszerével kapcsolatban.

Utazó ügynöki karrierjének az üzemanyag-korlátozás, a túlszűfolt szállodák, a túlterhelt vonatok vetettek véget. Ezért David munkára jelentkezett az egyik legnagyobb sorozóközpontban, ahol hetenként átlagosan ezeröttszáz tisztet szereltek fel harckészültségre.

Már ugyanazon év júliusában előléptették az egyenruharészleg vezetőjévé. Mikor a háború véget ért, visszatért régi cégéhez, ahol rábízták a teljes kiskereskedelmi üzletág vezetését, míg a két korábbi tulajdonos - egy másik vállalat keretében - a nagykereskedelmi részleget szervezte újjá.

Ezek után nem csoda, hogy a hálás Greenwood továbbra is szorosan együttműködött Edgar Caycevel, s a következő igazlítás egy megdöbbentő tényre világított rá: emésztési problémája közvetlen következménye annak, hogy a francia udvarban teljesen tönkretette testét a nehéz ételek iránti olthatatlan szenvedély. (Abban az életében sok más nyavalya között a köszvény is közrejátszott halála előidézésében.) Greenwood ebben az életében a legspártaibb diétára kényszerült. Ez nemcsak a királyi lakomák által előidézett testi károsodások ellensúlyozását szolgálta: saját tudatalattija is figyelmeztette, hogy jövőendő életeiben ne mérjen többé a testére ilyen fölösleges és kellemetlen büntetést.

Ez természetesen nem az egyetlen figyelemreméltó példa Edgar Cayce 2500 igazlítása közül, ám világosan rávilágít arra, hogy egy tizenégyéves fiú szunnyadó képességei - amelyek egyébként valószínűleg észrevétlenül heverték volna parlagon egész életében - hogyan rajzolódtak ki Edgar Cayce látnoki szemei előtt, hogyan ismerte fel őket, felkutatva gyökereiket, s miként fordította le őket a fiú számára a gyakorlat nyelvére.

Edgar elég sokáig élt ahhoz, hogy láthassa, hogyan teljesíti be David Greenwood az őt megillető és hozzá méltó sorsot.

Hasonló átütő erővel mutatkozik meg Edgar Cayce látnoki ereje abban az igazlításban, amelyet halála előtt hat évvel tárt Grover Jansen elé.

A vadon szava

Grover Jansen 1939-ben sokkal jobb helyzetben fordult Caycehez igazlításért, mint David Greenwood. Tizenkilencéves diák volt, és kétségek merültek föl benne a jövőjével kapcsolatban. Két éve járt az egyetemre, és még nem látott olyan munkát, amely igazán megfelelt volna neki.

Edgar szavai nyomán Grover Jansenben nem maradt kétség afelől, melyek a természetes hajlamai. Előző életében, a Függetlenségi Háború alatt mezőgazdászként dolgozott; azt kellett felmérnie, hogy a hadsereg egy adott földterületről mennyi terményre számíthat. Aligha akadt hát olyasmi, amit ő ne tudott volna az egykori csatateretek közelében lévő földek termékenységéről vagy terméketlenségéről.

- Az entitás - Elder Mosse néven - kapcsolatban állt Andréval, Arnolddal, Leevel és Washingtonnal a mai New York állam északi részén lévő területeken. Ebből adódóan jelenlegi életében a hegyek, a folyók, a szabad mezők, a fizikai bátorságot igénylő cselekedetek belülről jövő hatást gyakorolnak az entitás másokkal kapcsolatos viselkedésére.

Ezt megelőző életében a fiatalember a Római Birodalomban élt, annak fénykorában.

- Úgy találjuk, hogy az entitás a korai császárok közül három uralkodó megbízásából tevékenykedett Anglia, Írország, Franciaország, Spanyolország, Portugália területén, Afrika északi partjainál, a görög és a palesztin vidékeken. Az entitás munkája mindezekre a területekre kiterjedt.

- Az entitás ugyanis egyike volt annak a két embernek, akik képesek voltak felmérni, hogy a különböző területeken mit lehet a legkisebb erőfeszítéssel a legeredményesebben termesztani a Birodalom hasznára.

- Következésképp az entitás a természet minden jelenségével kapcsolatosan felelősséggel tud dönteni. Ama korábbi életéből megőrizte ezeket a képességeket - akkor Agrilda volt a neve.

- Az entitás ezt megelőzően a ma Egyiptom néven ismert országban élt, az Atlantisz pusztulását követő újjáépítések időszakában. Korábban Atlantiszban élt.

- Az entitás - jóllehet fiatalabb volt azoknál, akik a hatalmat gyakorolták - Egyiptom földjén rövidesen olyan pozícióba került, amelyben nemcsak oktatta és támogatta az embereket, hanem segített nekik erőt gyűjteni a fennmaradásért folytatott egyesített erőfeszítéshez. A neve akkoriban Ex-en volt.

- Ami az entitás jelenlegi életére jellemző választásait illeti: hogy teljesíteni fogja-e földi küldetését, dicsőséget szerez-e magának, egy ügynek vagy valaki másnak, azt csak ő maga döntheti el.

- Az entitás a természet különböző területeinek megőrzésében és fenntartásában találhatja meg életcélját és harmóniáját, legyen szó a különböző hal- vagy madárfajok védelméről, élelmiszerellátásról, mező- vagy erdőgazdálkodásról vagy éppen talajjavításról.

- Természetesen a föld, Isten zsámolya lévén, mindig is teremni fog, de az ember visszaél értékeivel, s ezzel veszélyezteti a földek termékenységet. Ha a földek, az erdők és egyéb isteni teremtmények erejének megvédésére gondot fordítunk, a termékenység folyamatossága megmarad. Mert az isteni parancs: „gyarapodjatok kegyelemben, tudásban és megértésben” az ember anyagi életére éppúgy érvényes, mint mentális vagy spirituális világára.

Kérdés: - Folytassam megkezdett tanulmányaimat a Pennsylvaniai Állami Egyetemen?

Cayce: - Ha van olyan kurzus, amely a fent említett ismereteket mélyíti el, akkor igen. Ha többet tanulhat azáltal, hogy kormánytisztviselőként munkát vállal a fenti területek valamelyikén, válassza azt. Ha az utóbbi mellett dönt, bizonyosan talál majd ilyen munkát.

A fiatalember nyomban követte az igazlításban foglalt tanácsot. S ahogyan Edgar jelezte: tehetsége a természet védelme és szabályozása területén bontakozott ki. A Belügyminisztérium kebelében működő szervezetnél, a Nemzeti Parkok Felügyeleténél talált munkát. Hét évvel később - megelégedett és kiteljesedett emberként - a következő levelet írta Hugh Lynn Caycenek:

„Drága Barátaim!

Ezen a nyáron végre sikerült bejutnom legszebb és legnagyobb Nemzeti Parkunk déli kapuján. Nagy büszkeség számomra, hogy „erdőőrként” kaptam megbízatást, hiszen apró sráckorom óta úgy érzem, hogy azok az „igazi férfiak”, akik természeti kincseink felett őrködnek. Július 1-én „természetvédelmi erdőőrként” kezdek, ami előrejutásom szempontjából még jelentősebb esemény.

Most már abba hagyom a büszkélkedést, de azt mindenképp tudatni akartam Veletek, hogy az igazlátás végtelenül boldoggá tett engem és kis családomat: most legalább tudjuk, hogy jó úton vagyunk.

Ez a természetvédő erdőőri munka remek alkalom számomra, hogy az embereknek a maga érintetlenségében megmutassak valamit Isten keze munkájából. Minden folyó vize kristálytisza, iható, és csak úgy nyüzsögnek bennük a pisztrángok. Ezt a vidéket, amelynek történelme oly gazdag, az összes régi hegylakó bebarangolta, ugyanúgy, ahogy a krauk, a sziúk és a többi indián törzsek. Itt az antilopok, bölények és a jávorszarvasok éppoly gyakoriak, mint amikor a telepések az első ösvényeket vágják ebben a hatalmas vadonban. A grizzlyk és a fekete medvék arra figyelmeztetnek, hogy minden fa mögött valami veszély leselkedik... Olyan helyet találtam itt, amelyet még soha életemben nem láttam!

Szeptemberben visszamegyek a Mezőgazdasági Főiskolára, hogy megszerezsem a diplomámat, s azután - remélem, örökre - a Nemzeti Park szolgálatában maradok.

Látogassatok meg mindannyian, mindenki szabadjegyre számíthat tőlem!"

Ide kívánczik még egy levél, amelyet 1951-ben, a Hal- és Vadgazdálkodási Hivatal levélpapírján írt egy barátnőjének, aki a fia jövőjéért aggódva hozzá fordult tanácsért:

„Ha Edgar Cayce élne, biztos vagyok benne, hogy az ő igazlátása választ adna a Benneteket szorongató bonyolult problémákra. Nekem óriási szerencsém volt, hogy még idejében fordulhattam hozzá, s az életemre vonatkozó igazlátás, majd a későbbi ellenőrző igazlátások eredményeképpen sikerült megtalálnom azt a munkát, amely leginkább nekem való.

Amint a levélpapír fejlécéről is kiderül, már nem a Nemzeti Parkok Felügyeleténél dolgozom. Tavaly augusztusban felköltöztünk Északra, ahol az Országos Vadgazdálkodási Hivatal szolgálatába kerültem, s az országos hal- és vadgazdálkodásért vagyok felelős. Az igazlátás azt tanácsolta, hogy vállaljak állami hivatalt a természeti kincsek megőrzése területén. Tiszta szívemből mondom: nagyon élvezem ezt a munkát!"

A kisfiú, aki emlékezett

Az előzmények alapján nem meglepő, hogy az, amit Edgar Cayce a saját lelkének eddigi vándorlásairól kiderített, hasonlíthatatlanul csodálatos történet: annyira bonyolult és rejtélyes, hogy csupán egy külön e témának szentelt könyv tudná e lélek útját érthetővé tenni az egyszerű laikusok számára.

Nem akarjuk Edgar Cayce személyét piedesztálra emelni, de az sem hallgatható el, hogy spirituális múltja révén az emberi lelkek magas szintjén a helye. Életei során megjárta beláthatatlan magasságokat is, és olyan életet is élt, amelyekben a normális öt érzékszervén kívül nem volt semmilyen rendkívüli adottsága.

Azt az embert, aki Edgar Cayce volt előző amerikai életében, korántsem lehetett volna szentnek nevezni. Az amerikai Függetlenségi Háború előtt zsoldosként szolgált a brit hadseregben - kedélyes kalandor volt, aki nem vetette meg sem az asszonyokat, sem az italt.

1742-ben született, nyakas cornwalli szülők leszármazottjaként. E kelta eredetű népcsoport csekély vagy épp semmiféle rokonszenvet nem táplált az angolok iránt, és csempészésben, hajók zátonyra futtatásában és kifosztásában élte ki energiáit. Edgarnak akkor John Bainbridge volt a neve. A Chesapeake-öbölben tette először Amerika földjére a lábát (feltűnően közel Virginia Beachhez, amely későbbi életében visszahívta magához, mint valami Lorelei). Azonnal belekeveredett az

ellenséges indián törzsekkel vívott csetepatékba, és ezek során egészen Kanadáig sodródott. Hadászati tevékenységének központja végül Fort Dearborn lett - ez az erődítmény a mai Chicago helyén állt. A határvidéken kemény és kegyetlen volt az élet, mintegy előképeként a következő évszázad vadnyugati viszonyainak, és ő mindenben megfelelt a kor követelményeinek.

Amikor Fort Dearbornt végül bevették az ostromló indiánok, ő egy nagy csoport férfi, asszony és gyermek társaságában, egy sebtében összetákoltt tutajon menekült az Ohio folyón. Nem volt elegendő ennivalójuk, és kikötni sem tudtak sehol, mert az indiánok a folyó mindkét partján a nyomukban voltak. A szerencsétlenek egyenként hullottak el az éhezés és a kimerültség következtében, Bainbridge azonban hősi halált halt: akkor vesztette életét, amikor egy fiatal nőt segített biztos talajra.

Ettől az egy esettől eltekintve azonban abban az életben a lélek nem ment át különösebb fejlődésen, ezért nem is érdemelne több említést, ha nem merült volna fel néhány különleges összefüggés, amely a jelenlegi életéhez fűzi. A nő, akinek akkor megmentette az életét, most is fölkereste segítséget kérve, és őrajta keresztül Edgar sok olyan léleknek tudott segíteni, akikkel annak idején együtt volt Fort Dearbornban. Ők ugyanis együtt maradtak, hogy régi problémáik megoldását a Chesapeake-félsziget környékén folytassák. (Ld. a Tizenhatodik fejezetet.)

Egy kisebb jelentőségű, de sokkal kedvesebb epizód történt, amikor a Cayce-család 1925 szeptemberében Virginia Beachbe költözött. Edgar borbélyhoz vitte a fiát, Hugh Lynnt. A borbély ötéves kislánya álmosan bóklászott a műhelyben, várta, hogy édesanyja lefektesse. Apja egy doboz kekszet adott a kezébe, hogy addig is elfoglalja magát valahogy. A gyerek álmos tekintete egyszer csak Edgarra tévedt; azonnal odatotyogott hozzá, és odanyújtotta a kekszet.

- Tessék - mondta nagy nyomatékkal. - Edd meg az egészet. Biztos még mindig nagyon éhes vagy.
- Hagyd békén az urat! - szólt rá az apja. - Micsoda viselkedés ez, ismeretlen embereket nyaggatni!
- De papa, én ismerem a bácsit! - tiltakozott a gyerek, és tökéletes magabiztossággal nézett föl Edgarra. - Ő is ott volt a tutajon! És nagyon éhes volt, ugye?
- Köszönöm, fiatalember - mondta Edgar hálásan. - Ezt az egy szem kekszet elfogadom. És - hangját bizalmas suttogásig halkította - igazad van. Tényleg nagyon éhes voltam azon a tutajon!

MÁSODIK FEJEZET

„HA ÉLTEM MÁR KORÁBBAN IS, MIÉRT NEM EMLÉKSZEM RÁ?”

A tudatalatti emlékszik a korábbi tapasztalatokra, de sok jó oka van annak, hogy a tudatos elme nem részesül ebben a kétes kiváltságban.

Képzeld el, hogy egy olyan lélek vagy, aki épp visszatérni készül a földre. Képzeld el, hogy bűvár vagy, aki a mentőhajó fedélzetén él a Karib-tengeren. A víz nyugodt és átlátszó, az ég tiszta, csupán enyhe szél lebben körülötted.

Valahol alattad egy régi gálya roncsai hevernek; úgy tudni, a hajó aranykincsekkel megrakottan süllyedt el. Nagy részét már elborította az iszap, de a gerendázat csontvázának kiálló részletei itt-ott még kivehetők. Amit a hajó fedélzetéről nem látni: odalent bonyolult keresztáramlatok haladnak, de annyira mélyen, hogy a tenger sima felszínéig nem hatnak el.

Hosszú időt kell odalent töltened, ezért régimódi, vitorlavászonból varrt bűváruha van rajtad, a lábadon ólomtalpú csizma, a fejedre rézsisakot csavaroztak. A sisak kis kerek ablakai behatárolják a látóteredet. Mikor átmászol a hajó korlátján, úgy érzed, mintha egy tonnányi súlyt cipelnél. Az üdítő, friss levegő, amihez tüdőd hozzászokott, nehéz és áporodott lesz, mire a légpumpán és a gumicsövön át a sisakba ér. De mihelyt a felszín alá merülsz, hozzászoksz a súlytalansághoz, és kényelmes, egyenletes tempóban süllyedsz lefelé. Minden tiszta és egyértelmű; pontosan tudod, mit kell tenned, hogy sikerrel járj. El kell érned a tenger fenekét, oda kell menned a roncsához, megkeresned a kincset, kiásnod, és utána megadnod a jelet, hogy húzzanak vissza a felszínre.

Egyetlen dolgot nem sikerült számításban vened: a tenger szeszélyességét. Mihelyt a lábad szilárd talajt ér, azonnal azt tapasztalod, hogy egy erős áramlat ellen kell küzdened. Teljes testeddel nekifeszülsz, és elindulsz a hajóroncs felé. Ám az áramlat ereje ide-oda taszít, és megsokszorozza a testedet lehúzó bűváruha terhét.

Nevezzük ezt a ruhát fizikai testnek, amelyet földi tartózkodása alatt a lélek magára ölt. Minden jól megy mindaddig, amíg az áramlatok a kellő irányba sodornak, a fény is megfelelő, és a bűváruhát tökéletesen irányítani tudod. De a vízen átszűrődő napfényt váratlanul elhomályosíthatják a felhők, és odalent minden szürke árnyékba borul. Az ellenáramlat ereje lassanként kifáraszt, izmaid fájni kezdenek. Amit a hajó fedélzetéről egyszerű, könnyű sikert ígérő vállalkozásnak véltél, mostanra nehéz, bonyolult és gyötrelmes feladattá vált. Csöppet sem könnyíti a helyzetet, hogy a közelben néhány ötméteres cápa kezd el körözni fenyegetően. Ahogy eléred a roncsot, a felvonókötel és a légcső beleakad a hajó kiálló gerendáiba. Rángatni kezded, hogy kiszabadítsd. A csövön érkező levegő fogyatkozni kezd. Fulladozol. Megfordul a fejedben: vajon mi a fenét keresel idelent, és vajon van-e olyan kincs, amely megérné ezt a sok kényelmetlenséget. Megpróbálsz visszaemlékezni a tervrajzra, amelyet odafent tanulmányoztál, és amelyen világosan feltüntették, hogy a roncsnak melyik részén találod meg a kincset. Idelent viszont nem vagy biztos benne, merre néz az orr, merrefelé fekszik a tat. Kezded megtapasztalni, mi az az érzés, amit Thoreau így nevez: „csöndes kétségbeesés”. Mintha megállna az idő. Úgy érzed, mintha időtlen idők óta ott botorkálnál a tenger fenekén abban a merev bűváruhában, és ott is kellene maradnod az idők végezetéig. A felszíni élet mindinkább olyannak látszik, mint valami valószínűtlen álm - olyasmi, amit sohasem tapasztaltál meg személyesen. A beszélőcsövön át leszűrődő hangok is valószínűtlenek, mintha nem is embertől származnának. Az egyetlen valóság a küzdelem marad, amelyet az áramlat ellen vívsz, hogy el ne sodorjon. Oly feszülten követed az észrevétlenül egyre közelebb és közelebb merészkedő cápákat, hogy végül alig marad figyelmed egyensúlyod megtartására és eredeti küldetésedre.

Végül a kimerültség, a bezártság iszonya, a kudarc élménye annyira elhatalmasodik rajtad, hogy alig vagy képes megadni a jelet társaidnak: húzzanak vissza a felszínre. Miközben a felszín felé emelkedsz, a keszonbetegség is erőt vesz rajtad, úgyhogy mire végül a fedélzetre rántanak, és kiszabadítanak a fullasztó ruhából, inkább vagy holt, mint eleven.

Az ezt követő időszakban, miközben hanyatt fekszel a fedélzeten, zihálva kapkodod a friss levegőt, és lassanként magadhoz térsz, azoknak az odalent eltöltött, végeláthatatlan óráknak az emléke fokozatosan elhalványul, és olyanná válik, mint egy rossz álom. Most már az óceán fenekén eltöltött idő a valószínűtlen; a biztonságos hajó és a társaid lettek a valóság. Az emlékezési folyamat megfordult.

Hasonlóképpen az emberi lélek is gyakorta túlzott magabiztossággal lép át az élők világába, és amikor távozik, túlságosan nagy benne az elbizonytalanodás, mert megfélekedezik arról, hogy a két különálló világ együtt létezik, és az egyik éppolyan valóságos, mint a másik.

„Egy ember egy életben sok szerepet játszik”

Ha kézzelfoghatóbb magyarázatot szeretnénk kapni arról, miért nem emlékszünk előző életeinkre, képzeljük magunkat egy hivatásos színész helyébe.

Legyen az például Sir Laurence Olivier, a világhírű Shakespeare-színész, [E könyv első megjelenésekor, 1967-ben Olivier még élt. A szöveg elevensége érdekében a fordításban megőriztük a jelen idejű szóhasználatot. - A szerk.] aki zseniális jellemformáló tehetségével elént idézte V. Henrik, Hamlet, III. Richárd vagy Othello alakját. E szerepek mindegyike egy-egy tökéletesen megformált, önálló műalkotás, egyik sem következik a másiktól. Olivier-nek valóságosan bele kellett élnie magát ezekbe a karakterekbe, hogy ennyire intenzíven és ilyen meggyőző erővel tudja megjeleníteni őket.

E művészi teljesítmények között Olivier, a hivatásos színész megpihen, és erőt gyűjt a továbblépéshez a saját belső fejlődése útján. Lehet, hogy ő Amerika és Európa legnagyobb élő klasszikus színésze, ám problémái - hivatásától eltekintve - semmiben sem különböztek a miénktől. Fogorvoshoz jár, nyomasztja az adóbevallás, utoléri a nátha, és olykor még a zoknija is kilyukad. A különbség közte és köztünk akkor válik nyilvánvalóvá, amikor először lép fel mondjuk Othellóként az Old Vic színpadán.

Gondolod, hogy akkor is Laurence Olivier adóproblémái foglalkoztatták? Kizárt dolog! Laurence Olivier személye pillanatok alatt kitörlődik emlékezetéből. Tökéletesen azonosul Othellóval. Csak azokra az érzésekre összpontosít, amelyeket rövidesen meg kell jelenítenie. A díszlet eltűnik, s egy valóságos velencei utca lép a helyébe. Hallja ugyan a többi színész hangját, ám amit mondanak, az ő számára hús-vér, XVI. századbeli velenceiek szavai.

Olivier, amikor színre lép, valóságos önhipnózis hatása alatt cselekszik.

Most képzeljük el, amint szenvedélyesen játszik, fenéig üríti érzelmi energiái poharát, s közben vasfegyelemmel ügyel arra is, hogy minden szótag időzítése tökéletes legyen. Gondolod, hogy marad ideje a Hamlet sajtóvisszhangjának elemzésére? Vagy arra, hogy nosztalgikusan felidézze, micsoda ovációval fogadta a közönség III. Richárdként? Vagy esetleg azon bosszankodják, hogy jobb lett volna az V. Henrik filmváltozatában más intonációt és sminket kipróbálni?

Biztosíthatlak: Othello Desdemona iránti szenvedélyes szerelmén kívül a világon semmit sem képes eszébe idézni. Még a jelenetek és felvonások közti szünetekben is Othello marad - lehet, hogy látens Othello - ahogyan a test megpihen alvás közben -, de akkor is Othello! És amíg a függöny le nem gördül, s a közönség el nem hagyta a színházat, amíg jelmezét le nem vetette, s a festéket le nem mosta, föl sem merül benne, hogy korábbi sikerei, a Hamlet, az V. Henrik vagy a III. Richárd kritikáin jártassa gondolatait.

Ne felejtjük el - ha tovább akarjuk vinni a párhuzamot -, hogy Olivier szerepei sem voltak mind sikeresek. Főlösképpen rombolná saját önbizalmát, ha nem igyekeznék megfelekedni arról, hogy egyszer például hagyta magát belerángatni a Koldusopera egy katasztrofálisan dilettáns filmváltozatába. Milyen Othello-alakításra számíthatott volna a közönsége, ha képtelen lett volna megszabadulni ennek az egyetlen bukásnak a szégyenétől? Ha az Othello kellős közepén, szerepét félbeszakítva e szavakkal fordul Desdemonához:

- Te jó Isten! Mekkora bohócot csináltam magamból Bicska Maxi szerepében! Nincs jogom ahhoz, hogy itt most színpadra lépjek, és elfogadjam a közönség pénzét!

Mi történt volna azzal a kapcsolattal, amelyet Olivier oly sok munkával és múgonddal épített fel Othello és a közönség között?

Alkalmazd most önmagadra ezt a hasonlatot! Képzeld el, hogy szabadon betekintést nyersz valamennyi előző életedbe, és egy napon, mintegy véletlenül, rád zuhan annak az emléke, hogy az emberiség története nem ismer nálad nagyobb szörnyeteget!

Hogy viselnéd el a rémületet, a megkésett lelkiismeret-furdalást? Mit kezdenél azzal a rettentő gondolattal, hogy egy korábbi inkarnációdban annyi lélektársad ellen vétettél, s lelkednek olyan adósságai vannak, amelyek letörlesztéséhez több millió élet sem volna elég?

Milyen reménységed maradna?

Ez a helyzet a valóságban sohasem fordulhat elő, azon egyszerű oknál fogva, hogy ez felborítaná az ok és okozat karmikus törvényét - márpedig ez a törvény örök és megváltoztathatatlan. Soha, egyetlen léleknek sem lesz lehetősége arra, hogy saját korábbi baklövéseiről ilyen nyomasztó tudomást szerezzen. Akármilyen adósságai legyenek egy léleknek társaival szemben, addig nem kerül szembe velük, míg fejlődése során el nem érte azt az érettségi szintet, amelyen a jóvátétel immár lehetséges és megvalósítható. Innentől fogva nyugodtan elvethetjük azt az örült tévedést, hogy a „karma” a vak és kegyetlen büntetés korbácsa, amely rajtunk, méltatlan bűnösökön csattan.

- Mert az Úr egyetlen lelket sem próbál meg azon mértéken felül, amelyet el bír viselni - vallja Edgar Cayce. Igaz, sokszor kellett a segítségért hozzá forduló, összezavarodott és reménytelenségbe süllyedt emberek fejéből kiűznie a predestináció és az eredendő bűn dogmáit.

- Manapság a legtöbb ember félreérti a karmikus törvényeket - állította Cayce. - Minden léleknek vagy entitásnak helyes képzetet kell kialakítania a sorsról. A sorsunk bennünk van; a hitünkben származik; a Teremtő Erők ajándéka. A karmát befolyásolni ebben az esetben annyit jelent, mint fellázadni a sors ellen.

- Az entitás a karmára helyezi a hangsúlyt - dorgált meg egyszer valakit, aki kérdéssel fordult hozzá.
- Aki a törvény szerint él, az a törvény szerint ítél; aki pedig a hit szerint él, az a hit szerint ítél.

- Nincs ebben sem bírálóat, sem irónia - mondta valaki másnak -, de azt tudnia kell, hogy Isten törvénye az, ami valóban tökéletes, nem a róla alkotott emberi fogalmak. A törvény be fog teljesedni. Te teljesíted be vagy valaki más? ... Keressetek, és találni fogtok. Zörgessetek, és az ajtó megnyitattik. Ezek cáfolhatatlan és megváltoztathatatlan törvények.

Most lássuk ennek a kérdésnek részletesebb elemzését:

- A karma válaszreakció; hasonlítsuk ahhoz a folyamathoz, amikor a test táplálékot vesz magához, s a szervezet erre valamiképpen reagál. Mégpedig úgy, hogy a táplálékot a test részévé alakítja át, beépíti a sejtekbe, s így hatást gyakorol a test és a tudat egészségére - mondta Cayce.

- Így van ez a lélekkel is, amikor - egy földi élet idejére - beköltözik a testbe. Az ember gondolatai és e gondolatokból származó cselekedetei adják a táplálékot, amelyből a lélek építkezik.

- E gondolatokat és cselekedeteket a mögöttük meghúzódó gondolatok és cselekedetek motiválják, és így tovább, vissza egészen a lélek születéséig.

- Amikor a lélek új testbe költözik, megnyílik egy kapu, és vele egy lehetőség e lélek sorsának építésére. Minden, ami korábban épült - legyen az jó vagy rossz -, benne foglaltatik ebben a lehetőségben. Törleszteni mindig lehet, de nem lehet kibújni a lélek által korábban elkövetett tettek felelőssége alól.

- Az élet tehát a fejlődés útja, felkészülés a lélek megtisztítására, jóllehet a test és a fizikai tudat számára az út gyakran rögös.

- Változások történnek, s az emberek azt mondják: szerencsém volt. Csakhogy ami történik, nem szerencse! Hanem annak az eredménye, hogy mit kezdett a lélek a korábbi vétségek jóvátételére felkínált lehetőséggel.

S Edgar Cayce ezen a ponton fogalmazta meg - a lehető legegyszerűbb szavakkal - a Kegyelem Törvényét, amely többet jelent, mint az egyszerű jóvátétel.

- A karma az, amikor tudjuk, mit kellene tennünk, s mégsem éljük meg lehetőségeinket. Ha meg tudsz bocsátani másoknak, magad is bocsánatot nyersz. Ez a karma beteljesítésének útja.

Az igazlítások során olyan sorsokkal ismerkedhetünk meg, amelyekben az egyén karmikus bűne az volt, hogy görcsösen ragaszkodott rég túlhaladott vétségéhez és szégyenéhez, ahelyett, hogy pozitív erőfeszítéssel és „megbocsátással” igyekezett volna végre helyrebillenteni a mérleget.

Természetesen sem Isten, sem másik ember nem kényszeríthet senkit arra, hogy megbocsásson magának vagy másoknak, amíg ezt ő maga el nem határozta. Szabadságában áll addig maradni a maga választotta tisztítóútban, ameddig csak akar. Ám amíg nem fejlődött egy olyan szintre, ahol már elég világosan lát ahhoz, hogy a saját hajánál fogva kihúzza magát a bajból, fölösleges ezt kérdezgetnie magától: „Miért nem emlékszem?” Sokkal helyénvalóbb ez a megfogalmazás: „Örülök, hogy nem emlékszem!” Még akkor is így van, ha emiatt le kell mondania arról az örömről is, hogy olyan életeibe láthasson bele, amelyekben földre szállt angyalként gyakorolta jótéteményeit mások megsegítésére, és embertársai szeretetétől, megbecsülésétől és tiszteletétől övezve halt meg.

Minden jó, amit valaha tettünk, örökké a lelkünkkel marad. A lélek sosem „ronthatja meg” a jót, amit cselekedett. A későbbiekben meg fogjuk vizsgálni, hogy a Kegyelem Törvénye segítségével hogyan vethető össze ez az elv az ok-okozat törvényével.

HARMADIK FEJEZET

AZ EMBER TUDATALATTIJA HALHATATLAN

Eleinte olyan alapvető különbség volt az „éber” és az „alvó” Edgar Cayce között, mint Kelet-, s Nyugat-Berlin között. A két tudatállapot közötti ellentét természetesen nem volt összehajthatatlan, jóllehet az egyik sebezhető volt és emberi, a másik pedig védeltséget élvezett az embernek örökül jutó „tenger fájdalommal” szemben.

Legszemléletesebben talán a kezdetleges adó-vevő rádióhoz lehetne hasonlítani Caycenek ezt a kettős működését: azon sem lehet egyszerre adni és venni. Egyszerű technikai segédeszközzel van szó, amely a tengerészek számára lehetővé teszi a kapcsolattartást a szárazfölddel. A készülék számára az elhangzott szavak közömbösek; amit befogad és kisugároz, nem hagy benne nyomot, nem rögződik emlékezetében.

Edgar Cayce életének vége felé már határozott jelei mutatkoztak annak, hogy van átjárás a két tudatállapot között. Eleinte azonban ő volt a legjobban megdöbbenve, amikor megtudta, hogy - például - orvosi tanácsokat adott egy olasznak, tökéletesen hibátlan olasz nyelven! A bonyolult orvosi szakzsargon, amelyet transzállapotban használt, ébredéskor nem kevésbé volt ismeretlen a számára, mint az olasz nyelv.

Edgar Caycevel kapcsolatban az egyik legelterjedtebb tévedés, hogy Cayce afféle világi Mózes volt, aki a metafizikai pusztába kiáltotta szavait. Cayce tudatát az a képesség tette valóban egyedülállóvá, hogy vissza tudta idézni saját kezdeteit a Teremtésben.

Az volt a célja - s eddigi ismereteink szerint ebben egész életművének célja összefoglalható -, hogy „kitapossa az ösvényt” azok számára, akik hisznek benne: örökségük Istentől származik.

- Amit én ma tudok, holnapra mindenki tudni fogja - ez Cayce filozófiájának egyik leggyakrabban visszatérő eleme.

Meggyőződése volt, hogy minden lélek egyforma lehetőségek birtokában van: ez abból is kiderül, ahogyan leírja a lélek első megjelenését a Földön.

- A kezdet idején, amikor az első elemek mozgásba lendültek, és létrejött a „földi sík” nevű szféra, amikor a hajnali csillagok együtt örvendeztek, és a sutogó szél meghozta a nagy hírt az ember jöveteléről, aki a Teremtő szelleméből kibontakozva élő lélekként manifesztálódik, az entitás ezzel a sereggel együtt öltött testet.

Ha figyelembe vesszük, hogy akkoriban az „éber” Cayce Biblia-értelmezése szöges ellentétben állt az „alvó” értelmezésével, érdemes összehasonlítani a fenti idézetet a Jób könyvéből származó alábbi bekezdéssel:

„Majd felele az Úr Jóbnak a forgószelekből, és monda: ... Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? ... Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának?” (Jób 38.)

Edgar Cayce szerint néhány lélek már a teremtésre való várakozás időszakában predestinálva volt arra, hogy szabad akaratát Isten céljainak szolgálatába állítsa a Földön. Mások arra lettek kijelölve, hogy szabad akaratukat kényük-kedvük szerint érvényesítsék... Az „újszülött” Föld lehetőséget kínált számukra, hogy ott Isten teremtő szerepét bitorolva, a maguk gyarló, kisszerű módján ők is Teremtőt játsszanak. Röviden: a lelkek a bűnt magukkal hozták. Nem itt várt rájuk, „a test ruhájában” - hiszen a bolygón akkoriban az állati evolúció még el sem kezdődött. A „szilárd” anyag besűrűsödése, amilyennek ma ismerjük, valójában még évmillióig váratott magára. A gondolat volt

az eredeti motivációs erő. A besűrűsödött anyag a gondolat mutációjaként keletkezett, miután az „összecsomósodott”. Egyszerűsített képpel ezt leginkább a folyékony lávához lehetne hasonlítani, amely képlékeny, szüntelen mozgásban van, változik, és bármilyen alakot képes felölni. A szilárd anyag ennek élettelen változata, amely már csak kalapáccsal és vésővel formázható.

Innen ered az az igazlítások során állandóan visszatérő tanítás, hogy „a Gondolat a Szobrász” - aki formálja a keze alá simuló, képlékeny agyagot -, a lélek alakulása pedig elsősorban attól függ, hogy a tudatalatti szintjén, ahol az agyag a legpuhább és legformálhatóbb, van-e a Gondoltnak elég ereje megmintázni a sors szobrát.

Ahogy a szilárd anyag ártalmatlan részecskéjét pusztító erővé, városokat elsöprő erővé változtatja egy láncreakció-sorozat, úgy szabadíthatja ki a lelket az anyag börtönéből a pozitív gondolatok láncreakciója - míg végül a lélek megtérhet fluid állapotú ös-szabadságába, az asztrális síkra.

Sajnos a kényelmesen használható tudományos kifejezéseknek, mint például az „atomhasadás”, nincs olyan megfelelője, amely a lélek megszabadulását írta le. Kénytelenek vagyunk tehát e folyamatot „tragikus halál”-ként emlegetni.

Olyan ez, mintha magasztalnánk a krumplihéjat, és közben szemébe dobnánk a krumplit.

Sokkal egyszerűbb úgy beszélni a lélekről, hogy távközlési műholdhoz hasonlítjuk. Ahhoz, hogy kiszabaduljon a gravitáció hatása alól, és pályára álljon, két hordozórakéta szükséges. Amikor a rakéták kiégtek, leválnak a műholdról. A hús-vér testre, a lélek földi burkára ugyanez a sors vár: elpusztul és visszamarad a halálban, s vele marad a kiterjedt „ego”, a földi burokhöz tartozó, hátrahagyott tudat is.

A lélek így kikerült az anyag börtönéből. Szabad lett! Földi tartózkodásából megőrzi a világi tapasztalatokat, amelyeket „memóriabankjában” biztonságosan elraktároz - ugyanis csak a „tudatos elme” az, amit hátrahagyott. A tudatalatti tovább él, hiszen nincs köze az anyaghoz, és nem is függ tőle. Most ez válik a lélek tudatos elméjévé, s ekként működik egészen addig, míg a lélek vissza nem tér a sűrű földi anyagba, hogy elkezdje következő életét.

A felsőbbrendű tudat átvállalja azokat a funkciókat, amelyeket a tudatalatti átadott, s így a lélek olyan tisztán áttekinthetővé válik, amilyen a Földön sosem lehetett. Valószínűleg a létezésnek ezen a szintjén tapasztalt, magasztos lelkiállapot földi kisugárzását élték meg egyes szentek „spirituális ekstázisként”.

Amikor elérkezik az idő, hogy a lélek egy új testbe költözve visszatérjen a Földre, a folyamat egyszerűen megfordul. A tudatos elme visszatér a tudatalatti szintjére, a tudatalatti pedig a felsőbbrendű én szintjére, a hús-vér test anyaméhszerű szentélyébe. Nem próbál, nem is akar érzelmileg azonosulni a tudatalatti és az újonnan megszületett tudatos elme működésével, mivel azok új egójukhoz igyekeznek hozzászokni.

A felsőbbrendű énnel csak nagyon ritka esetekben lehet kapcsolatba kerülni, s akkor is csak szakszerű, mély hipnózisban. (Az olvasónak azonban tisztában kell lennie azzal, hogy amit Edgar Cayce tudott - kapcsolatot teremteni magasabb énjével a maga egészen sajátos önhipnózis-technikája által -, az az egyetemes emberi fejlődés jelenlegi szintjén a kivétel, nem a szabály. Cayce személyében pillantást vethetünk jövőbeli önmagunkra.)

Az „újszülött” tudatos elme sohasem lehet idősebb, mint a test, amely átmenetileg otthont ad neki. Az ember elraktározott tudása, ébersége, az az ösztön, amellyel önmagát és embertársait értékeli, a tudatalatti szintjén nyugszik. Következésképp az egyetlen barát és tanácsadó, akihez fordulhat, a saját tudatalattija. Ráadásul ezt a kapcsolatot csak alvás közben vagy megvilágosodott, meditatív tudatállapotban lehet megteremteni. Ilyenkor az önfegyelem segítségével az ember eljut odáig, hogy leül, s meghallgatja „a tudat csöndes, nyugodt szavát”.

Az újrászületett embernek éber állapotában, tudatossága szintjén ismét szembesülnie kell az anyagi lét kihívásaival, legjobb tudása szerint kell egyensúlyoznia az élet hullámverései fölött átvezető keskeny pallón, ahol - ha képes figyelni arra a „csöndes, nyugodt szóra” - elkerülheti a túlzott énközpontúság buktatóit, amelyek korábban annyiszor megkísértették, s taszították a mély örvénybe.

Van-e az embernek valamilyen eszköze, amelynek segítségével megsejtheti az elébe tornyosuló nehézségeket?

Van bizony! Tekintsük a lélek inkarnációit egy folytatásos regény egyes részeinek. Amint a lélek útja egy bizonyos életben a halállal véget ér, máris megjelenik az apró betűs felirat: „Folytatása következik”. Amikor egy új testben újra megszületsz, nem nulláról indulsz: pontosan ott folytatod, ahol abbahagytad.

Ha például egy előző életedben nem tudtad legyőzni magadban azt a késztetést, hogy kövekkel zúzd be egy üvegház ablakait, akkor legközelebb - jelképesen - ugyanolyan helyzetben találod magad, csak éppen ez alkalommal a tiéd lesz az üvegház, amelyre a kövek záporoznak. Ha rezzenetlen arccal elviseled a pusztítást, amíg a számlát kiegyenlítve utolsó ablaktáblád is szilánkjaira nem hull, egészen jó eredményt tudsz felmutatni. Ha viszont önsajnálathoz zuhansz, és átkozódsz, hogy te nem ilyen sorsot érdemelnél, akkor elpuszkáztad az egészséget, és semmit sem sikerült profitálnod a nagy lehetőségből.

Edgar Cayce nem szégyellte bevallani, hogy néhány korábbi életét sokkal jobban is eltölthette volna; hogy gyakran volt indulatos és türelmetlen. Az ókori Egyiptomban például túl közel húzódott a húsos fazékhoz, túl sok csábításának engedett, és ez bizony letérítette őt arról a rögzös útról, amelyen a lélek kiteljesedhetett volna.

Az a sajátos felelősség, amelyet ebben az életében tisztánlátó képessége rótt rá, egyszerre adott lehetőséget arra, hogy rendet teremtsen saját spirituális portáján, és egyszersmind segíthetett embertársain.

Vajon honnan merítette Edgar Cayce az információt az élet-igazságokhoz?

Egy 1931-ben, a Cayce-kórházban tartott előadásában a következőket mondta erről:

- Engedjék meg, hogy most egy saját élményemről számoljak be! Úgy érzem, nagyon is valóságos élményről van szó, és ez - amennyire szavakkal egyáltalán kifejezhető - azt kísérli meg illusztrálni, hogy mi történik a halálban. Egyszer, amikor a szokásos módon megváltozott tudatállapotba kerültem, hogy információt hozzak le valaki számára, azt vettem észre, hogy kívül kerültem a testemen.

- Tisztán kivehető, keskeny, egyenes vonalat láttam magam előtt, mintha egy fénysáv lett volna. Két oldalról füst és köd vett körül, és síró árnyalakok, akik segítségért rimázkodtak, és csalogattak maguk közé.

- Ahogy követtem a fénysugarat, látóterem kezdett kitisztulni. A körülöttem lévő alakok jobban kirajzolódtak, egyértelműbb formát öltöttek. De a hívogatások nem hagytak alább, mindent elkövettek, hogy letérítsenek utamról, és eltántorítsanak a célomtól. Én azonban rendíthetetlenül haladtam az előttem húzódó keskeny ösvényen. Egy idő után eljutottam oda, ahol az alakokból már csak árnyak maradtak, és inkább sürgetni próbáltak, mint megállítani. Ahogy mindinkább kirajzolódtak, láttam, hogy lekötötte őket saját tevékenységük.

- Végül felértem egy dombra, amelynek tetején egy templom állt. Beléptem, s egy hatalmas teremben találtam magam, amely leginkább könyvtárhoz hasonlított. Az emberek életeiről szóló írások sorakoztak benne - minden egyes emberről külön kötet szólt. Így hát egyszerűen csak le

kellett emelnem annak az embernek a kötetét, aki igazlításért fordult hozzám. Pál apostol szavaival csak azt mondhatom: „ha testben-é, ha testen kívül-é, nem tudom”, de hogy ez valóságos élmény volt, az biztos.

A szabad akarat erősebb a sorsnál

Amikor a hozzá segítségért forduló emberek előző életeit elemezte, Edgar Cayce mindig fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy a karma nem más, mint emlékezés, s hogy az ok-okozati törvények rugalmasak. A lélek - akár a „cellabizalmi” a fegyintézetben -, ha együttműködik a hatóságokkal, jó magaviseletére való tekintettel mindig kaphat enyhítést. Egyetlen élet, amelyet a lélek teljes egészében a mások szolgálatának szentel - mint például Albert Schweitzer vagy Damien atya földi pályafutása -, öt-hat olyan életet ellensúlyozhat, amelyben a fejlődés megrekedt, s a lélek elmaradt önmagától.

A szabad akarat mindig erősebb, mint az eleve elrendelt sors. Nem lehet annyi régi adósságot felhalmozni, hogy a lélek a végén ne tehessen mást, mint szüntelenül fizessen, fizessen és fizessen. De azt is tudomásul kell vennünk: a lélek a fejlődésre gyakran választ olyan módot, amelyet a tudatos elme nem ért meg azonnal. A vak ember például, akit Krisztus meggyógyított, nem a bűnei miatt lett vak, hanem mert lelke a vakság élménye által tartást kapott.

Nagyon fontos ezt az alaptételt megérteni és elfogadni, mielőtt az egyéni életek részletes vizsgálata során bonyolultabb témákat érintenénk.

Bármekkora kutyaszorítóban találod is magad, te intézted úgy, hogy odakerülj - azáltal, hogy korábban nem vettél tudomást a törvényről. Bármilyen törvényt szegtél meg, saját szabad akaratod ellen vétettél, a Teremtő által rád ruházott szabad akarat ellen. A te választásod, hogy éppen ott légy, ahol vagy. Ez legalább annyi méltóságot és önbecsülést ad, hogy tudd: saját hibáidat te követted el - viszont megdől a gondosan megfogalmazott kifogás a bosszúálló Jehováról, aki dühöngő örülként téged szemelt ki áldozatául, és egy kegyetlen bábjáték forgatókönyve szerint rángatja sorsod láthatatlan szálait.

A gondolat, hogy ezt a tökéletesen működő Naprendszer egy félelmetes, bosszúálló Isten irányítja, körülbelül olyan képtelenség, mint azt képzelni, hogy a börtönfilmekből ismert kétbalkezes zsaruszakasz képes lenne megindítani az órák óta bedugult forgalmat egy nyolcsávós autópályán.

Ezért van az, hogy az igazi vallások felvilágosult tanításait sosem lehetett összhangba hozni az eredendő bűn és a tüzes pokol dogmájával.

Az alvó Edgar Cayce egyetlen Istent ismert: egy végtelen kegyelmű, szerető Istent, aki mindannyiunknak már régen megbocsátott.

Mindenekelőtt ezt az alaptanítást kell szem előtt tartanod, kedves olvasó, ahogy egyre jobban belemerülsz a reinkarnáció elméletében foglalt folyamatokba, mert más alapokról kiindulva ez az egész nem működik.

NEGYEDIK FEJEZET

A FIZIKAI ÉS AZ ÉRZELMI KARMA

Az erény jutalma és a bűn ára

Paul Durbin - nős, egy gyermek apja - harmincnégy éves volt, amikor utolérte a sclerosis multiplex; jobb karja és lába sorvadni kezdett.

Minthogy családja egyáltalán nem volt jómódú, barátok siettek a segítségére. Fizették kórházi költségeit, igazlást kértek Caycetől, és még az előírt gyógyító masszázis költségeit is vállalták. Paul állapota rövidesen javulni kezdett.

Az igazlítás egy olyan előző életére is utalt, amelyben Pault bizony elragadták a szenvedélyek.

- Az entitás harcban áll önmagával. Ki kell üznie tudatából a gyűlöletet, a rosszindulatot, mindent, ami az emberekben félelmet kelt. Mert régóta ismeretes: minden léleknek számot kell adnia minden meggondolatlan szaváról. Minden apróságért meg kell fizetnie. Ám az entitás azt is tudja, vagy tudnia kell, hogy az Atyánál oltalmat talál.

- Mert, ahogy az írás mondja: „Bármily messzire tévelyedtél is, ha szólítasz, válaszom hamar megtalál!” Fordítsd hát arcodat Őfelé! Tudd, hogy él az Isten, és megsegít, ha bizalmadat Belé veted!

Vagyis, ha a lélek felismeri, hogy rossz útra tévedt, az őszinte bűnbánat mértékének megfelelően segítséget kap.

A figyelmeztetés azonban süket fülekre talált. Durbin keserű önsajnálathoz merült, az elhangzottakat ostobaságnak tartotta, és szemrehányásokkal illette Caycet, amiért nem ért el nála azonnal csodás gyógyulást. Negativitása a környezetét sem kímélte. Odáig süllyedt, hogy megpróbálta összeugrasztani a segítségére siető embereket, akik a végén már azt is megbánták, hogy belekeveredtek az ügybe.

Állapota azonban egy időre mégis javulásnak indult. Amikor aztán a folyamat megállt, Durbin keserűbben átkozódott, mint valaha.

A következő igazlítás keményen fogalmazott:

- Karmikus betegségről van szó; a testnek meg kell változtatnia a körülményekhez, a dolgokhoz és az emberekhez való viszonyulását.

- Először is a szívnek kell megváltoznia, azután a tudatnak. Meg kell változtatni a célokat és szándékokat is. Ha ez megtörtént, folytatni kell a masszázst és az egyéb javasolt terápiákat. Ám a mechanikus módszerek sohasem vezetnek el a teljes gyógyuláshoz, míg a lelket meg nem érintette a Szent Lélek. Benne van tehát minden reményed! Miért is utasítanád el? A test valójában az élő Isten temploma. És a tiéd ugyan milyen képet mutat? Céltudata megtört, és megtört önfenntartó képessége is.

- Mi hiányzik? Maga az élet! Az az erő, amelynek a neve Isten! Elfogadod, vagy elutasítod? Csak rajtad áll!

- Amíg gyűlölet, rosszindulat és igazságtalanság él szívedben a türelem, a testvéri szeretet és a szenvedés elviselésének képessége helyett, tested meg nem gyógyulhat. Miért gyógyulna meg a test? Azért, hogy kielégítse saját fizikai éhségét és vágyait? Hogy önzését tovább erősítse?

- Akkor már jobb, ha így marad!

- Mára befejeztük - hacsak nincs kérdésed.

Szándékosan választottuk ezt az igazlást, éppen szokatlan szigorúsága miatt. Az A. R. E.-dokumentációban (A. R. E. - Association for Research and Enlightenment: Edgar Cayce műveinek rendszerezője és kiadója.) található levelezés néma vallomás arról, hogy ez a beteg rendíthetetlen csökönyösségében a kisujját sem volt hajlandó mozdítani saját érdekében. A gyógyulást úgy követelte, mint valami természet adta jogot.

Miért szenvedett Paul Durbin?

- Minden betegség bűn - mondta Cayce. Ezzel nem feltétlenül ebben az életben, tudatosan elkövetett bűnre gondolt, hanem olyan bűnre, amelyet a lélek még nem vezetett le, ezért betegség formájában jelentkezik.

A karmát, amelynek lapjain a lélek nyereségei és veszteségei életről életre följegyeztetnek, gyakran - tévesen és igazságtalanul - összetévesztik a megtorlással. A karma nem a büntetés eszköze - ahhoz túl kifinomult és elfogulatlan; végső célja a jóvátétel. Való igaz azonban, hogy miközben egy fájdalmas bűnbeesés nyomait igyekeznek egy még fájdalmasabb gyógymóddal eltüntetni, komoly szenvedéseket okoz.

Úgy tűnik, amikor az egót a saját érdekeinek érvényesítésére biztató apró figyelmeztetések sorozatosan észrevétlenül maradnak, akkor bizonyos fizikai szenvedések hathatós eszköznek bizonyulnak arra, hogy felrázzák a tompultságba merült tudatalattit. Ennek fényében jobban megérthetjük e látszólag fonák igazságot: „Az Úr azt teszi próbára, akit szeret.”

* * *

Az igazlások szerint kétféle karma létezik: érzelmi és fizikai. Mindegyiknek megvannak a pozitív és negatív, jó és rossz vonatkozásai.

A negatív érzelmi karma címszó alatt olyan jelenségek szerepelnek, mint a rossz házasság, az alkoholizmus, az impotencia és a különféle neurózisok, mint például a mániás depresszió, a paranoia, a különféle perverziók vagy a megszállottság - a szó középkori értelmében.

A fizikai karma súlyos testi fogyatékoságokban ölthet testet - sükettség, vakság, beszédhiba - vagy az olyan, pusztító betegségekben, mint például a leukémia vagy a sclerosis multiplex.

Edgar Cayce különleges látnoki képessége segítségével fizikai rendellenességek sikeres diagnosztizálásának szentelte élete legnagyobb részét. A betegség gyökerét számtalan esetben nem fizikai okra vezette vissza, hanem az igazság egy olyan elkerülhetetlen pillanatára, amikor az embernek a tudatalatti szintjén szembe kell néznie önmagával. A gyilkos, aki egy korábbi életében ártatlan vért ontott, egy következőben azzal billentheti helyre a mérleget, ha - szimbolikusan - a saját vérént ontja. A leukémia számos esetben közvetlenül ilyen okra volt visszavezethető.

Ám a „gyógyírnek” nem kell minden esetben olyan drasztikusnak lennie, mint Paul Durbinnél volt. A kegyelem törvénye a lélek számára állandóan hozzáférhető lehetőséget kínál, a felhalmozódott adósságokat mindig le lehet dolgozni, ha életünket önzetlenül a még nálunk is szerencsétlenebbek megsegítésének szenteljük. Edgar szavaival: „Amit vetettél, azt aratod, hacsak a testi vagy karmikus törvény helyett a Kegyelem Törvényének nem engedelmeskedsz.” Úgy tűnik, a legtöbb ember e két véglet között ingadozik.

* * *

A következő eset egy olyan asszony fizikai karmájának története, aki képes volt megfelelni a sors által elé tárt kihívásnak.

Stella Kirby csöndes természetű elvált asszony volt, aki szerény nyugdíjából nevelte egyetlen gyermekét. Egyik barátja tanácsára elhatározta, hogy elvégez egy ápolónői tanfolyamot. Alig ért véget a kurzus, máris állásajánlatot kapott egy magánháznál, ráadásul a szokásos fizetés kétszereséért. Egy csodálatos palota házvezetőnőjénél kellett jelentkeznie; a barátságos asszonyban azonnal rokonszenv támadt Stella iránt, és habozás nélkül fölvette. Az előkelő házban nagy élet folyt, népes személyzet munkálkodott, pompás volt az ennivaló, a szállás szinte luxusszínvonalú. Mindez, megfejelve a bőséges fizetéssel, több volt, mint amiről Stella álmodni mert. Amikor azonban bemutatták neki betegét, rá kellett döbennie, hogy egy 57 éves, szörnyű állapotban lévő, elmebeteg férfi ápolására szegődött el. Az ágyat vasketrec fogta körül, a minden normális életfunkcióra képtelen férfi üveges tekintettel ült ott, és módszeres alapossággal szaggatta le magáról a ruhát. Beszélni nem tudott, és azt sem értette, amit neki mondtak. Úgy kellett etetni, mint egy csecsemőt, néha bele kellett kényszeríteni az ételt. Az ellen pedig, hogy tisztán tartásuk, minden erejével hadakozott.

Stella elszörnyedt, de undorát leküzdve belépett a rácsok közé, hogy megfürdesse betegét. Ám amikor hozzáért a bőréhez, olyan rosszul érezte magát, hogy ki kellett rohannia a fürdőszobába hányni.

Mint ahogy kezdeti viszolygása az idő múlásával sem csökkent, be kellett látnia, hogy - hiába az annyira vágyott biztonság - ezt a munkát ott kell hagynia. Szerencséjére el tudott utazni Virginia Beachre, hogy személyes segítséget kérjen Edgar Caycetől. A látók szavaiból szokatlanul bizarr történet kerekedett ki.

Stella két előző életében is találkozott mai ápolójával. Egyiptomban a férfi Stella fia volt. Az asszony engesztelhetetlen iszonya egy másik életre vezethető vissza, amelyben a férfi egy gazdag, előkelő, közel-keleti mágnás volt, akit bőkezűségéért és nagylelkűségéért nagyra becsültek. Magánemberként azonban háremet tartott, s a fiatal nőket - köztük a szerencsétlen Stellát is - perverz szexuális kicsapongásaiban való részvételre kényszerítette.

Ennek a megaláztatásnak és undornak az emléke támadt fel abban a pillanatban, amikor Stella megérintette a férfi testét. A szerencsétlen nyomorultat hiába vette körül ebben az életében is luxus és kényelem, mindebből csak a karmikus büntetés jutott el hozzá. Lélek aligha sülyedhet ennél mélyebbre.

Cayce nyomatékosan felhívta Stella figyelmét arra, hogy az egyetlen erő, amely a megbomlott elmét megérintheti: a szeretet. Stellának tehát, ha át akar lépni saját karmikus korlátain, meg kell szeretnie ezt a férfit. Ha elhagyja a házat, azzal semmire sem hoz megoldást: a köztük húzódozó karmikus szálát kibogozatlanul vinnék át a következő életre.

Stella évekkel később leírta, hogyan fogadta az igazlátást: a reinkarnáció gondolata teljesen új volt a számára, ösztönösen mégis be tudta fogadni. Istent azelőtt sosem képzelte megközelíthetőnek vagy valóságosnak - most egyszerre úgy érezte, meg tudja érteni. Egész életében együttérző vonzódást érzett a testi fogyatékosok iránt; lánya születése előtt épp emiatt komolyan tartott attól, hogy a gyerek esetleg nyomorékon jön a világra. Ez a félelme egy Palesztínában leélt életéből maradt vissza; akkor az elesettek és nyomorékok ápolásával, gyógyításával foglalkozott - ez a tapasztalata most százszoros kamatot hozott. A házvezetőnő, aki fölvette, szintén vele volt Palesztínában, ez magyarázta azt az egymás iránti ösztönös rokonszenvet, amelyet találkozásuk első pillanatától fogva tapasztaltak.

Stella ott maradt a háznál, de a gondolat, hogy szeretetet tanúsítson a szálnalmas roncs iránt, csaknem meghaladta az erejét. Sokszor érezte úgy, hogy be kell ismernie vereségét, de az igazlátások szüntelenül arra biztatták, hogy próbálkozzék újra - és betege végül mintha válaszreakciókat tanúsított volna. Elfogadta Stellától az ételt, elkezdte tisztán tartani magát, és

ruháját többé nem tépte foszlányokra. Ahogy Stella mozgott körülötte a szobában, rajongó tekintettel követte, mint egy kutya.

Cayce nem hiába erősködött: Stella szeretete végül is eljutott a férfi bémult agyába; az érzés, hogy valaki szereti, kiszabadította a beteget saját, egyszemélyes poklából. Sok-sok éven át elvegetálhatott volna, de így végül képes lett két év múlva békésen meghalni, Stella pedig elkezdhette élni a saját, kiegyensúlyozott és örömteli életét.

Az igazlítások nagy együttérzéssel beszéltek a kettejük között Egyiptomban fennállt kapcsolatáról, amikor Stella a férfi anyja volt, de mivel nincs okozat ok nélkül, az asszony a későbbiekben, a Közel-Keleten bizonyára nem került volna kapcsolatba a férfi perverzióival, ha előzőleg nem marad adósa. Csak sejteni lehet, hogy Egyiptomban cserben hagyta a fiát - esetleg nem viselte gondját kellőképpen, vagy el is hagyta. Ha akkor segített volna a férfinak, akkor az talán nem lép az önpusztítás útjára, amely végül ismét összehozta őket a Közel-Keleten. És abban az életben újból megisméltődött a történet: az asszony szeretete választ kelthetett volna az elgyötört lélekben, de ő megtagadta ezt, s ezáltal még egy élethosszal megtoldotta a nyomorúságot.

A mongoloid gyerek története

A fizikai és az érzelmi karma ismét összefonódik annak a férfinak és feleségének a történetében, akik előző életeik közül legalább kettőt szintén együtt töltötték. Mindkettő igen fejlett lélek volt, az igazlítás nélkül azonban ebben az inkarnációjukban könnyen elbukhattak volna életük legkomolyabb közös próbáján.

Myra és David Cobler hatéves gyereke mongol idióta volt. Coblerék azt kérdezték Caycetől, vajon előző életükben tanúsított magatartásuk miatt érte-e őket ez a csapás. A látnok óvatosan, finoman fogalmazta meg a választ.

Igaz, hogy nem volt minden előző életük teljesen feddhetetlen. Jóllehet Myra eddigi életét csalódások kísérték, elfojtott írói ambíciói számára lehetőség nyílhat a kibontakozásra, ha felhasználja a saját otthonában megtapasztalt szerencsétlenség tanulságait. Szenvedélyes természetét, szeretet iránti vágyakozását és mély spirituális magányát mind e cél szolgálatába állíthatja. A szeretet és a türelmes gondoskodás, amelyre a gyerekeknek szüksége volt - s amit Myra egyre szabadabban meg tudott adni neki - megalapozta benne azt a képességet, hogy ha születik még egy gyermeke, annak számára teljesebb, igazán szép életet tudjon előkészíteni.

- Ne hibáztasd önmagad - mondta neki Edgar -, és ne vádold a társadat se. S főképpen ne vádold Istent! - Myra és férje eljutott arra a szintre, amikor az „én összetalálkozik az énnel”, s közös erővel kell helyrebillenteniük a mérleget. Ha sikerül, akkor segíteni tudnak gyermekük lelkének kiszabadulni saját karmája börtönéből, hogy soha többé ne kelljen torz testben inkarnálnia.

- A gyermek lelke - mondta Edgar Myrának - hordozza a te problémádat Istennel. Ettől nem szabadulhatsz, míg az Életadó érettnek nem látja a helyzetet arra, hogy a lelket visszahívja, s felkészítse egy jobb életre, amelyet a te felebaráti szereteted tett lehetővé.

Mit követett el Myra, amiért ez a sors jutott osztályrészéül? Előző élete boldogtalan volt: az amerikai közép-nyugaton élt a terület meghódításának első időszakában. Jane Richter volt a neve. Az ott megtapasztalt embertelen körülmények miatt volt jelenlegi életében a biztonságos, meleg otthon iránti vágyakozás a leginkább jellemző rá.

Az igazlítás ezután egy olyan életébe vezette vissza, amelyet Palesztínában töltött el, „amikor a Megváltó megjelent a Földön.” Dorcas volt a neve, ami arra utal, hogy görög vagy római származású nő lehetett. Erre vall az a tény is, hogy a Megváltó csodálatos képességei iránt fölényes

hitelenséget tanúsított. Arra nem vette a fáradságot, hogy személyesen fölkeresse, és maga győződjék meg a hírek igazságáról. „Csúfot üzött a Megváltóból, s még azokat is kigúnyolta, akik őszintén hitték, hogy Krisztus Isten fia”. Útjaik csak Pümkösd napján találkoztak össze. Amikor ezen a napon Dorcas saját magán is megtapasztalta a Szent Lélek érintését, megtért, de úgy érezte, túl késő, hogy hitelenségéért vezekeljen.

- Soha nincs késő ahhoz, hogy aki eltévedt, visszatérjen a helyes útra - magyarázta Edgar. - Mert az élet örök, s azért vagy ma az, aki vagy, mert az voltál, aki voltál. Teremtőddel együtt te is részese vagy a teremtésnek, s egy napon te is ott lehetsz azok között, akik szeretettel várják az Ő eljövételét.

Palesztínai életében mai férjének sorsvonalát összefutott az övével. A férj egyike volt a hetven kiválasztottnak, akiknek az evangéliumok elterjesztése volt a feladatuk. A férj elbukott, mert a Tanítások szimbolikus jelentése helyett a szó szerinti értelmezést tanította. Különösen visszatetszőnek találta azt a tisztán spirituális tartalmú tanítást, amely így hangzik: „A ki eszi az én testemet és issza az én véretem, az én bennem lakozik és én is abban.”

A férjet akkor Illésnek hívták, és barátja volt Jézus két tanítványának, bár „közelebb állt a higgadt Andrásához, mint a nagyhangú Péterhez”. Andrással tudott eszmét cserélni, de Péterrel folytatott beszélgetései legtöbbször vitává fajultak.

Az igazlátás azt tanácsolta: ha David és Myra ismét fel tudná idézni magában a két tanítványtól hallott tanítások emlékét, ez mai gondolkodásmódjukban is pozitív változásokat hozna.

- Mert Isten törvénye tökéletes. Hiszen megtéríti a lelket, ha jól alkalmazzák, s nem magyarázzák félre - folytatja az igazlátás szövege. - Hiszen az entitás Illés életében megtanulta, hogy a test gyógyítása a tudati és szellemi viszonyulások megváltoztatása nélkül nem hoz igazi és végleges segítséget az embernek.

Az igazlátás még egy életet érintett nagyon röviden: azt, amelyet Krisztus előtt 10 ezer évvel, Egyiptomban töltöttek el. David itt Atel El néven a Gyógyítás Templomának egyik seborvosa volt, s Myra ugyanebben a Templomban a kultusz művészetét tanulta.

Ebben az időszakban primitív lelkeknek egy alfaja, akik alig emelkedtek valamivel az állati szint fölé, megkésett fejlődésükben elérték azt a szakaszt, amikor testük „Isten képéhez vált hasonlatossá.” Ezeket a humanoidokat vagy mutánsokat sűrűn emlegetik az atlantiszi feljegyzésekben az vízözön előtti élet primitív formáiként. Ezek utolsó, halvány visszhangjai jelennek Shakespeare Calibanjaként, a görög mitológia faunjaiként, kentaurjaiként és minotauruszaiként. Ezeknek az ártalmatlan, szánalomraméltó teherhordó lényeknek a többsége Atlantiszon rabszolgamunkákat végzett, s a Templom egyik célja az volt, hogy korrekciós sebészeti beavatkozással felgyorsítsa fejlődésüket. Ez a beavatkozás lézert is alkalmazott, majd rituális tisztító szertartás következett az Egyetlen Isten nevében.

A két lélek, David és Myra ezekben a nagyon távoli, kezdeti időkben tanulta meg először a magatehetetlen nyomorultakról való gondoskodást. A zavart lélek, aki a mongoloid gyermek képében jött el hozzájuk, azért tette ezt, mert emlékezett rá, mennyi együttérzést és segítséget kapott tőlük, amikor először próbálta felküzdeni magát az emberi lét szintjére.

Ez magyarázza, mennyi rokonszenvet és együttérzést tanúsít mindhármuk iránt az igazlátás. Érezhető belőle: ha letértek is a kijelölt ösvényről, nem tévelyedtek el messzire. Palesztínában szerzett tapasztalataik erősebbek voltak annál, semhogy teljesen elbukhassanak.

Melyikük tévelyedett el utoljára? Talán David.

A jelenlegit megelőző, legutóbbi életében William Cowper néven élt, és levéltárosként dolgozott az Amerikai Függetlenségi Háború idején - akkoriban, amikor Washington Trentonnál összegyűjtötte

szétzilált seregeit, hogy azután egy nagy fordulattal a végső győzelemre vezesse őket. William Cowper a hadseregben saját egysége élelmiszerellátásáért volt felelős. Egységét valamilyen katasztrófa érte, amelynek során önkéntesként bevonult honfitársai közül többen elveszítették végtagjaikat.

- Most figyelmeztető szavak következnek - jegyzi meg talányosan az igazlátás. - Óvakodj a megnyomorodott testtől, amelynek valamely végtagja hiányzik, vagy valamilyen működésre képtelen; súlyos bajt hozhat rád.

A csapat, amelyben Cowper szolgált, tévedésből belefutott a britek karjaiba. A vérfürdő láttán Cowper saját tisztjeit tartotta felelősnek a történetekért, holott ami történt, „véletlen volt, nem a parancsnokok hibája.” A szörnyűségek látványa - ahogyan társait meggyilkolták és megcsonkították - kitörölhetetlenül bevésődött emlékezetébe. Minthogy abban az életében nem tudott parancsnokai iránt megengesztelődni, a megbocsátásra való képtelenség ebben az életében is lelki békéjének legveszélyesebb ellensége maradt. A nyomorék ember látványa azonnal automatikusan előhívta belőle a régi keserűséget és igazságtalanságot, elhomályosítva józan ítélőképességét - még akkor is, ha a saját gyerekeről volt szó.

Következésképp ebben az életében arra volt legsürgősebben szüksége, hogy minden cselekedetében megbocsátást, türelmet és megértést tanúsítson mások iránt. Csak így közelíthetett alkotó módon érzelmi problémái megoldásához.

A csaknem atyai törődés, amellyel ez a két igazlátás megfogalmazódott, nem hagy kétséget afelől, hogy Myra és David Cobler addig lesz kénytelen mongoloid gyermekéről gondoskodni, „míg az Életadó érettnek nem látja a helyzetet arra, hogy a lelket visszahívja”.

Ez jó példa arra, hogyan emelkedhet felül a Kegyelem Törvénye a karma törvényén, tisztára törölve a felgyülemlett adósságok tábláját.

És mi a helyzet a gyermekekkel? Erre egy másik retardált gyermek számára adott igazlátásban találhatunk utalást.

Ez a lélek egy korábbi életében magas állást töltött be az angol királyi udvarnál - életvitele nagyon hasonlított a kéjsóvár Lord Buckinghaméhoz. Kielégíthetetlen mohóságában olyan szemérmetlenül élt vissza kiváltságaival és befolyásával, hogy még I. Károly kivégzéséhez is hozzájárult. Ártalmas működését még a francia udvarra is kiterjesztette - magát a királynét csábította el, aki ebbe a kapcsolatba hajszál híján bele is bukott.

- Az entitás elfordult azoktól, akik testi, lelki nyomorúságban, reménytelenségben éltek; kizárólag saját vágyainak kielégítése foglalkoztatta. Most utolérte végzete, azt kell learatnia, amit elvetett.

A szülők számára - akik türelmesen, féltő szeretettel ápolták gyermeküket - az igazlátás kifejezetten ígéretes volt.

- A gyermek lelke jelenlegi életében ébredőben van. A gondoskodás és a szeretet, amellyel körülveszitek, ráébresztheti arra, hogy az odaadó, igaz szeretet ereje a rászorulóknak védelmére ösztönzi az embereket. Vessétek el az igazság, a remény, a kegyelem, a gondoskodás és türelem magvait, s végre ez a lélek is meg fogja tanulni, hogy mindannyian „örizői vagyunk a mi atyánk fiának”.

* * *

Irene McGinley először 17 éves korában fordult Edgar Caycehez egészségi igazlátásért. A csinos, értelmes, tehetséges lányt addigra már ágyhoz kötötte a combcsontját megtámadó rák, orvosai csípőből amputálni akarták a lábát, hogy megakadályozzák a betegség továbbterjedését. Jómódú,

népes családban élt, velük lakott bátyja is a feleségével. Bár Kitnek, a sógornőnek voltak saját gyerekei, mégis belefért az életébe, hogy Irene-nek félig-meddig ápolónője s egyben barátnője legyen. Az igazlátás megerősítette az amputáció szükségességét, s Irene ezzel a gyógyulás útjára lépett. Érdeklődésünk tárgya Irene esetében az az igazlátás, amelyet a lány ezután kért az életéről.

Ismét a fizikai és érzelmi karma eleve elrendelt összefonódásával találkozhatunk. Valamennyi érintett személy tisztában volt a kölcsönös kapcsolatokkal, de a felszínen nem jelentkeztek a hasonló helyzetekre annyira jellemző jellembeli konfliktusok. Mindössze annyi látszott, hogy Irene igazságtalanul szenved.

Az első igazlátás szerint:

- Irene ízlése kifinomult, szellemi képességei jók. A szeretet fogja meghozni a komolyabb élményeket... az állandó törekvést a mentális és a fizikai képességek fejlesztésére.

Az igazlátás hangneme összességében optimista. Normális, alkotó életet vetít előre. Cayce álmodozónak mondja Irene-t, aki hajlamos légvárakat építeni. Úgy véli, hogy kreatív hajlamainak legalkalmasabb kifejezőeszközét az írásban találhatja meg, de mindig vigyáznia kell arra, hogy ne szakadjon el a valóságtól. Előző életében Irene Amerika korai telepesei között élt. A szép szavakra nem sokat adott, nem szándékaik, hanem tetteik alapján ítélte meg az embereket. Tiszta, őszinte vallási meggyőződésben élt, ügyesen varrt, kötött, font.

Ezt megelőző élete a Római Birodalomban zajlott, Néro császár és a keresztényüldözések idején, amikor egy gazdag és befolyásos birodalmi tisztviselő leánya volt. Óvatos kíváncsisággal figyelte a kereszténység hatását a ház körül élő nőkre. Itt találjuk az első kulcsot jelenlegi szerencsétlenségéhez.

- ...kinevetni mások őszinte hitét fizikai károsodáshoz vezet... éppúgy, ahogy a felgyülemlett harag vagy az önző érdekek.

Kiderült, hogy Kit, a jelenlegi sógornő római életükben a házi őrség parancsnokának lánya volt. A két leányt valószínűleg szoros szálak fűzték egymáshoz, Kitet egyenrangúként kezelték a házban. Mindketten rajongtak a zenéért. Kit a titkos keresztény hívek közé tartozott, s Irene-t is egyre jobban vonzották a Mester tanításai. Ő azonban gondosan titkolta érdeklődését, olyannyira, hogy részt vett a Kolosszeumban tartott cirkuszi játékokon is, ahol a keresztények kínzása része volt a mulatságnak. Ez a magatartás tökéletesen logikus és érthető, ha figyelembe vesszük, hogy Néro beszámíthatatlan örült volt. Hiába volt Irene előkelő születésű római hölgy, a keresztények iránti rokonszenv legcsekélyebb jelére az aréna mártírjai közé lökték volna.

Cayce tapintatos utalásokat tesz valamiféle boldogtalan szerelmi ügyre is. Feltehetően arról volt szó, hogy abban a férfiban, akibe Irene szerelmes volt, Kit iránt támadt mély vonzalom. Irene, hogy bosszút álljon a férfin, feljelentette barátnőjét, s a férfinak végig kellett néznie kedvese kegyetlen halálát az arénában. Irene szándékosan mellé ült a lelátón, s kárörvendő kacajjal figyelte, micsoda gyötrelmet kell a férfinak kiállnia, miközben szerelemesét a szeme láttára tépik szét a vadállatok. Irene-t hirtelen támadt hisztérikus féltékenysége készítette erre a szörnyűséges kacajra, eredendően nem volt kőszívű. Ám a karmikus kötődés visszavonhatatlanul létrejött. Irene-nak nagyon hamar bűnhődnie kellett tettéért. A férfi soha többé nem tudta kiheverni az átélt szörnyűséget, sorvadni kezdett, s Irene-nak végig kellett néznie lassú, keserves pusztulását. A lány tépett lelkiismeretét tovább gyötörte, amikor hallani kényszerült a dalt, amelyet nemrég még együtt énekelt Kittel „líra-, hárfa- vagy citerakísérettel”. A lelkiismeret-furdalás vég nélküli szenvedést okozott.

- Ezért vannak ebben az életben ismét együtt, az entitás most fizeti vissza adósságát. Most rajta szánaokoznak, őt nevetik ki, őt gúnyolják azért, hogy képtelen teljes értékűen használni a testét.

- Az entitás most ledöntheti a köré magasodó falakat, ha tudja, hogyan kell fogadnia élete tapasztalatait: tartózkodjék a gúnytól, mások lenézésétől, fogadja türelemmel, állhatatossággal, amit az élet elé hoz. Zenével, kedvességgel, meleg szavakkal sugározzon szépséget maga körül, folyamodjék mindahhoz, ami a tökéletes tudat, tökéletes lélek és tökéletes test épülését szolgálja... Mert a test gyöngesége nem egyéb, mint a lélek sebe, amely csak úgy gyógyítható, ha - egyesülve a Teremtő akaratával - úgymond megtisztalkodunk a Bárány vérével.

A büntetést ez esetben Irene nem a kárörvendő nevetésért kapta, hanem a „szenvedély bűnéért” - mert hideg fejjel elárulta vetélytársát, akinek vallásos hitében titkon maga is osztozott.

És Kit saját karmája?

Az ókori Egyiptomban, majd később Arábiában leélt életei során nyert is, veszített is. Egyiptomban elsajátította a betegápolás tudományát, ami mostani életében képessé tette Irene ápolására. Ám Arábiában féltékeny és hiú volt társadalmi rangjára, később viszont nem tudta megbocsátani, mikor a sors ettől megfosztotta.

A római korban hatalmas spirituális fejlődésen ment keresztül. A tanítások, amelyeket a katakombák titkos gyűlésein személyesen Pál apostol szájából hallhatott, olyan mély lelki változásokat eredményeztek, hogy kegyetlen halála miatt szemernyi haragot sem táplált Irene iránt.

Következő életében azonban tizenkét éves gyerekként szemtanúja volt annak, amikor egy francia kocsmában felismerték és elfogták a terror elől menekülő XVI. Lajost és Marie Antoinette-et. A túlhevült szellemű kor hatására maga is részt vett a forradalomban. Rövidesen - alig a felnőttkor küszöbén - Párizsba ment, ahol hamarosan politikai befolyásra tett szert, ám nagyravágyása végül bukásához vezetett.

Jelenlegi életében sikerült megfékeznie magában ezt az ambíciót, ehelyett bölcsen a feleség és anya szerepét választotta, s a család összetartásában kívánt kiteljesedni. Az a segítő gondoskodás, amellyel fiatal sógornőjét körülvette, sokat lendített karmikus adósságai törlesztésében. Sikerült legyőznie az állatoktól való, vele született félelmét is, amely az arénában elszenvedett kínhalál következménye volt.

Irene-nak az igazlátás utasításait követve sikerült helyrehoznia egészségét. Ugyancsak Edgar tanácsa nyomán hárfázni kezdett. Kiderült, hogy született tehetség - hivatásos muzsikussá vált belőle. Ma már visszavonult a koncertezésről, óvodát nyitott, és itt rendszeresen muzsikál, hogy a rábízott apróságokban felébressze és kifejlessze a zene szeretetét.

Irene és Kit története jó példa arra, hogyan lehet pozitív módon alkalmazni a fizikai és érzelmi karmát. Valójában ezek együtt járnak; nagyon ritkán nyilvánul meg az egyik úgy, hogy a másik - vele összhangban - fel ne bukkanna.

Figyelmet érdemel a következő eset is, amelyben az érzelmi karma - kivételesen - mindenféle fizikai kísérőjelenség nélkül jelentkezett, csupán a lélek nyerte el a „jó magaviseletért” járó jutalmát.

Edgar Cayce halála előtt két évvel jelentkezett nála Norah Connor, egy harmincegy éves özvegyasszony, segítséget remélve hivatása megtalálásához.

- Igen - kezdte az igazlátás -, megvannak a szükséges információk. Mekkora zűrzavar, pedig mennyire tehetséges lélek!

- Olyan entitással van dolgunk, akiben megvan minden, ami szép, értékes és szeretetreméltó, s egyúttal mindaz, amiből csak baj lehet.

- A szenvedés nagyon megtisztította a lelket, annyira, hogy az entitás mások megsegítésére akarja fordítani életét. Ez csodálatos dolog - a legtöbb embernek örömet okoz, ha csak a közelében lehet.

- Remek munkatársa lehetne az entitás egy szellemi ismereteket oktató iskolának, amely egyúttal a fészekrakás, az anyaság, a meleg otthon megteremtésének titkait is tanítja. Ezekkel a dolgokkal kell az Entitásnak foglalkoznia.

- A jelen körülmények között (még tartott a második világháború) legalkalmasabb számodra, ha vöröskeresztes tevékenységnek szenteled magad. Sugárzásodból az emberek annyi erőt merítenek, hogy később sem zúgolódnak majd nehézségeik miatt.

- Ha a háború véget ér, kezdj zenével, művészettel, társadalomtudománnyal, gazdasági kérdésekkel foglalkozó csoporttal dolgozni, vagy olyasmivel, ami serdülő lányok érzelmvilágát és személyiségének kialakulását fejleszti. Képezd magad ebben az irányban, mert képességeid e téren messze az átlag fölé emelnek.

- Ne hagyd, hogy az emberek fecsegése eltérítsen spirituális és mentális kötelességeidről. Született adottságod, hogy szépséget, szeretetet, reményt, melegséget sugárasz magad körül. Vigyázz ezekre az értékekre!

Az igazlítás ezután felvázolta a lány egy korábbi életét, amelyben egy korai amerikai telepes feleségként élt. Jól megtanulta azokat a feladatokat, amelyeket az élet akkor kirótt rá: az asszonyokról és gyermekekről való gondoskodást, a település összetartását, az élelmiszerkészletezést (a portyázó indiánok elől elrejtett, titkos raktárakat hozott létre), és gyakorolta a rajtaütésekben megsérült férfiak sebeinek ápolását is.

- Anna Corphon volt a neve; az akkori sanyarú viszonyok között olyan otthont teremtett, hogy sok kemény férfinak is becsületére vált volna. Mély barátságokat létesített, annak ellenére, hogy az indiánokkal körülvéve nagyon nehéz volt az élet, de megtanulta, hogy a lélek sérthetetlen, és nem is bánthat másik lelket. Ilyen hozzáállással az ember előbb-utóbb megtalálja belső békéjét. Harmónia keletkezik benne, amelyet másokra is képes átsugározni.

- Te megtaláltad ezt a harmóniát. Bár néha úgy érzed, hogy cserbenhagyott - ha a Teremtőben való hited töretlen, sosem fogsz belefáradni abba, hogy jót tégy másokkal.

- Ezt megelőzően Palesztinában éltél, akkoriban, amikor a Mester a Földön járt. Betsaida gyermekei közé tartoztál, akiket Jézus megáldott. Innen származik benned az a vágy, amely azóta rejtetten vagy a felszínen is megnyilvánulva mindig benned élt: hogy az Ő nevetését, az Ő gondoskodását, az Ő mások iránti szeretetét elevenítsd fel. Mert akkoriban, a meghurcoltatások idején Samantha néven bátorítottad azokat, akik megrendültek vagy meggyengültek a test csábítása következtében - ami az anyagi világban minden földi halandóval megeshet. Lényedet szeretet és jóindulat jellemzi embertársaid iránt, legyenek azok közel vagy távol.

A lány írásban tette fel Caycenek a következő kérdést:

„Van-e utalás arra, hogy melyik vallás követőjévé kell válnom?”

- Sose feledd el, hogy a templom tebenned van! - felelte Cayce. - Hogy melyik legyen a felekezeted? Válaszd bármelyiket; ne azt, amelyik neked leginkább megfelel, hanem azt, ahol legjobban tudsz szolgálni. Életed célja legyen Jézus Krisztus tanításainak hirdetése.

- Van még más tanács is? - hangzott az utolsó kérdés.

- Miért mondanám a szépségnek, hogy legyen szép? Csak maradj tovább is ilyen - hangzott a szokatlanul gáláns válasz.

Norah Edgar Caycehez írott köszönőleveléből világos kép rajzolódik ki.

„Az igazlátás legbelsőbb vágyaimat és törekvéseimet fogalmazta meg. Legfőbb vágyam mindig is az volt, hogy otthont teremtsék, és szívesen szentelem magam az emberek szolgálatának. Jelenleg a társadalommal kapcsolatos tudományok érdekelnek legjobban - a földrajz, a történelem -, valamint az angol nyelv, amelynek segítségével tájékozódhatom a közösségi életről és a világ dolgairól.

Ami a zenét és a többi művészetet illeti, ezeket az Isten szolgálatában szeretném felhasználni. Egyetemi tanulmányaim során legkedvesebb szaktárgyamnak „Képzőművészet a vallásban” volt a címe; kiváló minősítést szereztem belőle.

Tudom, hogy „békét és harmóniát” kell teremtenem magamban, ha az a hivatásom, hogy ezt továbbítsam másoknak. Ha elveszítem ezt a békét és harmóniát, olyan vagyok, mint egy eltévedt lélek, aki azért küzd, hogy visszataláljon a helyes ösvényre.

Oly sokszor változtattam már munkát, hogy úgy látszik, most már legalább egy évig ki kell tartanom egyenél. Látom már: mindig akkor kell döntenem, amikor egy újabb lehetőséget hoz elém az élet, de sajnos gyakran kerülök lehetetlen helyzetbe. (Ahogyan Ön fogalmazott: „Mekkora zűrzavar!”)

A háború hátralévő éve alatt Norah a Vöröskeresztnél végzett munkának szentelte magát, s kiderült, hogy kiváló érzéke van a szervezéshez. Nagy felelősséggel járó, magas beosztásba jutott. A szükséghelyzetek felszínre hozták legjobb képességeit; szolgálataiért a háború végén kitüntetést kapott. Ezután is a Vöröskeresztnél maradt, és a katasztrófa sújtotta területek mentési munkálataira szakosodott.

Hugh Lynn Cayce a következőket írta róla 1957-ből származó, úgynevezett követő feljegyzésében:

Mrs. Connor a Vöröskeresztben folytatta munkáját, ahogyan az igazlátás javasolta. Nem lehetetlen, hogy amikor a Delaware-folyó mentén és Louisianában vett részt a mentő munkálatokban, az élet arra a területre vezette vissza, amelyet az igazlátás a pionírkorszak színhelyeiként emlegetett, s ahol „az entitás elképzelhetetlen nehézségeket küzdött le, és remek munkát végzett”.

Mrs. Connor beszámolt arról is, hogy a mentőmunkálatok során nehézségei támadtak egyik „dühögő” főnökével. Az általa használt kifejezés az igazlátásban is szerepelt, s bizvást utalhatott erre a feljebbvalóra, aki azért róttta meg a lányt, mert túlzott lelkesedéssel segítette az árvíz túlélőit.

Jelenleg a bostoni egyetemen dolgozik, ahol százötven diáklányt bíztak a gondjaira. Közben olyan tanulmányok elvégzésére készül, amelyek alapján egy kisebb, saját intézetet alapíthat, ahol - az igazlátás tanácsainak megfelelően - fiatalabb lányok nevelésének szentelheti életét. Beszámolóiból az is kiderült, hogy nagyon élvezi a cserkészlányok körében végzett munkát, különös tekintettel a szabadtéri tevékenységekre, a táborozásra stb.

A beszélgetés alatt mindvégig nagyon jó benyomást keltett, s megfigyelésem szerint teljes mértékben igazolta azt a képet, amelyet az igazlátás rajzolt jelleméről.”

Félelem a gyerekszületéstől

„A világ legszerencsétlenebb asszonya vagyok, az örület és az öngyilkosság határán állok, kis híján rabja lettem a kábítószernek is - olvashatjuk az egyik legjobban dokumentált eset szöveganyagában. Az 1879-es születésű Flora Lingstrand negyvenhat éves volt, amikor segítségért fordult Caycehez. Problémáinak forrása neurotikus anyjára vezethető vissza: az anya betegesen félt a születéstől, és ez a félelem hat gyermekének világrahozatalával mindegyre fokozódott. Flora gyermekkorát végig átszötte - s következképp teljesen megnyomorította - az anyja megszállott félelméből fakadó szakadatlan siránkozása. Mire Flora végre kiszabadult és férjhez ment, rá kellett döbennie, hogy az anyjától tanult fobia őt is teljesen megbénítja. Férje kedves, együttérző ember volt, mindent

elkövetett, hogy megértse, és segíteni próbáljon neki. Születésszabályozásról Flora valamilyen okból hallani sem akart, de oly esztelen mértékben rettegett a terhességtől, hogy végül különvált a férjétől. A férfi a lehetőségeihez mérten ezután is támogatta anyagilag. Flora egy elborult pillanatában úgy döntött, hogy kioperáltatja petefészkét.

Edgar Caycehez írott, kusza leveleiben Flora arról számolt be, hogy rádiumbesugárzást kapott, és a sugárkezelést követő „brómterápia” következtében kábítószerfüggőség lépett fel nála. Tetézte a bajt, hogy az asszony állandóan betegesen túlette magát, és rendszertelen időközönként válogatás nélkül járt mindenféle pszichoterapeutákhoz.

„Én már nem tudok másik gyógyítóhoz menni, mert az analitikusok másról sem beszélnek, mint a szexuális életről... Azt mondják, az elfojtásaim kezdték ki az idegrendszeremet, és azok okozzák a gyerekektől való félelmet. Mióta elmondták, mi a baj oka, ez olyan mélyen belém íródott, hogy nem bírom elviselni a férjemet magam mellett. Állandóan félek, és ez a félelem elviselhetetlen” - írta Flora.

Flora tragikus figura volt. Olyan mélyen süppedt bele saját bajába, hogy ez teljesen vakká tette őt mások szükségleteivel szemben, pedig ez volt az egyetlen terület, ahol megtalálhatta volna a megváltást. Terjedelmes levelei szívfájdító olvasmányok, az olvasó mégsem tudja elhárítani azt az érzését, hogy büntudatrohamai, amelyeket a férjének okozott szenvedésekkel magyaráz, pusztá szavak - nem valódi érzésekből táplálkoznak.

Az élet-igazlátás megnyugtatta afelől, hogy helyzete egyáltalán nem olyan reménytelen, mint amilyennek ő igyekszik beállítani. Már az első oldalon világosan kijelenti: a probléma forrása ott keresendő, hogy a léleknek korrigálni kell régi hibáit: az önelégültséget, „a test vágyai okozta tévelygéseket” és azt, hogy figyelmen kívül hagyta mások emberi jogait.

- Sok szempontból szeretetreméltó személy, céljai magasak, és sokat közülük nem ért el! Céljai sokszor már-már karnyújtásnyira vannak, de mikor értük nyúl, elugranak előle. Szándékait tekintve jóságos. Belülről fakadó cselekedeteit és önmaga iránti indulatait tekintve nem jóságos. Másokkal való kapcsolataiban túlnyomórészt kitűnő, de önmagát elhanyagolja.

Előző életében Sara Golden néven, a Carolina állambeli Roanoke-ban élt, az „elveszett településen”, amely 1590-ben nyomtalanul eltűnt.

Abban az életében arra kényszerült, hogy végignézze, amint „...gyermekait elfogják, és lángok közé vetik. Az entitás szörnyű rettegésben élte le élete hátralévő napjait”. Józan értelme cserben hagyta, ádáz indulattal az Istent kezdte átkozni, amiért megengedte gyermekei pusztulását. „Ma ez okozza az entitás félelmét a gyerekszüléstől... s ez hozott pusztító erőket mostani életébe.”

Úgy tért vissza tehát, hogy nem remél megbocsátást attól az Istentől, akit gyalázott. De ez saját büntudatának megnyilvánulása, nem valami istenség által rámért büntetés; bünt tehát csak önmaga ellen követ el.

Ezt megelőző életét a francia udvarban tékozolta el, valamelyik Károly uralkodásának ideje alatt, ami annyit jelent, hogy 1515 előtt, „az árulók és orgyilkosok sötét korában”. Királyi hivatalnokként bőségesen kivette részét az udvari kicsapongásokból, itt kezdte eljátszani a korábbi életek során megszerzett boldogságot. Egészen az ókori Görögországig kell visszamennünk, hogy a lelket még romlatlan állapotában láthassuk. A történelem előtti Egyiptomban még „magasan, makulátlan lélekkel állt” az egyik beavatási templom papnőjének posztján.

Az igazlátás nem ígér valami azonnal ható csodaszert: - Az entitás csak úgy győzhet, ha mások szolgálatába állítja magát. Mert ha a lélek csupán önmagát szolgálja, s nem törekszik arra, hogy másokkal tegyen jót, a saját útját torlaszolja el. Ha falat építettünk magunk és embertársaink,

barátaink vagy családtagjaink közé, azt saját erőből kell lebontanunk. Csak így tölthetjük be azt a helyet, amelyet minden léleknek be kell töltenie, ha leszállt a fizikai síkra.

- ... A velünk született szellemi erőket annyira leigázhatják a testi vágyak, hogy megsemmisülnek. Minden egyes ember életében bármikor készek azonban újraéledni, hogy betöltsék küldetésüket. Ehhez azonban az egót meg kell zabolázni.

Ezután arra utal a szöveg, hogy Florának ki kell bontakoztatnia rejtett írói tehetségét. Írásai témájául olyan pozitív filozófiát kell választania, amely felemelő hatással van olvasóira.

Flora Lingstrand egy fuldokló kétségbeesésével kapaszkodott az Edgar által felkínált segítségbe. Áradt belőle a zengzetes hálálkodás, de érezni lehetett, hogy valami csodás megoldásban reménykedik: azt szeretné, ha saját érdekében neki magának semmilyen erőfeszítést nem kellene tennie.

Gyakran előfordult ilyesmi: hiába figyelmeztette Edgar a hozzá fordulókat határozott szavakkal, sokan mégsem csupán egyszerű tanácsadónak tekintették; mintha úgy gondolták volna, ő a földi megtestesülése annak az angyalnak, aki „megzavarta a bethesdai tó vizét”. Mintha egyetlen alámerülés meghozhatta volna a teljes gyógyulást. Edgar azonban egyetlen alapelvétől sohasem tért el: csak a jóindulatú Istenbe vetett hit képes a lelket eddigi útja átértékelésére ösztönözni és az igaz útra vezetni.

Cayce ugyanezen oknál fogva sosem volt hajlandó megnyugtató szavakkal tompítani egy helyzetet, ha lustasággal vagy önsajnálattal találkozott, amikor valaki a karma szerencsétlen áldozatának próbálta beállítani magát.

- Van-e olyan karmikus adósságom, amelyet le kell rónom szüleimmel vagy valamelyik szülőmmel szemben? - kérdezte egyszer Caycetől egy fiatal hölgy. - Velük kell-e maradnom mindaddig, amíg sikerül elérnem, hogy kedvesebbek legyenek hozzám?

- Mit jelent a karmikus adósság? - kérdezte Edgar határozottan. - Mumust csináltatok belőle! Nem létezik karmikus adósság közted és a szüleid között; a karmikus adósságot a saját lelkeddel szemben kell lerónod a jelenben, a közted és embertársaid közt kiépítendő kapcsolatok révén. És ez minden lélekkel így van!

- Maradjak egyelőre jelenlegi lakásomban a családommal, vagy vegyek fel kölcsönt, hogy saját otthont teremthessek?

- Jobb lesz maradnod - hangzott a válasz. - Ha folytatódik a feszültség közted és családot között, akkor változtass. De az azonnali elköltözés ellenségeskedést, gyűlölködést szítana nemcsak benned, hanem a családban is, ami újból csak megerősítené azt, amit te, mert így tanították neked, karmának nevezél.

A lány az elhangzottak hatására már szerényebben fogalmazta meg következő kérdését.

- Mi baj van a személyiséggemmel, ami fizikailag vagy mentálisan visszatart?

- Semmi - hangzott a válasz -, kivéve jelen életedben a megalapozatlan önértékelést!

Az álszentség és önteltség vétke

Most egy gyönyörű lány érzelmi karmájával fogunk foglalkozni. A fiatal nő harmincas éveinek elején járt, az alkohol és a férfiak rabjává vált, szaporán váltogatta partnereit. Józan időszakában keserűen átkozta magát viselkedéséért, mégsem volt képes megváltozni. Az igazlátásból megtudta, hogy nimfomániás kielégíthetlensége egy franciaországi inkarnációjából ered, amikor egy király

lánya volt. Erkölcstelen, materialista korszak volt ez, és a lány nem ismert könyörületet, sem szánalmat, ha nála gyengébb nőkről kellett ítéletet mondani. Végül kolostorba vonult, hogy védelmet nyerjen az embertársai által terjesztett „mételytől”, de a nyomában folytatódtak az általa megkezdett üldöztetések.

- Elítélted azokat, akik nem engedelmeskedtek a törvénynek - szólt az igazlátás. - De vajon nagyobbat vétkezik-e az, aki a test gyöngeségének enged? Mert másokat elítélni azonos azzal, hogy önmagad ítéled el. Melyik a nagyobb bűn?

Gyűlölet és önteltség keserítette meg egy másik asszony sorsát is. Ő egy előző életét Perzsiában élte le. Egy gazdag törzsi vezető büszke leánya volt, aki a beduinok fogságába került. Itt feleségül adott egy fiatal tiszthez, aki őszinte, ám reménytelen szerelemre lobbant iránta. Ez jó alkalmat adhatott volna a léleknek a fejlődésre, ám az asszony elvakult gőgjében megaláztatásnak érezte mindezt. Annyira megkeseredett, hogy amikor ebből a házasságból kislánya született, az anyaságban sem tudott vigaszt találni. Minthogy képtelen volt felülemelkedni a fogvatartói iránt érzett gyűlöleten és megvetésen, öngyilkosságot követett el, és a csecsemőt sorsára hagyta.

Mostani életében nem talált férjet, teljes magányban él, s annyira vágyik egy kislányra, hogy örökbefogadásra készül. Ebbeli szándékának akadálya egy lehetetlen szerelmi kapcsolat, amelyhez megszállott módon ragaszkodik, annak ellenére, hogy évek óta teljesen tönkreteszi az életét. - Miért bánik ilyen kíméletlenül velem, amikor én annyi éve hűségesen kitartok mellette? - kérdezte a nő Caycetől.

- Épp úgy bánik ő veled ma, ahogyan te bántál vele a perzsa időkben - felelte Cayce. - Amit te mérsz másokra, ugyanaz száll vissza saját fejedre.

Ugyanez a bumeráng sújtotta le azt a fiatalembert, aki XVI. Lajos udvari karikaturistája volt. Maró gúnnyal élcelődött az udvarnál azokon a szerencsétleneken, akik homoszexualitásukat nem tudták titokban tartani. Ebben az életben őt sújtotta ugyanez a csapás, s jóllehet az igazlátás segítette rajta, a tanulság megint csak ugyanaz: „Amit te mérsz másokra, ugyanaz fog száll vissza saját fejedre.”

A végső krédó

A következő idézetben az élet-igazlátások filozófiájának olyan általános megfogalmazása olvasható, hogy az ember legszívesebben minden eleven lélek végső krédójának nevezné, korra és nemre való tekintet nélkül.

- Szaturnusztól származnak azok a hirtelen változások, amelyek ezt az entitást jellemzik, s ebben Mars is szerepet játszik. E két bolygó együttállása dühöngést vagy örületet eredményez, és komoly zavarokat okoz az entitás mentális lényének.

- Ezért az entitásnak célszerű egy ideált maga elé tűznie - nemcsak az idealizmus kedvéért, hanem azért is, hogy ezáltal mértékre tegyen szert, amelyhez hozzámérheti saját cselekedeteit. Mert annak ideálja, hogy mi helyes, sohasem csupán arra az egy lélekre vonatkozik.

- Mert ha az életet akarod, akkor adnod is kell az életet. A törvények éppúgy érvényesek a mindennapi gyakorlatban, mint a szellemvilágban. Mert a Tudat az Építőmester.

- Ha szeretetre vágyol, szeretetreméltónak kell mutatkoznod. Ha barátokat szeretnél, légy magad is barátságos. Ha békét és harmóniát kívánsz, feledkezz meg önmagadról, s teremts békét és harmóniát kapcsolataidban.

- Mert minden lélek fejlődésének célja, hogy tökéletesen átélje Teremtőjét. Ahogyan Isten meghagyta: „Amiként a teremtett lények legcsekélyebbjevel cselekszel, azonképpen cselekszel Isteneddel szemben is.”

- Ne tévedj és ne értsd félre a tanítást! Istent nem lehet becsapni! Az ember azt aratja le, amit elvetett, és közben szakadatlanul szembe kell néznie önmagával.

- Ha azzal próbálsz, hogy egyedül csak ezzel, csak önmagaddal nézz szembe, ez karmává válik. De tégy jót - miként Ő tanította - azokkal, akik rosszindulattal fordulnak feléd, s ezáltal önmagadban jóvátehatsz mindent, amit valaha vétettél embertársaid ellen!

„Engedjétek hozzám jöni a gyermekeket”

Az érzelmi karmával kapcsolatban megismert legmeghatóbb eset - a szó legpozitívabb értelmében - talán épp Edgar és Gertrude Cayce valóságos története.

Második fiuk, Milton Porter Cayce 1910. március 28-án, este fél 9-kor született, és két hónappal később, május 17-én, 11 óra 15 perckor meghalt. Edgar, aki annyi gyermek életét mentette meg, saját gyermekét nem tudta megmenteni. Jóllehet erről sohasem szólt, sokáig kísértette a tragédia. Egyszer aztán, az első világháború idején, álmában azokkal a volt vasárnapi iskolai tanítványaival találkozott, akik azóta elesetek a flandriai csatáéren. Még álmában megállapította: ha megadatott neki a találkozás ezekkel a fiatal katonákkal, abban az alakjukban, ahogyan életükben ismerté őket, akkor bizonyára van mód arra is, hogy saját fiával találkozzék. Ugyanabban a pillanatban egy olyan helyiségben találta magát, ahol az egyik falat a mennyezetig babaágyak sora töltötte be, s az egyikben megpillantotta kisfiát, aki mosolyával jelezte, hogy felismerte. Mire Edgar felébredt, lelke teljesen megnyugodott, és soha többé nem aggódott gyermeke lelkéért.

Csaknem húsz év telt el ezután. 1936. május 25-én egy rutinszerű igazlathoz készült, amelynek alanya egy orvos tizenhárom éves fia volt; a gyermek 1923. március 31-én született Pekingben. Edgar a szokásos módon elkezdte visszaszámlálni az éveket a jelentől a fiú születéséig, és felfigyelt rá, hogy 1932-ben a fiú életében hatalmas változás következett be. Ekkor költözött vissza a család a gyerekekkel együtt az Egyesült Államokba.

Ám ekkor Edgar váratlanul kijelentette: - Azok, akik jelen vannak ezen az ülésen, közvetlen kapcsolatban álltak e lélekkel. Az entitás, akit most David Hoffmannak hívnak, előző életében csupán néhány hetet töltött el a fizikai síkon: 1910. március 28-án, este fél 9-kor érkezett a Földre, s két hónappal később, május 17-én, negyed 12-kor távozott.

- Az anya ma is tudna róla. - A célzás Gertrude-ra vonatkozott: arra, hogy ha újra látná a fiút, bizonyára ösztönösen felismerné. Ezután Edgar elmondta: a fiú azért halt meg, „mert a terhesség időszaka alatt túl sok megrázkódtatás érte a lelket ahhoz, hogy maradhasson.” Ezért a léleknek egyáltalán nem vagy alig lett volna lehetősége a fejlődésre. De most, amikor Davidről kiderült, hogy valaha az ő fiúk volt, „ennek a kapcsolatnak az ismerete hasznos tapasztalatokat fog nyújtani az entitásnak, hogy előmozdítsa lelki fejlődését”.

Ezután Edgar részletesen kitért azokra a lehetséges testi problémákra, amelyekkel a fiúnak várhatóan szembe kell néznie. Gyenge az emésztési rendszere, különös tekintettel a vastagbélre és a vakbélre. - Tartsa ezt emlékezetében, nehogy e nehézség korlátozza fejlődésének lehetőségeit; ezek a gyöngeségek ugyanis egy korábbi földi élet tapasztalatainak anyagi maradványai.

Előző életében, mielőtt Milton Porter Cayceként rövid látogatást tett volna a Földön, Adams és Hamilton titkáráként szolgált Bostonban, az Alkotmány megszövegezésének idején. Ebből a tapasztalatból adódik, hogy ebben az életében képes lesz magas hivatali pozíciót betölteni az emberiség szolgálatában, anélkül, hogy ezzel visszaélne, ugyanis: - ...az entitás természeténél fogva igen magas ideálokkal rendelkezik.

Egy még korábbi életében „az entitás Palesztinában élt, Bartellius gyermekei között, akiket Jézus, a Mester megáldott. A fiú azok közé tartozott, akiknek később fizikai gyötrelmeket kellett elszenvedniük, nemcsak népétől és szüleitől, hanem saját hite miatt is.

Ebből a tapasztalatból merítette magasrendű eszményeit. Minden egyes olyan esetben, amikor az élet-igazlításból kiderült, hogy a gyermek valaha Krisztus kezének áldásában részesült, ez az élmény kitörölhetetlen, jótékony nyomot hagyott a lélek emlékezetében.

Legkorábbi életét az ősi Egyiptomban töltötte mint az elsüllyedt Atlantisz egyik túlélője. - Akkoriban Aart Elthnek hívták. Ez a név teljes bizonyossággal a Templom szolgálatában álló, fölszentelt tanítóra utal.

- Kevés esztendőt számlált még, amikor Egyiptomba került, mégis közreműködhetett egy gépezet megalkotásában, amelynek segítségével az istentiszteleti és áldozati templomok építéséhez használt köveket darabolták.

- Ebből következőleg az efféle dolgok (bár jóval magasabb szinten) a jelenben is különös hatást gyakorolnak testi erejére, csakúgy, miként a zene.

- Mindez segíti az entitást, hogy jobban megismerje önmagát, testi gyengeségeit, mentális képességeit. E képességek harmonikus, odaadó összehangolásával az entitás ebben az életében komoly tapasztalatokat szerezhet. Mert ahogyan a testtudat összehangoltan fejlődik, önálló lehetőséget kapnak ezek a területek - a technikai, a zenei vagy a biológiai érdeklődés, ami például magában foglalhatja annak tanulmányozását, miként hat a rovarok élete az emberi környezetre.

Amikor Edgar visszanyerte öntudatát, felesége könnyes szemmel mondta el neki, hogy saját elvesztett fiukat segítette abban hogy felkészüljön új életére.

Dr. Hoffman egy évvel később New Yorkba hozta a fiút, hogy találkozzék Edgarral és Gertrude-dal. Davidnek természetesen nem mondták el, milyen szálak fűzik őt a Cayce házaspárhoz, de - miként azt Edgar előre megmondta - Gertrude-ban a fiú olyan magnetikus vonzalmat ébresztett, hogy alig tudta eltitkolni valódi érzéseit.

Edgar Cayce fáradhatatlanul szolgálta embertársait, s e szolgálat során számára is adódott egy ilyen páratlanul sajátos helyzet, amely kettős célt szolgált. Egyrészt vigaszt nyújtott a szülőknek, akik gyermeküket elveszítették. Másrészt segítette egy tizenhárom éves fiú szüleit, hogy megóvják gyermeküket azoktól a betegségektől, amelyek fejlődése legfontosabb éveiben leginkább veszélyeztették.

ÖTÖDIK FEJEZET

A FÉLELEM SZEREPE AZ ÉRZELMI KARMÁBAN

A zöldségesverem

Patricia Farrier, a negyvenöt éves hajadon az igazlításból megtudta, hogy előző életében a Virginia állambeli Fredericksburg közelében élt és halt meg Geraldine Fairfax néven, abban az időben, amikor Amerika még brit gyarmat volt. Az is elhangzott, hogy előző életének tárgyi bizonyítékai „kőbe vésve is” fellelhetők. Ezért Patricia a testvérével, Emilyvel együtt Fredericksburgbe utazott, hogy felkutassa a nyomokat.

Útjuk során az egyik éjszakát egy kis vidéki szállodában töltötték. Az utazástól elcsigázva mindketten korán nyugovóra tértek, és rögtön egészséges, mély álomba merültek. Emilyt a testvére ágya felől érkező furcsa, fuldoklásszerű hangok riasztották fel. Lámpát gyújtott, és azt látta, hogy Patricia a szó szoros értelmében fuldokolva küzd az életéért. Arca kivörösödött, kétségbeesetten kapkodott levegő után, Emily képtelen volt felébreszteni.

Emily rémülten hívta a szálloda személyzetét, de a kómába esett Patriciát együttes erővel sem tudták magához téríteni. Úgy tűnt, csupán percei vannak hátra. Végül a hirtelenjében előkerített orvosnak sikerült nagy nehezen segítenie rajta; lassan helyreállt a normális légzés. A két nővér másnap reggel pánikszerűen elhagyta a szállodát, és az első adandó alkalommal visszasiettek Caycehez. A következő igazlítás során Patricia ezt kérdezte Edgartól: - Miért van bennem ennyi félelem?

A válasz szerint előző életeiben sok fizikai félelmen esett át, s ezek - a tudatalattiba süllyedt emlékeként - elkísérték a jelenbe is.

Fredericksburgben tizenhárom éves korában Patricia egyszer „kertészesdit” játszott a zöldségesveremben, ahol a falakat borító polcokon palántákat, magoncokat, gumókat és gyógynövényeket teleltettek át. A gyerekek valószínűleg tilos lett volna ide belépnie. Ezen a napon enyhe földrengés rázta meg a környéket, amitől a verem beomlott. A polcok ledőltek, a kislányt gyökerek, gumók és nedves föld lavinája temette maga alá: ott lelte halálát. A fuldoklás közben fellépő halálos rémület nyomait ebben az életében is magán viselte klausztofóbia, tömegiszony és a fulladásos haláltól való fóbia formájában. Ez utóbbi közvetlenül nem manifesztálódott egészen addig, míg testvérével föl nem kereste azt a bizonyos vidéki szállodát. A hotel vagy pontosan azon a helyen épült, ahol egykori otthona állt, vagy eléggé közel ahhoz, hogy a helyszín előhívja Patricia mélytudatából az előző életbeli kislány haláltusájának emlékét.

Az igazlítás azt tanácsolta, hogy a félelemre vesztegetett energiákat próbálja meg átirányítani valami pozitív célkitűzésre, amelyből inkább haszna, mint kára származik. Karmájából adódóan minden oka megvolt rá, hogy kibontakoztassa mély vallásos hitre való hajlamát. Palesztínában, Krisztus idejében abban a háztartásban élt, amelyiknek tagjai saját szemükkel tapasztalhatták meg Lázár feltámasztását. Patricia az Újszövetséget is behatóan ismerte, ami arra utalt, hogy az Írásban foglaltak személyes emlékeket hoznak belőle felszínre.

Megfogadta a tanácsot, és komoly sikert ért el egy olyan csoport létrehozásával, amely minden nap néhány órán át, Edgar Cayceért imádkozott, amikor a látnok mások megsegítésére fordította energiáit.

Edgar Cayce lényének egyszerű méltóságát meghatóan illusztrálja az a köszönőlevél, amelyet Patricia Farriernak írt:

Drága Miss Farrier!

Csak nagy nehézségek árán tudom méltóképpen megfogalmazni, milyen nagyra értékelem, amit tesz. Sohasem leszek képesek megtalálni a megfelelő szavakat, amelyek érzékeltetni tudnák, mily nagy segítséget jelent számomra az Ön által szervezett imacsoport, csoportként éppúgy, mint a benne lévő személyek külön-külön. Ma már ott tartok, hogy nagy mértékben függök tőlük. Úgy érzem magam, ahogyan Mózes érezhette, amikor rászorult, hogy Józsué és Áron emelje fel a karjait! A lélek kész, de a test erőtelen; szükségünk van arra, hogy legyenek emberek, akikre támaszkodhatunk, ha erőt vesz rajtunk a gyöngeség. Szeretném, ha tudná, hogy óriási erőt tudok érdemni a csoport minden egyes tagjának segítő szándékú erőfeszítéseiből.

Hálásan köszönöm. Maradok őszinte tisztelettel:

Edgar Cayce

1931. december 18.

Patricia Farrier 1939 januárjában halt meg rákban. Cayce a haláláig levelezett vele, s az egészségi igazlítás alapján ápolási tanácsokat adott testvérének. Amikor Patricia megkérdezte: - Mennyi ideig kell még elviselnem a szenvedéseket? - Edgar megnyugtatta: nem büntetésről van szó, hanem a lélek ezen a módon tudja teljes mértékben elsajátítani, amit a türelemről és elfogadásról tudnia kell. Mint mondta: - Jézus is súlyos szenvedések árán tanulta a Kertben az engedelmisséget.

Hasonlóképpen megható az a megértés, amelyet Cayce egy huszonegy éves főiskolás lány, Jane Clephan iránt tanúsított. Jane szinte cselekvésképtelenné vált, annyira elhatalmasodott rajta a kisebbségi komplexus.

Cayce rávilágított arra, hogy a lány született zenei tehetség, s e képességét sürgősen fejlesztenie kellene. Azt is elmondta neki, hogy ha önbizalmát meg tudná erősíteni, rejtett képességei alapján komoly sikereket érhetne el koncertzongoristaként és tanárként. A korai férjhezmenésről azonban Cayce lebeszélte, mondván: - Még a mostaninál is súlyosabb bizonytalanságot és elégedetlenséget okozna.

Ezután visszavezette korábbi életébe, Franciaországba, ahol egy elviselhetetlenül erőszakos férfi felesége volt. - A férfit felesége szépsége és kifinomultsága rendkívüli mértékben irritálta. Még a brutális fizikai erőszaktól sem riadt vissza, hogy az asszonyt minden módon maga alá gyűrje. - A korbácsütések nyomai elevenen éltek még a lány emlékezetében. - Innen származik félelme a büntetéstől és attól, hogy cselekedeteit félreértik vagy félremagyarázzák.

- Az entitás akkoriban muzikus volt, de férje derékba törte zenei pályafutását is. Ebben az életben az tehát az entitás feladata, hogy maga döntse el, miféle baráti kapcsolatokat szeretne, s ezeket meg is teremtsé magának... Mert aki barátsággal viseltetik mások iránt, barátokra lel.

Az igazlítás ezután leírta Jane életét a keresztények üldöztetésének idején.

- Az entitás elfogadta Jézus követőinek tanait, ám az üldöztetések során alkalmazott kínzások iszonyú félelmet ébresztettek benne. Hogy elkerülje a szenvedést, a megaláztatást, a gyalázkodást, nem engedte magához a tanító szavakat sem, inkább viselte a mindennapi robot terheit...

- Ám most, hogy végre tiszta lelkiismerettel, igaz hittel tudsz szembenézni Teremtőddel, és bárkinek a szemébe mersz nézni, tudván, hogy gondolataidban és tetteidben csupán a jót

cselekedted, dicsőséggel állhatsz Teremtőd színe előtt. S ha Isten a te oldaladon áll, ki más szegülhetne ellened?...

- Az entitás ezt megelőzően Egyiptom földjén élt, azokban az időkben, amikor a Templomot az szolgálhatta odaadóan, akinek teste megtisztult. Az entitás ezt az életét a szolgálatnak, a fizikai és szellemi fogyatékosok ápolásának szentelte.

- Ezek az élmények könnyen válhatnak az entitás jelenlegi törekvéseinek és tapasztalatainak építőköveivé, hacsak a félelem meg nem gátolja, hogy ezen erényeket ismét gyakorolja.

- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti: előbb mentális, spirituális és fizikai értelemben is találja meg önmagát és ideáljait, s ezeket az ideálokat valósítsa meg másokhoz fűződő kapcsolataiban.

- Tanulja és gyakorolja a zenét, adjon zeneórákat vagy koncerteket. Mert ezen a területen találhatja meg az élet, az önkifejezés, a Teremtő Erővel való kapcsolatteremtés harmóniáját. Most fölteheted kérdéseidet.

Jane: Lesznek-e valaha közeli barátaim?

E. C.: Ha gyakorlod az elhangzottakat, igen.

Jane: Mitől vagyok ennyire figyelmetlen?

E. C.: Attól, hogy elítéled önmagad. Ne ítélezz! Inkább ismerd meg valódi énedet, s élj vele a fentiek szerint.

Jane: Milyen hangszereken tanuljak?

E. C.: Elsősorban zongorán, de választhatsz bármely más húros hangszert is.

Jane: Szellemi és fizikai képességeim alkalmassá tesznek-e arra, hogy felső fokú tanulmányokat folytassak?

E. C.: Feltétlenül! Folytatnod kell a tanulást!

Jane: Miért nem vettek fel februárban a tanulókörbe?

E. C.: A félelem volt az oka. Hallottad; úgy viselkedj másokkal, ahogyan szeretnéd, hogy ők viselkedjenek veled.

Jane: Mennyi az intelligenciahányadosom?

E. C.: Attól függ, milyen mércével méred. Egy bizonyos: eléggé magas ahhoz, hogy megvalósíthasd mindazt, amit elvársz magadtól, ha szabad teret engedsz lelked kiteljesedésének - előbb spirituális és mentális, majd fizikai szempontból.

Jane: Hogyan küzdhetem le állandó félelmemet attól, hogy találkoznom és beszélgetnem kell emberekkel?

E. C.: Az elmondottak szerint!

Lehetne-e egyszerűbb és világosabb tanácsot adni egy olyan fiatal lánynak, aki az igazlátás napjáig képtelen volt feloldani a lelkében dülő zűrzavart?

Jane helyzetében természetesen senkitől sem lehet elvárni, hogy félelmeit azonosítsa egy elgyötört asszonyéival, akinek lelkét megtörte zsarnoki férjének szadizmusa. És mégis - azonnal megértette társaságbeli esetlenségének eredetét, aminek az lett az eredménye, hogy felmentést adott végre azoknak az ártatlan embereknek, akiktől oly fölöslegesen rettegett, és végre objektívan tudta tekinteni őket. Önbizalma lassan-lassan feltámadt, mint egy járt tanuló kisgyermeké. Beszédesen illusztrálja ez az eset Cayce válaszát erre a kérdésre: Miért nem emlékszünk előző életeinkre?

- Nem kell emlékeznünk - jelentette ki. - Azonosak vagyunk valamennyi emlékünkhöz összegével. - Ezek nyilvánulnak meg szokásainkban, megmagyarázhatatlan viszolygásainkban, vonzalmainkban és ellenszenvainkban, tehetségeinkben és vakfoltjainkban, fizikai és érzelmi erőnkben vagy gyengeségünkben.

Bainbridge-ként leélt élete miatt például Edgar Cayce semmi néven nevezendő vonzalmat nem érzett az ital vagy a szerencsejátékok iránt. Túlságosan friss volt még az emlék, hogy ennek mi az ára, mennyi erőfeszítés mehet veszendőbe általa. Ezért hangsúlyozta oly következetesen, hogy aki becsületes szándékkal néz önmagába, tökéletes erkölcsi kódexet talál ott: a lelkiismeret hangja sohasem hazudik. Egyszerűen arról van szó, hogy időnként kényelemszeretetből nem veszünk róla tudomást - aztán persze csodálkozunk, amikor fejfelül nekimegyünk az üvegajtónak, és betörjük az orrunkat.

Cayce meggyőzően lelkesült szavakkal róttá meg a lelkeket, akik feladták önbecsülésüket az élet csapásai alatt.

- Lekicsinyelted önmagad, rokkanttá tetted önnön képességeidet! - így korholt egy harminchatéves asszonyt. - Szabadítsd fel magad! Bárhová elmehetsz, ha megőrzöd hitedet az egy Istenben, és kedvességet, türelmet, felebaráti szeretetet tanúsítasz.

- Túlságosan régóta éltél árnyékban, félénken, fogyatékos önkifejezéssel. Ki kell menned a vadonba, és hangosan kell kiáltanod, hogy meghalld visszhangodat.

- Ne engedd visszaszorítani magad olyanok által, akik fontosságukra hivatkozva próbálnak hatni rád, mert Isten nem tisztel személyeket. Fontoskodással bárki képes bolondot csinálni magából!

- Ezen a földön azok a legnagyobbak, akik a legtöbbet szolgálnak; ez azonban nem jelenti azt, hogy ilyen hallgatagnak, ennyire zárkózottnak kell lenned.

- Hiányzik a csillogás, hiányzik a kirakat. Ha piros ruhát öltönnél, nagyszerű szórakozásokban lehetne részed. Az ilyesmire irányuló igényeidet olyannyira elfojtottad, mély érzelmeidet annyira elrejtetted, hogy valódi szépségedből csak igen kevés tört a felszínre.

- Környezetváltozásra van szükséged: hogy sok ember közé kerülj, ahol sokat kell beszélned, sokat kell magyaráznod az embereknek, azért, hogy végül felismerd: ők közel sem tudnak annyit, mint te.

- Adj azoknak, akik úgy hiszik, hogy sokat tudnak! Ha képes vagy felismerni, rájössz majd, hogy sokkal többet tudsz, mint ők, bármilyen témáról! Ha a körülményeid megváltoznak, az óriási változást jelent majd számodra... Ne félj tehát a bajoktól; tudd, hogy bármit akarsz, elérheted. Mert az Úr szereti azokat, akik Őt szeretik, és tőlük semmi jót nem tagad meg!

Ugyanebben a szellemben biztatott egy húszéves, félszeg fiatalembert. - Féltékenységedet akkor küzdheted le, ha valami különleges mondanivalód van. Sokan beszélnek anélkül, hogy bármit is mondanának - bármi előremutatót, vagy akár bármit, aminek értelme volna - te viszont szó szerint elfogadod a rólad alkotott véleményüket!

- Csak két szem, csak két fül adatott nekünk, de kétszer, sőt négyszer többet kellene látnunk és hallanunk, mint amennyit beszélünk! Soha ne légy kérkedő, de soha ne is próbálj meg olyan lenni, mint a többiek, mindig megcselekedve, amit mondanak neked, csak azért, hogy másként vélekedjenek felőled.

- Merj különbözni! Ha pedig elolvasod Mózes 5. könyvének 30. fejezetét és a 2. könyv 19. fejezetének 5. versét, mélyen önmagadban megleled az okokat!

HATODIK FEJEZET

HIVATÁS-KARMA

A Panteon freskói

A következőkben remek példáját láthatjuk annak, miként segítette Cayce a fiatalságot, hogyan nyerte el életre szóló barátságukat.

A huszonhárom éves John Schofield egy sorozatgyártásra berendezkedett sírkőfaragónál dolgozott, és az unalmas, lélekölő munka miatt kilátástalannak érezte helyzetét. Szenvedését csak súlyosbította, hogy a családja basáskodott fölötte, nem engedte őt a saját feje után menni. John eléggé tehetséges amatőr művész volt, de hiányzott belőle a saját kreativitásába vetett hit és az önbizalom.

Mint annyian mások, Schofield is utolsó reményként fordult Edgar Caycehez, miután minden más próbálkozása kudarcba fulladt. Rögtön azt a tanácsot kapta, hogy tartson egészséges távolságot maga és elősködő családja között. Előző életeiben, Egyiptomban, Görögországban és Rómában többször is foglalatostkodott freskókészítéssel, templomok, bíróságok és uralkodói termek számára. Ez nagyon különleges szakértelmet igénylő mesterség: nemcsak az építészetben való jártasság kell hozzá, és jóval több megköötöttséggel jár, mint a falfestmények készítése. Johnt azonban New Yorkba küldték, hogy a nagy építészeti cégek valamelyikénél találja meg a helyét, ha tanulmányait befejezte a művészeti iskolában.

Cayce elmagyarázta, hogy a különböző országok építészeti stílusai olyan emberek ihletének a végeredményei, akik a létrehozásukon fáradoztak évszázadokon át, még akkor is, ha akkor a jutalmuk alig volt több, mint saját művészi elkötelezettségük. Példának Leonardo da Vincit hozta fel: ő olyan zseni volt, akinek szelleme magasabban szárnyal most, mint saját korában. Da Vinci géniusza csak akkor teljesezhetett ki, mikor a világ már elég fejlett volt ahhoz, hogy találmányait a gyakorlatban is megvalósíthassa. Halhatatlansága ilyesformán egyetemes hatásban nyilvánult meg, nem pedig az ő személyes hírnevében.

Ugyanez vonatkozott John Schofield veleszületett tehetségére is.

- Miért kell ennek így lennie?

- Mert a lélek, aki oly sokat elért a templomok és középületek díszítésében, sírkövek faragásában, most Amerikában elkezdheti igazi pályafutását. És a Panteon freskóinak, táblaképeinek dekoratív stílusában talán felismerhetjük annak az iskolának hatásait, amelyben az entitás egykor tanult.

- Hogyan készüljek fel arra, hogy mindezt elősegítsem? - kérdezte Schofield.

- Úgy, hogy megtanulod kombinálni a föníciai és az egyiptomi stílussal, mert ők is remekül egyesítették az egyszerűséget a dekorativitással.

Schofield így is tett, és öt év múlva be tudott számolni az eredményről.

„Kaptam egy váratlan üzenetet a Barnes Alapítványtól, ahol tanulok, hogy négyhónapos, csoportos európai ösztöndíjat ítétek nekem. Május 18-ától szeptember 18-áig. Az ösztöndíj magában foglalja az utazás és hét európai országban való oktatás költségeit.

Ebben az évben fejezem be a Képzőművészeti Akadémiát, és a második évfolyamot végzem a Barnes Alapítványnál. Új értékeket és új ötleteket keresek, hogy megtaláljam az utat, amelyet végig kell járnom.

Szerencsésnek érzem magam, és nagyon hálás vagyok a kapott lehetőségeikért. Őszintén vágyom arra, hogy bebizonyíthassam, megérdemeltem őket. Olyan kifejezőmódot szeretnék kifejleszteni, amely jelent valamit azok számára, akik élményeket keresnek a művészetben.”

„Nyári utazásom csodás tapasztalatok sorozatát hozta magával, szinte egy teljes életet leéltem ez idő alatt - írta később, Edgar halála után, Hugh Lynn Caycenek. - Visszatérésem óta hű vagyok az igazlathoz. Sok kísérletezés után befejeztem első freskómat, és már tervezem a következőt. Az első elég jól sikerült, és a második is ígéretes. Nagyon jó volt ez az év; valószínűleg a legjobb, amióta valóban alkotok.”

Kilenc évvel később Hugh Lynn Cayce elkészítette a következő értékelést:

„Természetesen érdeklődéssel figyeltük ennek a fiatalembernek a munkáját, a képzőművészeti akadémián folytatott tanulmányait, a pályán elért sikereit. Bárki, aki összehasonlítja a pár évvel ezelőtti elnyomott fiatal a mostani ösztöndíjas művésszel, akinek ma már elismerik a munkáját, láthatja, miért hangoztatjuk, hogy érdemes tanulmányozni az élet-igazlathoz.”

A hírszerző tiszt

Schofield esete semmiképpen sem hasonlítható össze a következő történetben szereplő bonyolult lélekkel - aki túlságosan összetett ahhoz, hogy maradéktalanul hasznát vehette volna az élet-igazlathoz, holott abból pontosan megjósolható volt a második világháborúban játszott szerepe.

Dr. Calvin Mortimer pszichológus volt; igazlathoz úgy határozta meg, hogy „néhány elgondolásában a szélsőségek embere” - olyan ember, aki egy meghatározott célból tért vissza, s akinek kifinomult tehetsége van ahhoz, hogy „nagy számú embert irányítson a legkülönbözőbb tevékenységi körökben”.

- Ezt megelőzően az entitás jelenlegi életének helyszínén élt, a Függetlenségi Háborút követő időszakban... az angolok oldalán dolgozott, olyan munkakörben, amelyet ma felderítőnek neveznénk. Nem kém volt - azok közé tartozott, akik feltérképezték a terepet, és kitervelték Howe és Clinton hadjárait.

- Az entitás azonban amerikai földön maradt azután is, hogy a harcok véget értek. Nem mint hősi halott, hanem mint olyan ember, aki hozzájárult hazája és választott otthona közötti együttműködéshez.

- Aztán, Warren néven hírnévre tett szert, miután ezek a kapcsolatok sikeresen megerősödtek.

- Éppen ezért az entitás jelenlegi érdeklődési köréhez tartoznak a diplomáciai kapcsolatok, a tervek és eszmék cseréje a különböző népek között.

Még korábban angol kereszteslovag volt, akit a Szentföldön a szaracénok fogságba ejtettek. Nagy hatást gyakorolt rá az a civilizált bánásmód, amelyben a „hitetlen pogányok” részesítették.

Abban az életében nem azért vallott kudarcot, mert olyasmire állt ki, amiben őszintén hitt, hanem mert kételyek nélkül szolgált egy rossz ügyet. Ezért a jelenben szkeptícizmussal szemlélte a vallási és filozófiai alapelveket, bár megőrizte az olyan eszmék iránti vonzódását, amelyekkel hatni lehet a tömegekre.

Egy ezt megelőző perzsa inkarnációban szintén vesztes lett belőle, mert engedett a test csábításainak. Pedig a lehetőség nyitva állt előtte: Ezsdrás próféta hatása alá került. Ezsdrásról

beszél így a legenda: - A hagyomány szerint egyszer az egész Biblia megsemmisült, de sikerült helyreállítani, mert Ezsdrás betéve tudta és újraírta az egészet.

Elsajátította a csillagászat tudományát is; ennél fogva „a föld mozgásának ismerete ma is az entitás birtokában van”.

A történelem előtti Egyiptomban „az entitás nagyszerű előmenetelt ért el a szellemi és lelki tapasztalás fejlesztése terén. Különböző népeket és felekezeteket tanulmányozott, osztályozott és magyarázott, és nemcsak Egyiptomban, hanem Indiában, Mongóliában, a Góbi-sivatagban is, valamint a Kárpátok között, az Og vidékén, továbbá a földeken, a tenger túloldalán.”

Most pedig ideje nyomon követni sorsát a harmadik ex-felesége által szállított beszámoló alapján.

Pearl Harbor bombázása idején „Túlkoros volt már a tényleges szolgálathoz, s mivel a közvélemény-kutatás specialistája volt, lóhalálában Washingtonba ment, hátha ezen a területen hasznát vehetik.

Számos meddő megbeszélés után csüggedten tért haza, de nem telt bele sok idő, újra támadt egy ötlete. Hajózható víz mellett élt, és bizonyos mértékű fényűzést megengedhetett magának, így jelentős vitorlázási tapasztalatokkal rendelkezett. Jelentkezett tehát a parti őrségnél.

A Haditengerészet IQ-tesztjét 175 pontos eredménnyel végezte el, korvettkapitányi rangra terjesztették fel, ő pedig hazatért, hogy felfrissítse navigációs ismereteit. S ekkor sürgősen Washingtonba rendelték.

Néhány hónapon belül áthelyezték a hadügy belföldi hírszerző szolgálatához, mint a közvélemény szakértőjét. Ilyen minőségében szorosan együttműködött az OSS-szel, később pedig a tengerentúli hírszerzéssel. A háború befejezése idején egy olyan iskola vezetésével foglalkozott, ahol embereket képeztek ki, hogy aztán az ellenséges vonalak mögé dobják őket, s ez az iskola pontosan ugyanazon a helyen volt, Long Island-en, ahol egykor, az Amerikai Függetlenségi Háború idején Howe és Clinton hadjáratait tervezte meg.

1957-ben Dr. Mortimer újra megnősült, immár negyedszer. Harmadik felesége arról számolt be, hogy ez a házasság tíz évig tartott - jóval tovább, mint a korábbiak bármelyike; feltételezhetően azért, mert ők már Perzsiában és a Függetlenségi Háború alatt is együtt éltek; az előbbi házasság harmonikus volt, az utóbbi inkább viharosnak nevezhető.

Házasságuk későbbi szakaszában a férfi túl sokat ivott, és ragaszkodott ahhoz, hogy felesége is vele tartson. Az asszonynak sokkal később is problémái voltak még az alkohollal emiatt. Megemlítette azt is, hogy házasságukat fantasztikus szexuális vonzalom jellemezte.

1963-ban az asszony újra írt, hogy közölje férje halálhírét. A férfit álmában érte a vég, miután két szélütés érte, és elvesztette a látását.

Az asszony a következő évben, hirtelen távozott el az élők sorából, s addig folyton azt a „hihetetlen vonzást, húzóerőt” emlegette, amit volt férje irányából érzett, mintha a férfi hipnotizálná őt, hogy csatlakozzék hozzá.

Lehetséges, hogy ha Mortimer figyelembe vette volna Cayce figyelmeztetéseit, miszerint ne legyen olyan elnéző önmaga iránt, és óvakodjék a mértéktelenségtől, talán megvalósíthatta volna azt a határozott célt, amiért visszajött. Ez feltételezhetően folytatása volt annak, amihez Egyiptomban kezdett hozzá mint nagy felelősségű diplomata. De Mortimer nosztalgikus sóvárgása a Perzsiában megismert erotikus kicsapongás iránt leküzdhetetlen akadállyal bizonyult.

Eltűnődhetünk azon a keleti hiedelmen, mely szerint a léleknek minden hatodik fáradságos, vesződéses élet után engedélyeznek egy „kényelmes” reinkarnációt, mivel az életek annak megfelelően válnak egyre keményebbé, minél inkább megszabadul a lélek a kötelékektől, melyek a

földhöz láncolják. Az időnkénti „alkotói szabadság” nélkül a lélek túlságosan kimerülne az örökös felfelé törekvésben, és esetleg el is csüggedne.

Ugyanezen az alapon lehetséges, hogy Mortimerék elértek a körnek erre a bizonyos hatodik szintjére. Könnyen meglehet, hogy Dr. Mortimer és felesége legközelebb egy sokkal nyugodtabb életbe fog visszatérni, amelyben rendet teremthetnek házuk táján, és szellemi fejlődésüket is világosabban láthatják.

HETEDIK FEJEZET

IGAZLÁTÁS GYEREKEKNEK

A gyerekekkel foglalkozó Edgar Cayce szerető együttérzése már a feljegyzések lapjain is érezhető.

A mindennapi életben a gyerekek ösztönösen vonzódtak hozzá. A maga korában rendkívül sikeres gyerekfényképésznek tartották, s ez annak köszönhető, hogy kis modelljeivel varázslatos összhangot tudott teremteni.

A századfordulótól kezdve vezetett vasárnapi iskolai vallásoktatást, és tanítványai szeretetteljes, gyengéd kapcsolatban maradtak vele még jóval azután is, hogy szétszéledtek a világban.

Aki orvos volt, és orvos lesz

Roddy 1943. január 9-én hajnali 4. 43-kor született, és szülei a következő júniusban igazlátást kértek Caycetől.

- Amint a nem is oly távoli jövőben látható lesz - kezdődött az igazlátás -, mindazok a lelkek, akik 43-ban, 44-ben, és 45-ben lépnek be a földi síkba, szemmel láthatóan arra rendeltettek, hogy érdekes feladatokat teljesítsenek embertársaik szolgálatában, és mindannyian szokatlan megoldásokat fognak találni.

- Ez az entitás arra született, hogy ha a korai időszakban megteremtődnek a feltételek, ilyen szakember legyen, lehetőleg az orvostudomány, a fogászat vagy a gyógyszerészet területén. Ezek bármelyike csatornává válhat, amelyen keresztül az entitás megvalósíthatja céljait.

- Ahogy az entitás fejlődik, látni lehet majd, milyen nagy képzelőerővel rendelkezik. Nem szabad megdorgálni, ha képtelen történeteket agyal ki, mert számára ezek igazak. Meg kell vele értetni, hogyan használhatja ezeket konstruktívan szellemi, lelki és anyagi kiteljesedése érdekében.

- Hajlandóságot fog mutatni, hogy különcködő legyen mind szavaiban, mind cselekedeteiben. Ennek szintén így kell lennie - ne fojtsák el azzal, hogy „ezt ne csináld”, vagy „azt ne csináld”, inkább bátorítani kell, hogy más iránt is érdeklődjék; ettől megtanulja majd becsülni a következetességet, és szavatartó ember lesz.

- Asztrológiai képletében a Vénusz, a Merkúr, a Mars és a Jupiter hatása érvényesül. A Vénusz hozza magával a szépség szeretetét.

- Így magyarázható az a törekvése, hogy mindent, amihez hozzáfog, jól akar elvégezni. Ez pedig türelmet kíván azok részéről, akik felelősek az entitásért.

- A Merkúrban megtaláljuk a magasrendű szellemi képességeket. A Mars és a Merkúr lehetőséget teremt arra, hogy az entitás minden lében kanál fontoskodó legyen; nem abban az értelemben, hogy hajlamos lenne mások dolgába beleártani magát, hanem mindig a saját feje után akar majd menni, és mindent egy picit jobban tud, mint bárki más!

- A kiteljesedés során a Jupiterben meg fogjuk találni a magasabbrendű univerzális tudatot; ez az entitás egy korábbi életében kifejeződött már, amikor Harvey néven élt - ő volt az a Dr. Harvey, aki a vérkeringést fölfedezte.

- Bár rábizonyították, hogy sok mindenben téved, mégis ragaszkodott a véleményéhez, még akkor is, ha tévedéseivel ő maga is tisztában volt! Munkálkodása jól ismert; ha az entitás gondviselői tanulmányozzák, fogalmat alkothatnak róla, milyen problémákra kell számítani.

- De ha lehetőséget kap a tanulásra, akár gyógyszerészként, akár fogorvosként, a többit már rá lehet bízni.

Jókora hal egy aprócska, alig öthónapos halastóban!

- Franciaországban, Richelieu bíboros idejében az entitás - folytatja az igazlítás - Dubourse gróf volt, aki nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a betegségekkel kapcsolatban előtérbe kerüljön a higiénia kérdése. Bár az entitás nem hivalkodott, mégis jelezte a többieknek, hogy jobban tudja a dolgokat, mint ők. (És az adott esetben ez így is volt!) Különösen az olyan betegségek viszonylatában, melyeket általában „ragályos” betegségeknek nevezünk. Az entitás azt hirdette, hogy ezek nemcsak mikrobák által terjednek, hanem emberek is terjeszthetik őket.

- Ilyenformán a jelenlegi életben szembetűnő lesz, hogy az entitás a személyes tisztaságot fontosnak tartja majd, jóllehet az otthona rendetlen lesz. Ezek az ellentmondásos jellemvonások abban a korábbi létezésben is jelentkeztek, és a jelenben is kifejezést találnak majd.

- Barátságait az entitás egymástól teljesen elkülönítve fogja ápolni.

- Továbbá: nevelésében tartsátok egyensúlyban a lelki életet és a gyakorlati életet. Ha ez az egyensúly meglesz, megnyilvánulnak képességei, és áldásos hatást gyakorolnak sok-sok ember életére.

Mikor Edgar kijelentette, hogy most feltehetik kérdéseiket, az anya megkérdezte, mikor és hol volt kapcsolatban a fiúval a múltban. A válasz: - Sok helyütt - különösen Egyiptomban, ami meghatározó élmény volt. Épp ezért vigyázni kell, hogy ne legyen túl nagy nézeteltérés kettejük között!

Az apa a franciaországi életében volt együtt a fiúval, „valamint Egyiptomban - ahol ellentétes oldalon álltak. Ajánlatos tehát felkészülni, hogy súrlódások várhatók kettejük között!”

Szomorú kényszerűségből a gyermek ezt az egyetlen igazlítást kapta, az anya tíz év múlva mégis beszámolót küldött az A. R. E-nek az azóta történetéről.

Roddy már kisgyerek korától sajátos érdeklődést mutat az emberi test, különösen a szívvel és a vérkeringéssel kapcsolatos dolgok iránt. Kétségkívül megvan az a jellemvonása is, hogy szerinte mindig neki van igaza! Sohasem akarja elismerni, hogy az övéen kívül is létezik jó magyarázat. Kitűnő tanuló; büszke arra, hogy jobb osztályzatai vannak, mint bárki másnak az iskolában! Olyan esze van, hogy bármerre indul, mindig a tudás legmélyéig jut el. Betegesen fél a kórokozóktól - állandóan kezet mos -, valóságos vesszőparipája ez a kérdés. Nem szeretne nagyvárosban élni, mert „ott mindenki bacilusokat lehel az emberre!”

Bár sose beszéltük meg vele az igazlítás szövegét, az a határozott célja, hogy orvos legyen. Tízéves korára már tisztában van minden szükséges feltétellel, és gyűjti a pénzt az orvosegyetem tandíjára.

Négy gyermekünk van, és teljesen különböznek egymástól. Ezek a jellemvonások kifejezetten erre az egy gyermekre illenek, pontosan ugyanúgy, ahogy azt Mr. Cayce kinyilatkoztatta, mikor a gyermek öthónapos volt...

Tíz év sem telt el, és az összes különtség, amit Edgar megjósolt a kisbabának, teljes mértékben megnyilvánult. Edgar megmutatta az utat, de sohasem írta elő, hogy milyen utat kövessen az, akiről beszélt. A felelősség közvetlenül a szülők kezében volt. Tőlük függött, hogy bátorítják-e a gyermek orvosi ambícióit, vagy érdeklődését más mederbe terelik. De legalább tudták, honnan erednek ösztönös hajlamai.

A gyermeki lélek tisztasága

A gyermekek esettörténetének dossziéiban többnyire egyszerű, szerény emberi dokumentumok rejtőznek. A gyerekekre nagyon gyakran szürke, eseménytelen sors vár, amelyben a problémák nem nagyok és nem drámaiak. De olykor felbukkan egy-egy eset, amely már csak emberi érdekességei miatt is megérdemli, hogy ismertessük.

Az egyik ifjú, egy hároméves „csodabogár” 1936-ban kapta meg élet-igazlítását:

- Sok mindent el kell mondani - kezdte Edgar -, mert az entitás nagyon érzékeny, vibráló egyéniség, aki hajlamos az önfejtésre, és érzéseit látványosan fejezi ki... Az entitás ugyanis öreg lélek, Atlantisz egykori lakója. Ha megfelelő nevelésben részesül, nemcsak saját fejlődését fogja megvalósítani, hanem a környezetet, a világot is képes jobbá tenni mások számára.

- Megfigyelhetik majd, hogy kevesen lesznek teljesen idegenek az entitás számára, néhányan mégis örökké idegenek maradnak, akármilyen gyakran, akármilyen okból sodorja őket egymás mellé az élet! Az entitás mindig hajlamos lesz az idealizmusra. Fel kell világosítani arról, hogy az emberek, a társai által tett ígéretetek nem mindig lesznek hiba és fogyatékoság nélkül valók, különben elveszíti a bizalmát, és nemcsak másokban, hanem saját magában is.

- S a legmagányosabb ember, a legmagányosabb személy, sőt, mi több, a legmagányosabb entitás az, aki elveszíti önmaga irányítását!

Előző életében az entitás aranyásó volt Kaliforniában, de megundorodott a törvénytelenégektől és az erőszaktól, mely megfosztotta őt munkája eredményétől, és erőszakos halált hozott számára. A gyermek magával hozta a tűzfegyverektől való félelmet, ezért nem volt ajánlatos fegyvert elővenni a jelenlétében. - A fegyverdörrenés félelmetes élmény az entitás számára.

- Az entitás azonban sohasem veszítette el az irányítást saját maga felett... s ha most megkérdezik tőle: „meg tudod csinálni ezt vagy azt?”, válasza mindig az lesz: „Igen, csak mutasd meg, hogy kell!”

- Folyton új tevékenységeket keres magának, mert az entitás körül mindennek újnak kell lennie. Ezért egy tanács azoknak, akik a fejlődés éveiben támogatják őt: ne lepődjenek meg, ha felvilágosítja őket, hogy „elmaradtak, ósdi felfogásúak”!

Az entitás tekintélyes személyiség volt a római időkben, vagyonos és befolyásos felügyelő, aki a tized és más adók beszedését ellenőrizte, s Atlantisz elsüllyedésekor is felelősségteljes feladatot látott el: ő intézte a menekültek áttelepülését Egyiptomba, a Pireneusokra, valamint Közép- és Dél-Amerikába. A jelenben „válassza hivatásul a jogot”, lehetőleg a nemzetközi jogot.

Apja régi barátja volt, együtt éltek át az aranymezőkből való kiábrándulást, és vele volt Egyiptomban is, az Exodus idején. S ugyanabban az inkarnációban mai anyja a leánya volt... „ezért lesznek majd olyan periódusok a jelenben, mikor a gyermek kétségbe vonja majd szülei tekintélyét!”

Láthatólag viharos napok álltak előttük, de Cayce biztos volt benne, hogy ha a szülők mindig elmagyarázzák, miért várnak példás magatartást tőle, ő megérti majd, és engedelmeskedik.

Ez az igazlítás egy szempontból teljesen egyedülálló. Cayce utánanézett, mi áll a fiúról az Akasha Krónikában, majd ezt a megjegyzést tette: „A legtisztább feljegyzés, amivel valaha találkoztam. Tökéletes. És mégsem gondoltam az eddigiekre úgy, mintha azok tisztátalanok volnának.”

A balesetre hajlamos gyermek

Frederick Leighton öthónapos volt, mikor Edgar Cayce 1931-ben élet-igazlást készített számára. Azt a magyarázatot adta, hogy a gyermek még kiforratlan karakter (ami már így önmagában is szokatlan), tehát a gyerek fejlődéséért a felelősséget egyértelműen a szülők vállára tette. Csak élete második felében kezdenek majd megnyilvánulni az előző életekből hozott belső jellemvonások. Természettől fogva vonzódik majd a zenéhez, mivel a polgárháború utáni években vándor dalos, utazó komédiás volt délen és délnyugaton, és magával hozta a népdalok szeretetét.

Az üzlethez és a joghoz lesz tehetsége, de - ... Nem a négy fal közé zárva akarja ezt kamatoztatni, például boltban vagy irodában. Inkább afelé fog haladni, hogy szabad tereken, nagy tömegek előtt beszéljen, esetleg színpadon, talán politikai vezetőként vagy szónokként. - A vallás erős hatását egy Jeruzsálemben leélt életére lehet visszavezetni, ahol a templomban hárfajátékosként tevékenykedett. Az ősi Egyiptomban szintén a zenének szentelte az életét, és meg is gazdagodott, „midőn a sokaságnak szétosztotta a királyi magtárak élelmiszerkészletét. Jelen élete későbbi részében az következik be, hogy az entitás sokat felhalmoz majd a világ magtárának javaiból.”

Ezután egy figyelmeztetés következett a szülők számára: - Hogy az entitás megtört akaratú, gondolkodási képességében korlátozott emberré válik-e, aki nem képes hasznát venni élete spirituális részének, ez attól függ, milyen nevelést nyújtanak neki azok, akik a fejlődés éveiben gondját viselik. - Ettől eltekintve, mondta az igazlást, a gyermekre kerek, sikeres élet vár, akár zenei, akár politikai pályára lép.

A burkolt figyelmeztetés nem volt minden alap nélküli. Mikor Frederick négyesztendős volt, súlyos fejsérülést szenvedett. Megengedték neki, hogy egy ollóval játsszék, és beledöfött vele a jobb szemébe. Kis híján maradandó károsodást okozott az agy homloklebenyében. Azonnal megoperálták, de hályog alakult ki, és a fiú látása veszélybe került.

A következő két évben kapott hét egészségi igazlást eredményeként visszanyerte látását. Hálóját édesanyja a következő szavakkal fogalmazta meg egy levelében: „Az úton sétálva a kis Frederickkel, megértettem, hogy Mr. Cayce iránt érzett szeretete olyan messzire elér, mint a csillagok...”

Háromszoros adósság

Sarah Crothers tizenhárom éves volt, mikor a szülei - alaposan elkésve vele - élet-igazlást kértek a kislányról. Edgar Cayce rövid ideig egészségi igazlást alkalmazott, hogy szembeszálljon a rendkívül makacs epilepsziával, amely születése óta gyötörte Sarah-t. A gyógyító igazlások hatására javulás és visszaesés követte egymást sorozatosan. Lehetséges, hogy a szülők nem pontosan követték az igazlástokat, vagy a gyermek olyan orvosok kezében volt, akik ellenségesen viszonyultak a szokatlan diagnózishoz. Nem kínálkozott más magyarázat, mígnem Edgar az élet-igazlást első bekezdéseiben rátapintott a lényegre.

Kereken kijelentette: ha a karmikus krónika igazsága beteljesednék, a felelősség egy részét a szülőknek kellene vállalniuk.

- Azoknak, akik ezért az entitásért felelősek, és akik hajlanak arra, hogy az epileptikus rohamokat véletlenül vagy elkerülhetetlen sorscsapásként könyveljék el, ki kell egyenlíteniük az entitás iránti kötelességeiket. Ha párhuzamba állítanánk az ő élet-igazlásaikkal, érthetővé válna az az önimádat, amely az entitás fizikai állapotában jelenik meg; ő egyébként maga is szelet vetett, és most aratja a vihart.

A Függetlenségi Háború alatt igen fiatal lány volt még, és a szülei ügynökként használták a saját honfitársaik ellen, attól való féltükben, hogy Anglia veresége anyagi romlást hoz rájuk.

A lányt Marjorie Desmondnak hívták, és bizonyos lappangó paranormális képességekkel volt megáldva, amelyeket sem ő, sem a szülei nem értettek igazán. Apja arra buzdította, hogy használja ezt az energiát fiatal tisztek szexuális kalandba való csábítására, és ő „sokakban keltette fel a kívánság tüzét”. A karmikus bűn itt nem a fiatal kolónia elleni árulás volt, hanem a lelki energia szexuális praktikákra való felhasználása, piszkos nyereségvágyból. Edgar félre nem érthető szavakkal egyenlő felelősséget rótt a szülőkre is. A gyermek maga két ízben is elbukott ezelőtt - mindkétszer lévitaként élt -, a harag és a lázadás otthagytá nyomait a jellemén.

- Ezt megelőzőleg az entitás Egyiptom földjén élt, az atlantisziak leszármazottai között, bár Egyiptomban született és nevelkedett, abból a célból, amit ma úgy írunk körül, hogy kórházban ápolja a testileg vagy szellemileg betegeket.

Gyanítható, hogy figyelmetlensége vagy közönye okozta az első hasadást a lélek szövetén, de Edgar Cayce a maga szokásos diszkréciójával nem fogalmazta ezt meg közvetlenül.

Mikor a végén a szülők feltehették kérdéseiket, Cayce nem kínált egyszerű megoldást.

Kérdés: - Az a tény, hogy mennyit szenvedett a test az utóbbi tíz évben, volt-e rá hatással fizikailag és mentálisan?

E. C.: Magától értetődően ezek nem voltak - és még mindig nincsenek - összhangban.

Kérdés: Milyen fajta oktatással kell felkészíteni őt az életre?

E. C.: Zenei oktatással, valamint bátorítani kell a betegápolásra.

Kérdés: Milyen hatást gyakorol mai megjelenésére a végzettség?

E. C.: Ez, mint már jeleztem, azok igyekezetétől függ, akik jelenlegi környezetébe hozták az entitást. Az eredmény annak függvénye lesz majd, hogy mennyiben sikerül kiegyenlíteni az entitás iránt fennálló tartozást.

Kérdés: Mi segíthet neki, amivel felülkerekedhet gyenge fizikai és mentális állapotán?

E. C.: Mint már jeleztem - fizikai erő kifejtés, torna, testgyakorlás.

Nehéz nem észrevenni a kellelenséget, ami kimondatlanul ott volt az apa későbbi levelezésében is. Az eset terjedelmes dossziójának végére érve az emberben az a sajnálkozó benyomás támad, hogy a gyermek fejlődése minimális volt, és a karmikus adósságot nem sikerült letörleszteni.

Hívságos hírnév

Ez a pont tűnik alkalmasnak, hogy rámutassunk: a történelmi „hírességek” csak elenyészően csekély számban fordulnak elő az élet-igazságokban. Cayce úgy vélte, hogy a legtöbb lélek akkor tette meg a legnagyobb spirituális lépéseket, mikor szürke, eseménytelen életet élt, rendszerint nehéz körülmények között. A szolgának és a parasztnak egészen e század közepéig igen kevés élvezetben és rengeteg teherben volt része. A reinkarnáció tanaival ismerkedő átlagember mégis inkább sóvárogva gondol arra a lehetőségre, hogy egykor talán uralkodóként élt a földön.

Sajnos nagyon keveset számít, mennyire fontos emberek voltunk valaha, sokkal inkább az, hogy ki mennyire alkalmazkodik a kívánalmakhoz a jelenben.

Alexander Hamilton (1775-1804), háborús hős és az észak-amerikai alkotmány egyik megalkotója, akinek életét derékba törte a híres párbaj, magasan fejlett, érett, önzetlen lélek volt. Ez mégsem

akadályozta meg abban, hogy zaklatott lelkű, zsidó hitű fiatalemberként térjen vissza. A gyermek szülei az első igazlátást akkor kapták meg Edgar Caycetől, mikor fiuk öt hetes volt.

Edgar Cayce azonnal figyelmeztetett a kiszámíthatatlan vérmérsékletre, ami bajt okozhat a későbbiekben, és hangsúlyozta, hogy a fiút távol kell tartani a lőfegyverektől. Az entitás nem hozott magával előre elképzelt lelki fejlődési pályát; akkor fogja majd kialakítani ezt, ha felnőtt. De azt tanácsolta, hogy tanulmányozza „a jogot, a pénzügyi szakmát és a föld alapelveit”.

Mielőtt a fiú ötéves lett, apja beleszeretett egy másik nőbe; a szülők elváltak, és a gyermek az anyánál maradt. (A felbomlott családok mindig komoly kockázatot jelentettek Edgar Caycenek. Mindig hangsúlyozta, hogy a gyermekkorban minden léleknek szüksége van biztos háttérre, és hogy a kellemes otthon a legnagyobb eredmény, amit a lélek célul tűzhet ki a saját fejlődésében.)

Huszonöt éves korára a fiatalember „nagyon dogmatikus álláspontot vallott az életről nagy általánosságban”, amit a haditengerészetnél eltöltött másfél év sem tudott megnyirbálni.

A következő évben pszichiátriai kezelés alatt állt, és elektrosokk-terápiára járt. Utolérte a vele született, erőszakosságra való hajlam. Fejest ugrott minden konfliktusba, és hogy tetézzé gondjait, hirtelen elhatározással feleségül vett egy elvált asszonyt, akinek egy gyermeke is volt. A család felbomlásának következményei itt is megmutatkoztak: az a lány, aki szülei házasságát zúzta szét, és az a nő, akit ő vett feleségül, ugyanabból az etnikai csoportból származott, egyforma vörös hajuk volt, és mindkettőnek a férje műszaki területen dolgozott.

A házasság csak növelte boldogtalanságát; késői lelkiismeret-furdalás vett rajta erőt, amiért nem tartott fenn szorosabb kapcsolatot az apjával, amíg élt. A következő év vége felé úgy érezte, csak úgy mentheti meg magát, ha rabbi lesz belőle, és amikor az A. R. E. ismét megpróbálta felvenni vele a kapcsolatot, a kísérlet kudarcot vallott: a levél „a címzett ismeretlen” jelzéssel érkezett vissza.

Az élet-igazlítás nyomán valószínű, hogy egy korábbi, görögországi életében felhalmozott adósságai többet nyomtak a latban, mint amennyit a Hamiltonként elért eredményei helyre tudtak billenteni a mérlegen. Az igazlítás a trójai háborút említi mint olyan eseményt, amelynek főszereplőiben elegendő agresszió korbácsolódott fel ahhoz, hogy meggátolja és összezavarja későbbi lelki fejlődésüket. Lényegében polgárháború lévén, a küzdelem hevében oly mély sebek estek, hogy nyomaik évszázadokon át megmaradtak. Ha az igazlításokban megfogalmazott alapelveknek hinni lehet, ennek a boldogtalan fiatalembernek egy újabb életre lesz szüksége, hogy befoltozza saját karmikus előéletében a trójai háború által hasított szakadékot.

Ebben a történetben az a tény a legtanulságosabb, hogy Alexander Hamiltonként képes volt felnőni a helyzethez, mikor a válságba került fiatal nemzetnek sürgető szüksége volt a segítségére. Képes volt kreatív cselekvésre. Minden negatívumot függőben hagyott a jövőre, mikor majd foglalkozhat velük, ha hazája nyugodtabb periódusban lesz. Ez önmagában jelzi a felszínre törekvő, alapvető önzetlenséget. Meg is érdemli érte honfitársai hálaimáját - különösen, ha úgy öntik szavakba, hogy „ima az élőért”, nem pedig „ima az eltávozottért”.

A Mester emléke

Az igazlítások nem hagynak kétséget afelől, hogy a legmaradandóbb ajándék, amit egy lélek magával hozhat földi életeibe, a magától Jézustól kapott áldás emléke.

Egy esetben egy ötéves kislány csak akkor akart imádkozni, ha édesanyja mellette állt, és kezét a fején nyugtatta, szimbolizálva a jelenben a Mester kezének megnyugtató érintését, mikor Krisztus mint gyermeket, megáldotta őt a Szentföldön.

S mikor Edgar 1935-ben igazlással szolgált egy másik, egyéves gyereknek, különös fontosságot tulajdonított a ténynek, hogy „abban az időben, mikor a Mester a földön járt, az entitás azon gyermekek között volt, akiket Ő Betániából jövet megáldott.

- Az entitás aztán meglátta és felismerte Őt, aki magához hívta a gyermekeket, és így szólt: „A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.” Mert ha valaki gyermekként megbocsátást nyer, meg kell bocsátania azoknak, akik vétkeznek ellene.

- Aztán az entitás Kleofás cselédje lett, Clementina volt a neve, és serdülőkkora első éveiben, követve az apostolok tanítását, hogy járjunk szorosán az Ő nyomában, Márk és Lukács szolgálatába állt utazásainak. Márkkal oly szoros barátságot kötött, hogy segített neki megóvni „azokat a tanításokat, melyek Márk evangéliumában található”.

Ezért a gyermek szülei azt a tanácsot kapták, hogy támogassák a gyermekben a szentföldi emlékek felszínre kerülését, mert jelenlegi élete is akkor lesz a legjobb, ha mások szolgálatának szenteli.

Gondoskodás a gyermekekről

Az A. R. E. aktái számtalan hálálkodó levelet tartalmaznak azoktól, akiknek Cayce segített. A legmegindítóbbak mind közül azok a levelek, amelyeket szülők írtak - akiknek gyermekei még túl fiatalok ahhoz, hogy megértsék a segítség forrását.

Cayce a neveléssel kapcsolatban következetesen hangsúlyozza a gyerek iránti teljes őszinteséget. Éppoly szigorúan helyteleníti a kényeztetést, mint ahogy elítéli azt is, aki gyermekét elhanyagolja. Biztos és szilárd háttér nélkül a gyermek bizonytalansága és önbecsülésének hiánya fogékonyá teszi őt az előző életek hibáinak és megpróbáltatásainak megisméltésére. Cayce biztatta a szülőket: magyarázzák el, miért büntetnek. A fegyelmezés ne keltse önkényeskedés benyomását - sose utasítsuk például így a gyereket: „azért, mert én azt mondtam”. Ha mindig számítunk a gyermek értelmére, felfogóképességére, szilárdan megalapozhatjuk személyiségét. Mikor Cayce egy szülőben könnyel vagy a szeretet hiányával találkozott, nem habozott kinyilvánítani elítélő véleményét. Semmi nem zavarta jobban, mint az a szülő, aki megpróbálja saját féltelmeit és előítéleteit ráerőltetni a gondjaira bízott fiatal lélekre. A neurózis forrása a legtöbbször az, hogy az embert gyerekkorában teletömik a logikátlan „igenekkel” és „nemekkel”, mintha a gyermek pusztán szülei elfojtásainak és frusztrációinak meghosszabbítása lenne.

Cayce állandóan hangoztatta, hogy a gyerek számára az a legjobb ösztönzés, ha szinte napi huszonnégy órán át foglalkozunk vele, és ezt örömmel kell végezni, sohasem úgy, mint valami fárasztó házimunkát. A gyermek jellembeli fogyatékosait gyengéd vezetgetéssel kell megnyirbálni, s nem szabad, hogy túlzottan a tudatában legyen meglétüknek. Megismertethetjük a vallás legüdvösebb és legszentebb aspektusaival, türelmetlenség és zsarolás nélkül. Lényeges a jó humorérzék kifejlesztése, hogy a gyermek felnőttkorában kiegyensúlyozott legyen. A legcsekélyebb zenei hajlamot is szeretettel ösztönözni kell, mert ez támogatja a gyermek növekvő öntudatát. „Mint a testgyakorlás a tagjainkat, úgy segíti a zene a kreativitás megerősödését. A zenén keresztül megismerhető a legnagyobb önkifejezési mód.”

Egyszer egy anya azt kérdezte tőle: - Hogyan lehet megbirkózni az ilyen vérmérséklettel, a legjobb fejlődés érdekében?”

Edgar Cayce így felelt: - Nem megbirkózni kell vele, hanem észrevenni. Legyen olyan türelmes, amilyennek a gyermekét szeretné látni. S akkor önnel együtt a gyermek is megnyugszik, türelmesebb lesz.

- Milyen tanulmányokat folytasson a középiskolában és utána, felsőbb szinten?

- Zenei tanulmányokat! Minden formában. Ha az ember zenét tanul, történelmet tanul! Ha az ember zenét tanul, matematikát tanul! Ha az ember zenét tanul, mindent megtanul, ami megtanulható - kivéve a rosszat!

Gyermekek a háborúban

Élete vége felé, ahogy a második világháború egyre fenyegetőbben közeledett, Edgar Cayce mind nyilvánvalóbb és sürgetőbb aggodalmat tanúsított a gyermekek iránt, akik ártatlanul áldozatai a pusztításnak. Nem állt egyedül azzal a félelmével, hogy a gyermekek lelke, az erőszakos halál által megzavartan ugyanilyen zavarodottsággal vándorol alacsonyabb asztrálsíkokra. Ezek a lelkek képtelenek lesznek továbbhaladni „a Fény felé”, s hajlamosak lesznek túl gyorsan visszatérni a földre, csupán az anyaméh ideiglenes menedéke kedvéért. Joan Grant, az angol látnok osztotta ezt az aggodalmat. Férje, Denys Kelsey pszichiáter a regressziós hipnózist alkalmazva számos ilyen „háborús gyereket” talált, akik túl hamar reinkarnálódtak, nem megfelelő családokban, átmeneti menedéket keresve a bombázások és megsemmisítő táborok miatti félelmek elől, melyek velük maradtak a halál után is.

Fletcher, a parafenomén Arthur Ford lelki vezetője utolsó inkarnációjában fiatal, tizenhétéves francia katonaként halt meg egy flandriai csataterén, az első világháborúban. Ezután soha többet nem reinkarnálódott. Ma is afféle csodabogárnak nevezhető, de tökéletesen boldog a síkon, ahol jelenleg lakik: amolyan víg kobold, akiben több az életöröm, mint sok emberben, aki Arthur Fordhoz fordult szakvéleménytért.

Az első megrendítő hang 1943. augusztusában jelentkezett, mikor egy négyéves kislány aggódó édesanyja kérte meg Edgart, hogy adjon magyarázatot a lányka rémálmaira és a városi élettől való állandó félelmére.

Edgar diszkrét volt: tartózkodott attól, hogy túlzottan hangsúlyozza a lélek előző életeinek fontosságát. Azt tanácsolta az anyának: várjon, míg a lány tizenegy éves lesz, mielőtt megcsinálják a második élet-igazlátást. (Ez néha előre figyelmeztetett egy lehetséges tragédiára, vagy akár a korai halálra.)

- Mert itt a földre való gyors visszatéréssel állunk szemben - jegyezte meg. - A lélek menekül a félelem elől, a félelemhez, a félelmen keresztül. - Azt tanácsolta, óvják a gyermeket minden hangosabb zajtól, sötétségtől, a szirénák visításától.

- Mert (előző életében) az entitás éppen hogy tudatára ébredt a szépségnek, a barátságoknak, a csodás külvilágnak, a virágoknak, a madaraknak, mikor a menetelő csizmák és a fellendülő karok mindent tönkretettek.

A gyermek akkor alig egy-két évvel volt idősebb, mint most - magyarázta Edgar -, s ezért mindez összezavarodott a fejében. Nem tud különbséget tenni New York városának mindennapi lármája és a náci gázságok között, melyek összezúzták világát, és a halálát okozták.

- Az entitás akkor Theresa Schwalendal néven élt Németország és Lotaringia határán. Alighogy eltávozott az élők sorából, újra belépett az anyagi világba. Kilenc hónap sem telt el közben.

- Legyen türelmes. Ne szidalmazza. Ne beszéljen vele durván. Ne mérgeződjék. Meséljen neki naponta arról, hogy Jézus szereti a kisgyermeket, meséljen neki a békéről, a harmóniáról. Soha ne traktálja boszorkánytörténetekkel, vagy olyanokkal, amelyek félelmet kelthetnek - csak a szeretetről és a türelemről szóljanak a mesék.

- Cselekedjék így, s meglátja, egy nagyszerű, csodálatos lélekkel kerül majd szembe, aki újra eljött, hogy sokak számára áldást hozzon.

- Egyelőre végeztünk.

Az udvari bolond

Ismét olyan esettel állunk szemben, amelyben Edgar nem szívesen részletezte egy nehéz sorsú gyermek jövőjének távlatait. A következő igazlást 1944-ben, az angliai csata idején készítette egy hétéves londoni fiú számára.

- Az iránymutatást egyelőre tanácsadásra korlátozzuk. Megvárjuk, míg az entitás döntésképes korba jut, vagy pedig, ha tizenhárom éves lesz, és maga kéri, további útbaigazítást adunk.

A pusztítás minden borzalma, a megpróbáltatások, amelyeken ebben az időszakban az entitás a társaival együtt keresztülment, elevenen tartják benne azt a képességet, hogy ne csak a fennkölt dolgokat lássa az életben, hanem a humort, a szellemességet is - igen, azt is, ami nevetséges - amit a cinikusokban és a pesszimistákban is meg lehet találni - példák erre a rajzfilmek. Az entításban az írói képességeket kell erősíteni, hogy a történelmi tényeket háttérként használhassa műveiben... Egy korábbi életében ugyanis az entitás udvari bolond volt az angol udvarban, Hockersmith néven... és sikerült rendbe hoznia sok mindent, olyan időkben, amikor az emberi önzés nagy megterhelést okozott.

Az entitás Izrael azon népei között is élt, akik beléptek a Szentföldre, és a kánaánitákkal házasodtak. Nem tartozott azonban azok közé, akik Izrael gyermekeit tévútra vezették. Mert elhagyta Astarótot és inkább Ábrahám, Izsák és Jákob istenét szolgálta, ahhoz az emberhez hasonlóan, aki Izrael gyermekeit a Vörös-tengeren átvezette a Jordánhoz.

Mikor az entitás tizenhárom éves lesz, további útbaigazításokat adunk.

Főleg az angol nyelv és az irodalom szeretetére neveljük, és Etonban taníttassák.

Ezt az ülést befejeztük.

A következő levél, amelyet 1947 februárjában az anya írt Hugh Lynn Caycenek, megerősíti Edgar aggodalmát.

„A fiam február 6-án, délután fél öt körül könnyedén eltávozott a tudat egy másik síkjára. Most kórházban vagyok, a harmadik gyermekemet várom. Timmy is türelmetlenül várta az újszülött érkezését; nagyon szerette volna, ha fiú lesz. Néhány héttel a halála előtt azt mondta: - Szeretném, ha a következő életemben is te lennél a mamám. - Mondtam neki, hogy ezt nem lehet egykönnyen elintézni, de ő erősködött; - Majd megkérem a Jóistent. - Emlékszem, azt feleltem: - Ha megkéred, abból még nem lehet baj. - Úgy érzem, jól fel volt készülve arra, amit mi úgy hívunk, „halál”. Röviden elmeséltem neki a Van egy folyó történetét, korábban pedig Stewart Edward White Belátható univerzumát, persze leegyszerűsítve.

Első gondolatom az volt, hogy a kisbaba testében visszajön hozzánk. Annál is inkább, mivel éreztem, és mondtam is a férjemnek: úgy tűnik nekem, mintha ez a baba a mai napig nélkülözné az egyéniséget, és kíváncsi vagyok, vajon milyen lélek vonzódik ezúttal hozzánk... Most mégsem hiszem, hogy hamarosan visszatér, annak ellenére, hogy azt szerette volna, ha a következő életében is én vagyok az édesanyja.

Talán ez még túl hamar is volna; talán a tudat egy másik síkján meg kell még tanulnia egyet-mást. Talán az sem volna szerencsés, hogy visszacsöppenne ugyanabba az élethelyzetbe, amely annyira nyugtalanította. Mert (nehéz ezt pár szóval elmagyarázni) ő érzékeny volt a világban uralkodó káoszra, és az utolsó két év anyagi bizonytalansága is nyugtalanította. Ennek oka férjemnek az édesanyja iránt tanúsított nagylelkűsége és kedvessége volt. Anyósom magatehetetlen nyomorékként élt velünk éveken át, míg végül 1947. január 23-án meghalt. Nekem a terhességem alatt el kellett hanyagolnom a gyerekeimet, hogy őt ápoljam. Mindez túl sok volt nekem, és Timmy velem együtt szenvedett; az apja azt sem tudta, mitévő legyen, ebből következően ideges és türelmetlen lett, nem az a szeretetteljes, vidám ember, aki régen; szóval otthonunk boldog atmoszférája 46 augusztusa és 1947. március 23. között teljesen tönkrement. Ekkorra sikerült Timmynek a mi segítségünkkel helyreállítania. Mindig szorgosan munkálkodott azon, hogy a papája és a mamája összetartozó, szerető pár legyen, mint amilyenek valaha voltunk - kivéve azokat az időszakokat, amikor egy-egy rokon hozzánk költözött, ha csak pár napra is. ”

Az asszony mellékelte egy újságkivágást, amely leírja, hogy Timmy és egy barátja „a befagyott tó jegére merészkedett; a jég beszakadt, és mindkét fiú elmerült. Mindkettejük halálát szívbénulás okozta.”

Válaszlevelében Hugh Lynn Cayce a következő megjegyzést tette: „Nem tudom, észrevette-e, hogy az élet-igazlátás ez esetben szokatlanul rövid volt, tartózkodó, és benne volt egy olyan kitétel, miszerint további információ akkor adható, ha azt a fiú maga kéri. Azt hiszem, sok mindent meg kell még értenünk abból, milyen kölcsönhatás van a mi tudatunk síkja és a másik tudatállapot között, amelyet halálnak nevezünk. Talán Timmy most már megkapja az igazlátást, és tovább készül a feladatra, amelyet el kell végeznie...”

A tenger hívó szava

Tizenhét éves korában Fred Coe kamaszkora véget ért: a fiú elszökött otthonról. Két hónappal később még mindig nem került elő, s Edgar Caycet kérték meg arra, hogy próbálja a nyomára bukkanni. Az igazlátás, bár rövid, ugyanolyan érdekes, mint a többi: világos mértéktartással, mégis lendületesen meséli el a történetet.

- Igen, megvan az entitás - kezdte Edgar. - A földi síkra érkezve láthatólag a Neptun és az Uránusz hatása alá került, és hat rá a Jupiter és a Mars is. Ennél fogva minden jel arra mutat, hogy a jelenben vonzódik a tengerhez. (Érthető? A test a tenger közelében van!)

- A bolygóhatásokban aztán megtaláljuk kivételes adottságainak egyikét.

- Olyan entitás, akit külön csodabogárnak tartanak, és kedélyállapota állandóan változik.

- Olyan, aki imádja a rejtélyes detektívtörténeteket, és mindent, ami a tengerrel, annak titokzatosságával kapcsolatos.

- Olyan, akinek alaposan el kellett volna mélyednie a titokzatos, okkult dolgok tanulmányozásában.

- Olyan, aki képességeit a jelenlegi földi síkon az okkult erők vizsgálatában teljesíti majd ki.

- Olyan, aki szereti a lőfegyverek használatát és látványát.

- Olyan, akinek életében még ebben az évben nagy változások történnek, sok élményben lesz része, sok országot megismer majd, s csak akkor tér vissza szülőhelyére, mikor középkorú lesz.

- Olyan, aki kevés szükségét érzi az úgynevezett vallásos életnek.

- Olyan, aki sok örömet és sok bánatot fog okozni sokaknak, különösen a gyengébb nemnek.

- Olyan, akiben megvan a képesség, hogy tanácsot adjon sokaknak.
- Korábbi megjelenéseiben különféle vágyakat találunk, melyek hatnak a jelenlegi létezésre. A jelenlegit megelőző életében gyakran Kidd kapitány néven emlegették. Az entitás élete első felében gyarapodott, a későbbiekben pedig adakozott. Vágyai között felfedezhető a tenger szeretete, a titokzatosság iránti vonzalom, s az a képesség, hogy rejtélyesnek tűnjék mások szemében.
- Az ezt megelőző életében az entitás Hawk néven volt ismert az angol flottánál. Segédtsízt volt az első hajósok egyike mellett, akik elhajóztak a világ keleti felére (John Cabot, 1497); s a későbbiekben e föld északi partjaihoz.
- Késztetései újra a kaland és a titokzatosság felé hajtják.
- Ismét egy előző élet: az entitást a beduinok földjén találjuk, mikor kitört a háború a görögök és a síkság népe között (kb. i. e. 900). Akkor az entitás Xenia néven élt, s azoknak a pusztai embereknek volt a parancsnokhelyettese, akik azzal keltettek megdöbbenést és pánikot az ellenség soraiban, hogy bögyöket engedtek szabadon közöttük! Az az élet, mint látjuk, hatalmat hozott neki, de ez a végén a vesztét okozta. Innen ered benne a szabad terek és a természet rejtelvei iránti szeretete is.
- Egy még korábbi életben (Krisztus előtt 10000 körül), mikor a mai Egyiptom területén viszályok dúltak, az entitás az uralkodó szolgálatában állott, s vassal dolgozott. Abban a szolgálatban rengeteg tanácsot adott az embereknek. Ez a jelenben a szolgálat és a hatalomban lévőkkel való közvetlen kapcsolat iránti vágyban nyilvánul meg.
- Nagyon-nagyon sok fejlődésen kell keresztülmennie, míg az entitás egyesülhet a magasabb erőkkel. Meg kell ismernie a körülményeket; és ezt tudomásul kell venniük azoknak, akik segíteni akarják.
- Egyelőre végeztünk.

Cayce rokonszenve ebben az esetben is egyértelműen a fiú és nem a szülők mellett állt; s mikor azok egy második igazlást igényeltek, az egyetlen információ, amelyet Edgar hajlandó volt szolgáltatni, az volt, hogy a fiú New Yorkban hajóra szállt Európa felé.

A következő ügyben az embert szíven üti a kérlelhetetlen tragédia.

A harag gyümölcsei

Egy tizenkét éves fiú, Lennie Talbot édesanyja kérte gyermeke élet-igazlását abban a reményben, hogy az segít majd megérteni a fiú szeszélyes magatartását.

Az Edgarral jellemző nagyfokú tapintat ellenére az igazlítás világosan felfedte a fiú jövője iránti komoly aggodalmát. Minden sorából súlyos figyelmeztetést lehet kiolvasni.

- Az entitás előző életeit könnyen lehetne akár optimista, akár pesszimista módon értelmezni. Mert vannak remek lehetőségek, és vannak óriási akadályok is. A hasonlatok általában visszataszítóak, de a következő hasonlatok mégis pontosak: az entitásnak lehetősége van, hogy egy új Beethoven, Whittier [John Greenleaf Whittier (1807-1892): amerikai költő - A szerk.] vagy Jesse James [Jesse Woodson James (1847-1882): amerikai útonálló, haramia - A szerk.] váljék belőle! Az entitás hajlamos többre becsülni magát, mint kellene; a három előbb említett személy is ezt tette. Az egyéneken múlik, hogy mennyit ért ebből.
- Az entításban mélyen benne rejlenek azok a képességek, amelyek zenévé, versekké vagy prózai művekké válhatnak, melyeket kevesen lennének képesek túlszárnyalni. Ám az is lehet, hogy a saját útját akarja járni, olyannyira, hogy semmibe veszi a többieket, csak ő érvényesülhessen.

- Az asztrológiai aspektusokat figyelembe véve e lehetőségek között némelyik látens, némelyik megnyilvánult: Merkúr, Vénusz, Jupiter, Szaturnusz és a Mars. Néhány vonatkozásban vannak kedvezőtlen összefüggések, melyek azt jelzik, hogy a fiú sok tekintetben túlzásokba fog esni, hacsak nem kap igazi nevelést a kibontakozás időszakában. Az entitás máris ennek az időszaknak a kezdetén jár; most - anélkül, hogy a lelkét megtörnék - mindenkinek nagyon határozottan és pozitívan kell viselkednie iránta; törekedni kell észérvekkkel rávenni őt, hogy ismerje meg önmagát, alakítson ki saját terveket és célokat. Ha így járnak el, nemcsak egy igazi zsenit adnak a világnak, hanem hozzájárulnak egy lélek fejlődéséhez is. Különben olyan géniuszt kap személyében a világ, akinek zsenialitása arra irányul, hogy bajt okozzon másoknak!
- Előző földi megjelenései - amint az az említett hajlamokból következik - igencsak változatosak voltak.
- A mostanit megelőző életében az entitás a jelenlegi helyen élt, a francia és indián háborúk idején.
- Az entitás a franciák között élt, részt vett a Fort Dearborn körüli eseményekben. Akkor is elszántan a saját útját járta, a másoknak okozott bajokra és szomorúságra nem volt tekintettel.
- A végén egy közönséges betegség révén jelentős gyarapodáson ment keresztül. Mert erről az entitásról is el lehet mondani, mint magáról a Mesterről, hogy a szenvedések által tanult a legtöbbet.
- Akkoriban John Angel volt a neve.
- Ezt megelőzően az entitás azon a területen élt, amelyet ma Franciaországgént ismerünk.
- Akkor az entitás bizonyos csoportokkal portyázásokon vett részt a hunok földjén, majd Itália déli tartományába szökött.
- Ekkor az entitás állapota lehetővé tette, hogy kifejeződjék művészi és zenei tehetsége: verseket írt és zenét komponált hozzá.
- Az entitás azon képessége, hogy zenekart vezessen, dalokat, vagy verseket írjon, a jelenlegi életében is szerephez juthat, feltéve, ha nem száll fejébe a dicsőség, nem tartja többre magát, mint kellene. Mindenki másnak ugyanannyi joga van itt a földön, még akkor is, ha sokan bizonyos szempontból még nem jutottak túlságosan előre a tanulásban. Isten az embereket nem tetszetős külsejük vagy előnyös képességeik miatt tiszteli, hanem szándékaik, céljaik, vágyaik alapján. Ezt ne feledjétek.
- Annak előtte az entitás az Arany Városban volt, Szaad, a Gobi és Egyiptom területei fejlődésének kezdetén (Kr. e. 10000).
- Az udvarhölgyek testőrségében szolgált, s aktívan alkalmazta azt a képességét, hogy versekkel és dalokkal mulattassa a többieket; nemcsak szórakoztatásképpen, hanem a többiek fejlődése és épülése érdekében.
- Még korábban Atlantisz volt az otthona, a földrész második megrendülése idején (Kr. e. 28000).
- Az entitás Beliál fiai közé tartozott, akik az isteni erőket önző vágyaik kielégítésére használták, s ez nagy akadállyá, gátló tényezővé vált.
- Ami az entitás jelenlegi képességeit illeti, azok határtalanok. Miként fogja az entitás használni őket? Hogyan segíthetnek neki mások, hogy tudatára ébredjen saját tevékenységének? Ezeket a kérdéseket fel kell tennie önmagának.
- Először is meg kell tanulnod felismerni lelki, szellemi és anyagi eszményeidet. Ezután úgy kell eszményeid szolgálatába szegődnöd, hogy cselekedeteid se a saját lelkiismereted, se a mások megítélése által ne legyenek megkérdőjelezhetők.

- Most feltehetitek kérdéseiteket.

Kérdés: - Mi legyen a fő munkaterülete?

E. C.: - Ez attól függ, mit választ - karmesterséget, zeneszerzést vagy a versírást - ezek bármelyike olyan terület, amelyen az entitás nemcsak sikeressé, hanem kimagaslóvá válhat.

Kérdés: - Minden tehetségét fejleszteni kell?

E. C.: - Minden tehetsége vagy kifejlődik, vagy betokosodik és elszárad.

Kérdés: - Egyéb tanács, ami segíthetne a szülőknek?

E. C.: - A szülők tanuljanak meg Istenhívőnek mutatkozni, a munkát ne szégyelljék, gyakoroljanak nyomást ott, ahol az helyénvaló, s álljanak tisztán a világ előtt.

- Egyelőre végeztünk.

Beliál atlantiszi fiaival a következő fejezetben foglalkozunk majd. Az olvasó egyelőre érje be azzal a ténnyel, hogy az életek sorában ez volt a legcsúnyább szégyenfolt, s a hosszan elhúzódó karma, amely a jelenben elszámolást követelt ettől a fiútól, ezzel a baljóslatú étellel vette kezdetét.

I. idézet az anya leveléből; 1944 február:

A Lennie-nek adott igazlátás nem okozott meglepetést sem nekem, sem a férjemnek. Már korábban láttuk, hogy azt az iszonyú energiát munkára kell fogni. Lennie már harmadik éve egy szigorú, vallásos internátusban van. A semmittevés a vesztét okozná. Neki a nagyvilágban a helye, ahol csupán „egy csepp a tengerben”, nem pedig „nagy hal a pocsolyában”.

II. idézet, 1949 szeptember:

Nagyon aggódunk egyetlen gyermekünk állapota miatt, kinek aggasztó lelki és idegi működési zavarai vannak, amelyeket még nem sikerült diagnosztizálni...

III. idézet, 1951 július, Hugh Lynn Caycehez:

A sajtó igen kegyetlen volt hozzánk a mi szomorúságunkban. Bizonyára ön is olvasott a tragédiánkról. Lennie fiam, aki három éve érzelmileg labilis állapotban van, múlt szerdán lelőtte a nagyapját és a nagyanyját.

Hugh Lynn, az ön édesapja a barátom volt, elvittem hozzá Lennie-t, s ő készítette el az élet-igazlátást, mely számos figyelmeztetést tartalmazott. Most azért írok, hogy megkérjem, egyik imakörük imádkozzék értünk...

IV. idézet, 1951 augusztus:

Lennie az Állami Kórházban van. Az orvosok itt és más szanatóriumokban, ahol kezelték, betegségét a dementia praecoxnak és a skizofréniának minősítették, de ön és én tudjuk, hogy a rossz karma az oka. Hála Istennek, elméje épnek tűnik; könyvet ír, amit mindig is szeretett volna, és két újságot is olvas...

V. idézet, 1951 október:

A férjemmel elintéztük, hogy elküldhessük egy pszichiáterhez, Dr. Bakerhez; ő remek szakember, egyik úttörője az inzulin- és elektrosokk kezelésnek. Szerintem Lennie-nek osteopathiás kezelésre is szüksége volna, míg Dr. Baker foglalkozik vele. Dr. Baker egy teljes hónapig megfigyelés alatt tartja Lennie-t, mielőtt bármilyen kezelésbe fogna; szerintem ezalatt kaphatna osteopathiás kezelést. Szeretettel és köszönettel...

VI. idézet, 1951 november:

(Ez Lennie utolsó levele. Kérem, küldje majd vissza nekem.)

Drága anya: tényleg nagyon örültem, mikor a középnyugaton tett utazásotokról hallottam, de az eredményekről még nem tudok.

Sokkal jobban érzem magam, mióta Lindsay testvér imádkozott értem. Kevesebb bennem a feszültsége, és már nem érzem annyira fenyegetőnek a jövőt, mint eddig.

Nagyon jó lenne, ha elvinnétek egy hitgyógyító gyülekezetbe. Az valószínűleg többet használna nekem, mint bármilyen más kezelés. Kérlek tudjátok meg, hol tartanak ilyet, és menjünk el oda.

Elküldenétek a tweedöltönyömet és az új cipőmet, amit a másik helyen nem viselhettem? Itt felvehetném őket, mert a rendszabályok sokkal engedékenyebbek.

Szeretném a karórám is, itt azt is hordhatnám. Kérlek, mondd meg apának, hogy vegyen nekem pár konzervet és édességet. Ezeknek nagyon jó hasznát venném itt.

Valószínűleg még nem érzékeltétek az ideai adónövekedést, de az 52-es évi jövedelmi adótok magasabb lesz, és ha nem lesztek furfangosak, kevesebb pénzetek marad megélhetésre. Mindenesetre üzletrészt venni ma a legjobb befektetés; ez biztosítja az adózás utáni legmagasabb jövedelmet.

Szeretettel, Lennie

VII. idézet, 1956 június:

Miss Gladys Davis ajánlotta a Hildreth Szanatóriumot; szerinte ezzel Mr. Cayce is egyetértett volna és Lennie két éve ott van. Ez az egyetlen hely, ahol elégedett, s ez a legfontosabb, tekintet nélkül arra, hogy mennyibe kerül. Lennie, egy visszaesést leszámítva láthatóan javul, s mi nagyon reménykedünk benne, hogy végül teljesen felépül...”

* * *

Ezek az esetek minden másnál inkább érzékeltetik, hogy Edgar Cayce kétféle, egymástól merőben különböző módon nézi a jövőt. Az egyén sorsa a lélek saját múltbeli cselekedeteinek elkerülhetetlen következményeiből áll (s ezért lelki predesztináció érvényesül), a jövő mégsincs soha előre elrendelve. Valamely adott országnak például módjában áll átalakítania sorsát, összhangban a lakóinak változó magatartásmintáival. Ha a felelős német többség határozottan kiállt volna, meg lehetett volna akadályozni Hitler hatalomra jutását. Európára nem a téboly, hanem a nyugodt fejlődés várt volna. A földrengések, melyek Kaliforniát és Dél-Amerikát fenyegetik, szintén megelőzhetőek lehetnének, ha a földrészek lakói szakítanának az anyagiassággal és a társadalmi közönnyel.

Cayce sosem fogalmazta meg ezt világosabban, mint egyik előadásában, amit normális tudatállapotban adott egy A. R. E. imacsoportnak.

- Egyszer egy ember figyelmeztetést kapott Istentől, hogy egy bizonyos város el fog pusztulni - kezdte. - De az az ember színről-színre beszélt Istennel, és Isten megígérte, hogy ha ötven igaz embert lehetne találni benne, a várost megmenekülhetne... Végül már csak tíz igaz embert kellett volna találni, és Isten megkímélte volna a várost.

- Hiszem, hogy a becsületes emberek által megy előre a világ. Ők azok, akik jók a többiekhez... türelmesek, elnézőek, s jobban szeretik felebarátaikat, mint önmagukat.

- Amikor kerül majd ötven - vagy száz, ezer, millió - igaz ember, akkor mondhatjuk, hogy az út elő van készítve az Ő eljövételéhez.

- De mindezeknek az igaz embereknek egyesülni kell abban a vágyukban és könyörgésükben, hogy Krisztus újra fizikai valójában járjon az emberek között.

NYOLCADIK FEJEZET

EMBER - AZ IDEGEN A FÖLDÖN

Jó lenne itt egy kis pihenőt tartani, míg újra átgondoljuk Edgar Cayce indokait, amiért Istennek tulajdonítja az egyetlen erőt, amely csökkentheti a lélek gyötrődését, mikor a legmélyebb kétségbeesésben vergődik, és emberi erő már nem segíthet rajta.

Edgar tudatalattija a hipnózis alatt még mindig annyira ortodox keresztény maradt, hogy a lelket Isten teremtményének tekintse, mely magában hordoz egy parányi részecskét Belőle. Az olvasó azonban most már bizonyára tisztán látja, milyen vaskövetkezetességgel hangoztatja Cayce: minden emberi szomorúság abból ered, hogy a lélek visszaél a saját Teremtője által adott szabad akarattal.

Egyszóval, Isten nem vádol, nem tart törvényt, nem ítélkezik, nem szab ki büntetést, nem lehet álszent hízélgéssel megvesztegetni, és nem is osztogat adományokat a kiváltságos keveseknek. Ő lemondott ezekről az előjogokról, amikor minden léleknek megadta a cselekvési, választási és döntési szabadságot. Türelemesen és őszinte együttérzéssel várja, hogy a lelkek eldöntsék, mikor fogják használni szabad akaratukat arra, hogy visszatérjenek Hozzá, mert belátják, hogy Isten jobb Teremtő, mint ők.

Az olvasó élhet azzal az ellenvetéssel, hogy ez mind nagyon szép, talán még elfogadható is a tudatalatti számára, de a tudatos ember abba a kényelmetlen helyzetbe kerül általa, hogy nincs kire áthárítani a felelősséget, márpedig az ego fennmaradása attól az illúziótól függ, hogy ő nem vétkezett annyit, amennyit ellene vétkeztek.

Ha visszatérünk ahhoz a Lammersszel 1923-ban folytatott első szeánszhoz, most már könnyebb lesz nyomon követnünk azt az alapvető logikát, amely Edgar filozófiájának alapjául szolgál.

LAMMERS: Mit jelent az, hogy a test lelke?

CAYCE: Azt, amit a Teremtő minden egyénnek átadott a kezdetekben, s amely most keresi a Teremtő házáat.

LAMMERS: Meghal valaha is a lélek?

CAYCE: Elűzethetik a Teremtőtől. De ez nem halál.

LAMMERS: Hogyan válik száműzötté a lélek saját Teremtőjétől?

CAYCE: Hogy maga gondoskodjék saját megváltásáról - ahogy ti fogalmaznátok -, az egyén számúzi önmagát.

LAMMERS: Mit jelent az, hogy személyiség?

CAYCE: A személyiség az, amit a fizikai síkon úgy ismerünk: tudat. Mikor a tudatalatti irányít (például hipnózis alatt), a személyiség eltávolodik az egyéntől és a fizikai test fölött helyezkedik el. Ezt itt is meg lehet figyelni (az én esetemben). Következésképpen, ha az ilyen állapotban lévő megzavarják, az ártalmára van az egyén más részeinek is.

* * *

Ez utóbbi mondatot néhány évvel később drámai módon bizonyította egy eset egy nyilvános szeánszon, amelyet Hugh Lynn Cayce, Edgar fia vezetett. Az egyik jelenlévő férfi lefirkantott néhány sort, és átnyújtotta Hugh Lynn-nek Edgar alvó teste fölött. Edgar hirtelen elhallgatott, és

szinte kateleptikus némaságba merült, ami alaposan megzavarta a fiát. Ilyesmi még sohasem fordult elő, Hugh Lynn-nek nem voltak eszközei a helyzet megoldására. Órák teltek el így, majd Edgar hirtelen felpattant fekvő helyzetéből, és talpra ugrott a dívány lábánál. Olyan hihetetlen gyorsasággal történt mindez, mintha egy gyorsított filmfelvétel pergett volna le a szemük előtt. Hugh Lynn még magához sem tért elképedéséből, az apja tökéletesen természetes hangon enni kért. Rendkívüli éhség- és szomjúságérzet tört rá.

Egy későbbi igazlításban elmagyarázta, hogy amikor a baleset történt, „személyisége” - melyet az önhipnózis „száműzött” a fizikai testből - úgy fél méterrel a fizikai test fölött lebegett. S mikor az az úr átnyújtotta a jegyzetet Hugh Lynn-nek, átdöfte az öklét Edgar asztráltestének mellkasán. A lökés egy lórúgással volt egyenértékű.

A testnek megvan az a képessége, hogy az elektromos rezgések legalább három különböző szintjén válassza szét önmagát - igen hasonlóan ahhoz, ahogy az atomtudósok választották szét az atomot független, különálló, de mégis egyidejű energiákra -, ez azonban csak olyan különleges esetekben valósulhat meg, mint amilyen Edgar Cayceé volt. Ő olyan könnyedséggel tudott a tudat különböző síkjai között közlekedni, ahogy más a rádió hullámsávjait kapcsolgatja.

Az alaplogika teljesen egyszerű: bármely egység - légyen az szellemi, emberi vagy mechanikus - legkevésbé hatékony része a leginkább ideiglenes, átmeneti komponens. Az ember esetében a fizikai test az „ideiglenes menedék” az örökkévaló lélek számára, ez a legkönnyebben nélkülözhető, pótolható.

Nem valószínű, hogy a gyík túlzott fontosságot tulajdonít a farkának, hiszen mindig képes újat növesztetni, akár saját hibájából vesztette el, akár nem. Biztos lehet abban, hogy tud új farkat növesztetni, a fark viszont nem növeszthet másik gyíkot.

Sajnos az emberi ego képtelen ilyen világos okfejtésre. Hogy a logikus következtetést érdekében kissé megkeverjük a hasonlatot - az emberi pszichében a fark makacsul ragaszkodik ahhoz, hogy ő csóválja a kutyát. Ebben benne van minden emberi szenvedés és gyötrelme eleje és vége. Ez az, ami Sartre-t és az egzisztencialistákat oda vezette, hogy a tudomány megfoghatatlanságával vakítsák el magukat, az avantgarde papokat pedig, akik még tovább mentek a szellemi felelősség előli menekülésben, addig az azonnal fogyasztható vallásig, amelynek kiindulópontja ez: Isten meghalt.

Minden bolygón ugyanaz a törvény uralkodik

- Ha kibillen egyensúlyából az igazság, ez természetes következményekkel jár mind a fizikai, mind a lelki anyag számára - mondta Lammersnek Edgar Cayce. - Minden egyénnek a saját életét kell vezetnie, akár ebben a szférában, akár más síkokon.

Ez úgy is értelmezhető, hogy az ok és okozat örök törvénye, amely minden lélek fölött uralkodik, ugyanúgy működik a naprendszer minden bolygóján, ahogyan a Földön; még akkor is, ha ez az egyetlen bolygó, amelyen tudásunk szerint fizikai élet létezik.

Más bolygók összetevői olyan változatosak lehetnek, mint az atomok a magfizikában. Lehetnek egydimenzióstól köbgyök x-dimenziósig bármilyenek. De végső soron mindegyik hozzájárul a maga módján a lélek fejlődéséhez.

- Minden alkalmatlan anyag a Szaturnuszra vettetik - mondta ez alkalommal Cayce, arra utalva, hogy az említett bolygó úgy működik, mint valami kemence: lassan feldolgozza az összegyűlt salakot, azon lelkek maradványait, kiknek a földre való visszatérése nehézségeket okozna minden érintettnek. A történelem nagy fanatikusairól van szó, Heródestól a római és bizánci zsarnokokon át egészen századunk diktátoraiig és szkizoid imádóikig.

Így tehát, ha Edgar Caycenek igaza van abban, hogy a környezet sohasem mér az emberre nagyobb megpróbáltatást, mint amekkorát elbír, akkor a lélek fogadtatását mindig azok a körülmények szabják meg, amelyekbe megérkezik - akár a naprendszer egy másik bolygójáról, akár a mi világunk valamelyik asztrális tartományából.

LAMMERS: - Honnan jön a lélek, és hogyan lép be a fizikai testbe?

CAYCE: - Már ott van. Mihelyt az emberi test a születés után beszívja az első lélegzetet, azonnal élő lélekké válik, ha elérte azt a fejlettségi szintet, ami szükséges ahhoz, hogy a lélek szálláshelyet találjon benne.

LAMMERS: - Lehetséges ennek a testnek, Edgar Caycenek, hogy ebben az állapotában kommunikáljon olyanokkal, akik már eltávoztak a szellemvilágba?

CAYCE: - A fizikai síkról eltávozott lelkek itt maradnak a közelünkben egészen addig, míg el nem érnek egy olyan fejlettségi szintre, mely tovább viszi őket, vagy további fejlődésük érdekében vissza nem térnek ide. Míg e szféra közelében vannak, bármelyikükkel kommunikálni lehet. Jelenleg is ezrével vannak körülöttünk...

A bolygók hatásai

LAMMERS: Nevezze meg a legfontosabb bolygókat és a hatásukat az emberek életére.

CAYCE: - Merkúr, Mars, Jupiter, Vénusz, Szaturnusz, Neptun, Uránusz, Szeptimusz.

LAMMERS: - Vannak olyan bolygók, melyeken emberi, állati vagy bármilyen szintű élet található?

CAYCE: - Nincsenek.

LAMMERS: - Írja le a földhöz jelenleg legközelebb eső bolygót, és azt, hogy milyen hatása van az emberekre.

CAYCE: - Az a bolygó most gyorsan közeledik a föld felé, és hatására a földi elmék gondolkodási irányvonalat váltanak a következő néhány évben, ahogy az időt itt mérik. Ez a bolygó a Mars, amely 1924-ben csupán harmincöt millió mérföldre lesz a Földtől.

- A hatás akkor is érezhető lesz, amikor eltávolodik a Földtől, s azok, akik átmenetileg a Marson időztek, most földi életükben élik át az elszomorító időket, amelyek bekövetkeznek. Ezt csak azok enyhíthetik, akik a Jupiterről, a Vénuszról és az Uránuszról jöttek, akik rendelkeznek a szeretet nemesítő erejével.

Az asztrológiai hatások

LAMMERS: - Kérem, definiálja az asztrológiát.

CAYCE: - Az ember hajlamait az a bolygó határozza meg, amely alatt született, mert az ember sorsa a bolygók szféráiban és együttműködéseiben rejlik.

- Kezdetben mozgásba jött a mi saját bolygónk, a Föld. A többi bolygó létrejöttével kezdődött minden teremtett anyag sorsa.

- Az ember sorsát befolyásoló legnagyobb erő a Nap, aztán a Földhöz közel eső bolygók, vagy azok, melyek emelkedő pályán voltak az egyén születésének idején.

- Ahogy az árapályt irányítja a Hold, éppen úgy határozza meg a magasabb teremtmények cselekedeteit a föld körüli bolygók együttállása.

DE VILÁGOSAN MEG KELL ÉRTENI: SEMMILYEN BOLYGÓ VAGY NAP, HOLD VAGY BÁRMILYEN ÉGITEST FÁZISAI NEM MÚLHATJÁK FELÜL AZ EMBER SAJÁT AKARATÁNAK SZEREPÉT: ezt az ember a Teremtőtől kapta a kezdetekben, mikor saját akarattal rendelkező, eleven lélekké változott...

- Az ugyanahhoz a naprendszerhez tartozó sok-sok bolygó szféráiban azt tapasztaljuk, hogy a lelkek újra és újra visszatérnek, egyikből a másikba, míg felkészülnek arra, hogy találkozzanak a Mindenség örökkévaló Teremtőjével, és ebben a Mindenségben a mi rendszerünk csak igen parányi rész. Csak a földi síkon, a jelenben találunk hús-vér embereket. Más síkokon azok vannak, akiket Ő a saját fejlődése érdekében készít fel.

A lélek védettsége a halállal szemben

Milyenek látja az élők világát az a lélek, aki átmenetileg megszabadult földi testétől? A legkézenfekvőbb, ha összehasonlítjuk egy űrhajós súlyát és fajsúlyát a földön és a világűrben.

Adatok vannak arra, hogy az űrhajós, ha kikerül a Föld gravitációs teréből, és csak egy vékony műanyag kötél kapcsolja az űrhajóhoz, túlradó örömet, eufóriát érez: rátör a vágy, hogy így maradjon, a Földtől függetlenül.

Tegyük fel tehát, hogy a halál által megszabadult lélek és az élő testbe zárt lélek csupán a fajsúlyban és a rezgésben tér el egymástól, ez pedig nem bonyolultabb, mint az űrben lebegő űrhajós és a kilövés előtt ülésébe szíjazott űrhajós közötti különbség. Felszállás előtt alig volt cselekvési szabadsága, az űrben viszont több is, amennyire szüksége volna - de lényegét tekintve ugyanaz az ember maradt.

Ha az Olvasó képes elfogadni ezt a hasonlatot, könnyebb lesz visszapillantania a Teremtésig, és elképzelnie a lelkeket, amint először tudatára ébrednek önmaguknak.

A Föld még hűlt az izzó születés után; ezt a szárazföld és a vizek különválása követte. Aztán az egysejtű kezdetekből kifejlődött az állati élet. Az egyetlen szilárd anyag, amit a lelkek valaha ismertek, most nyilvánult meg magán a Földön. Más szóval: csak maga a Föld alkalmazkodott a fajsúly és gravitáció ma ismert törvényeihez.

A Föld felett lebegve a lelkek megigézve követték figyelemmel az evolúciót, és később, amikor az állati élet hím- illetve nőneműre oszlott, kíváncsiságuk arra csábította őket, hogy letérjenek saját evolúciós ösvényükről, és helyette halandó formát öltsenek magukra. Akkor, emlékezzünk, a testük még finomult szellemi textúrából állott. Folytatva az űrhajós hasonlatot: súlytalanok voltak.

Cayce következetesen a „gondolatforma” kifejezést használja, amikor a fejlődésüknek erről a szintjéről beszél. A gondolatforma pontosan az, amit a neve sugall: összesűrűsödött gondolatokból teremtett forma, amely nélkülözi a földi anyag szilárdságát. A tudatos elmén kívül minden mentális szinten a gondolatok létező, valóságos dolgok, s ezért egy gondolatforma, ha egyszer létrejött, olyan igazi és tapintható, mint az agy, amely létrehozta.

A tudatos agy számára csak hallucinációként vagy látomásként mutatkozhat meg. Egy túlzottan nagy adag lizergsav (LSD) lerombolja a védőgátat; közvetlen kapcsolat jön létre a szer használója és a gondolatformák között. Ezek rendszerint a sajátjai, de ugyanilyen védtelen lesz mások gondolatformáival szemben is. Ha ezek a külső kapcsolatok gonoszak, a velük való találkozás katasztrofális hatást gyakorolhat elmebeli épségére.

Ha egy hozzáértő hipnotizőr azt mondja a transzban lévő és fogékony alanynak, hogy egy narancsot tart az üres kezében, és az alany engedelmesen enni kezdi, akkor valójában igazi narancsot eszik. Megteremtette a narancs gondolatformáját, tudatalattijának azon a szintjén, ahol a gondolat anyag.

Cayce elmagyarázta, hogy a romlatlan lélek tetszése szerint beléphet a sűrűbb anyagba vagy visszavonhatja magát belőle, mert képes „kilökni magát”, és alkalmazkodni a körülményekhez, melyek gondolataiban már alakot öltöttek, „olyasféle módon, ahogyan a mai világ amőbái élnek a posványos, mozdulatlan tó vagy öböl vizében”.

Mivel Istennek sosem állt szándékában, hogy a lelkek ezen a földön, emberi testekben manifesztálódjanak, a lelkek nem is oszlottak nemekre. Ezért az állatok szaporodásának eszközei elérhetetlenek voltak számukra. Egyetlen lehetőség kínálkozott számukra: „beköltözni” az állati testbe, ahogy a remeterák belebújik az üres csigahéjba - csak az a különbség, hogy a csigahéj ebben az esetben már foglalt volt!

Így tehát két teljesen idegen forma igyekezett osztozni egyetlen, közös fizikai örökségen. Ennek kockázata nyilvánvaló. A bátrabb lelkek közül azonban néhányan arra használták szabad akaratukat, hogy behatoljanak az állati anyag vastagabb, sűrűbb vibrációjába.

A bölcsebb és megfontoltabb lelkek haboztak, és jól tették.

Azok a lelkek, akik a hús börtönében csapdába estek, képtelenek voltak kiszabadulni belőle. Az anyagi világ idegen anyaga úgy viselkedett, mint egy kérlelhetetlen gépezet fogaskereke. Bekapta a lelkeket, és magával sodorta őket. Azok reménytelenül belegabalyodtak a fajfenntartás folyamataiba. Így jött létre a földön egy szenvedő hibrid, amely nem ember, de nem is állat - pontosabban: félig ember, félig állat -, aki képtelen alkalmazkodni az állati evolúció törvényeihez, de nem is tudja függetleníteni magát tőlük.

- S a Teremtő Erő fiai - mondja Cayce - rátekintettek ezekre a megváltozott formákra, az Ember Leányaira. És ekkor beszivárgott a szenny, vagyis inkább ők szennyezték be magukat azokkal a keverékekkel. Ez megvetést, gyűlöletet és vérontást hozott, és olyan ösztönöket, melyek az önzést táplálják, a mások szabadságának tisztelete nélkül.

A lelkek, akik szabadok maradtak, nem siethettek segítségükre. Csak tehetetlen, rémült szemlélők maradhattak.

Ez készítette Istent arra, hogy létrehozzon egy tökéletes fizikai formát, egy húsból alkotott testet, amelyben a „mentőlelkek” biztonságban inkarnálódhattak. Ez a fordulat a Teremtés Könyvében jelképesen Ádám teremtéseként szerepel. Az ember jelenlegi formájában öt különböző helyen tűnt fel a földön, s mind az öt újonnan teremtett csoport etnikailag eltért a többitől.

A lelkeket, akik így, a tiszta csatornákon keresztül inkarnálódtak, Cayce Isten fiainak nevezi, így különböztetve meg őket az állati anyag csapdájába esett lelkektől. Az utóbbiakat az Ember Fiainak hívja.

A Biblia intéseinek eredete, miszerint „tartsd a fajt tisztán”, ezeknek a romlatlan lelkeknek első megjelenéséhez kapcsolható. Számukra a hibrid lelkek, az ő állati rútságukkal a hindu értelemben vett „érinthetetlenek” voltak.

Az Isten Fiai az öt különböző - fehér, fekete, barna, vörös és sárga pigmentációjú - faj tagjaiként felépítették saját civilizációikat a kontinenseken, melyek a későbbi földváltások következtében elpusztultak, vagy a felismerhetetlenségig megváltoztak. Az Atlanti-óceán most elfedi Atlantisz elsüllyedt kontinensét (a vörös faj bölcsőjét), ugyanúgy, ahogy a Csendes-óceán elnyelte Lemuriát (a fekete faj bölcsőjét).

Mivel Lemuriára vonatkozóan igen kevés kérdést intéztek Edgar Caycehez, az igazlításokban is alig esik szó róla. Atlantiszról (Kr. e. 200000 - Kr. e. 10700) azonban annál több. Az igazlítások szerint tulajdonképpen nem túlzás kijelenteni, hogy Atlantisz volt jelenlegi civilizációnk bölcsője.

Ez a hatalmas lélekcsoport volt a legdinamikusabb és a legleleményesebb ezen a világon.

Atlantisz hatása többnyire ma is olyan erős, mint valaha. A hatás különösen azokra a lélekcsoportokra vonatkozik, akik úgy döntöttek, hogy reinkarnációikat nem egy meghatározott fejlődési ütemhez igazítják. Civilizációjuk csúcspontján az atlantisziak rendelkeztek az ESP (érzékszerveken túli érzékelés) és a telepátia képességével, használták az elektromosságot, mechanikus úton mozgatott vízi és légi járműveket alkottak, meghonosították a rövidhullámú kommunikációt, kitágították az emberi életkor határait, és fejlett sebészeti ismeretekkel rendelkeztek. Energiaforrásként a Tuaoi követ, a „Félelmetes Kristályt” használták, a lézersugár előfutárját. Pusztulásukat végül is az energia rossz felhasználása okozta.

Az emberi élet állandóan mozgásban lévő, nyughatatlan változatát képviselték; szakadatlanul azon iparkodtak, hogy megváltoztassák, módosítsák, javítsák a természet törvényeit. Hatalmuk egészen fantasztikus méreteket öltött, s aztán elkezdtek visszaélni vele.

Szellemi kezdeteik idején olyan civilizációt alkottak, amely elismerte az Egyetlen Istent, de végül is elutasították Őt egy brutális erejű, zsarnoki Isten kedvéért, ami egyet jelentett azzal, hogy saját erkölcstelenségüket, bűneiket imádták.

A fejletlen, hibrid lelkeket vagy mutánsokat rabszolgasorba alacsonyították, megaláztatásnak és erőszaknak téve ki őket.

Tökéletesen tisztában voltak a karma törvényeivel, de elkövették azt a hibát, hogy feltételezték: a felszaporodó adósságok bármikor könnyen visszafizethetők a jövőben. Egy tényezővel nem számoltak - hogy a fejlődés pályája irányt változtathat, és olyan testben kell szembenézniük adósságaikkal, amely már nem rendelkezik a jövőbelátással és a többi atlantiszi erővel.

Pontosan ez volt az, ami bekövetkezett. Mikor az ember érzékszervei a minimumra, azaz ötre csökkentek, az atlantiszi bűnös oly tehetetlennek érezte magát, mint a remeterák, amely elvesztette a csigaházat.

A karmikus adósságok, melyeket egyszerű lett volna egy vagy két életen át letörleszteni, hirtelen a végtelenségig tágultak. Néhány Isten ellen elkövetett bűn életek ezreit kérte kárpótlásul.

Megrettenve az örökkévalóságig tartó tehertől, a szellemi csődöt választották. A roppant adóssághalmaz azonban megmaradt, és még mindig fizetni kell.

Századunk elején Edgar Cayce megjósolta, hogy mindkét típusú atlantiszi ember nagy számban fog visszatérni. Figyelmeztetett: minden tudományos felfedezés, minden anyagi felszabadulás, ami az Egy Isten Fiaitól származik, együtt járhat az Ember Fiai által hozott romlással és káosszal.

- Az atlantiszi lelkek igen szélsőségesek; nem ismerik a középutat - állította Cayce következetesen, hozzátéve, hogy minden atlantiszi faj megtalálható volt a második világháborúban részt vett nemzetek vezetői között. Ebben az összehasonlításban Rooseveltt és Churchill lenne a skála egyik végén, Hitler és Sztálin a másikon. Ily módon szembe állíthatjuk egymással XXIII. János pápát és Mao Ce-tungot is.

A civilizáció fejlődési folyamata a barbárság korától a működő demokráciáig, változatlanul hagyta a konok atlantiszi típust, kivéve azt az esetet, amikor a világ változékonysága miatt érzett zavara eléri a pszichotikus szintet. Olyankor teletömi magát LSD-vel, vagy felmászik a főiskola harangtornyába, és puskával lövöldöz „a bitorlókra, akik megváltoztatták a világot”. Az önfenntartás egy ravaszabb szintjén ő a nagy gúnyolódó, akinek cinizmusa aláássa a társadalmat. Megtalálható a korrup

politikusok, a demagógok, a vallási és faji diszkriminációt hirdető, az uszítók jelmezében; ők azok, akik pénzsóvárságból a népszerű kultúrát fél-analfabétáknak való szemétté alacsonyítják.

- Mint már jeleztük, az atlantiszi emberek voltak azok, akik fejlődésen mentek keresztül a Földön, és isteni képességekkel ruháztattak fel, de ők megfélemedtek az Egy Istenről, akiben minden él és létezik. Így hozták létre azt, ami a testet elpusztítja, bár a lelket nem. Nagy számban, igen nagy számban élnek atlantisziak jelenleg is a Földön.

A szélsőséges atlantisziakkal szemben, akik még mindig a paráznaságot, az erőszakot és a halált imádják, felsorakoztak a megfontoltabb, tapasztaltabb lélektársak józan erői: azok, akik a történelem folyamán leélt sok és változatos reinkarnáción keresztül tisztább perspektívára tettek szert - „azok a nemesítő hatású erők, akikben a szeretet hatalma munkál”. Ezek között található Krisztus is. Bennük van utódaink egyetlen eszköze, amellyel elkerülhetnek egy újabb, Atlantisz pusztulásához hasonlítható kataklizmát.

Ez a gondolat rajzolódik ki világosan egy kisgyermek élet-igazlásában. Cayce felhívta a szülők figyelmét, hogy atlantiszi életében a gyermek az Egyetlen Isten híve volt.

A harmadik és végső áradás idején a hatalmat Beliál fiai bitorolták. Gonosz istenük az Özönvizet túlélve a bibliai bálvány, Baál romlott alakjában maradt fenn. A gyermeket Beliál fiai üldözték, „ahogy ez a jelenben is be fog következni. Az entitás óvakodjék tehát az önző emberektől”.

- Ha elfogadjuk, hogy a reinkarnáció tény - mondja máshol Edgar Cayce -; hogy a lelkek egykor olyan környezetben éltek, mint Atlantisz volt, s hogy ezek most újra belépnek a földi szférába - nos, ha olyan változásokat hoztak a maguk idejében, amellyel romlást idéztek a fejükre, akkor lehet-e csodálkozni azon, hogy ma is ilyen változásokat okoznak a népek és az egyének életében?

Ugyanez a figyelmeztetés megismétlődik egy másik igazlásban: „Vigyázz, nehogy anyagi és hiábavaló dolgok miatt elhanyagold Őt, aki a Megváltód, akinek szava legbelülről szól. Mert mire van ma leginkább szüksége a világnak? Arra, hogy Beliál fiai megkapják a figyelmeztetést: hogy azoknak, akik hűtlenek voltak és ma is hűtlenek az Egyetlen Istenhez, szembe kell nézniük önmagukkal az eseményekben.”

Egy másik gyermek igazlásában Edgar arra ösztönözte a szülőket, hogy tereljék a gyerek érdeklődését „a rádió, a televízió és a hasonló dolgok” technikai oldala irányába, mert egy Atlantiszon leélt életében tapasztalatokat szerzett már az elektronikus kommunikáció terén. Akkor szakértője volt a hanghullámok használatának és „egy módszernek, amelyben a fényt használták a kommunikáció eszközeként. Abban az életben a Morse-féle pontok és vonalak idejétmúlt dolgok voltak az entitás számára”.

Máshol azt javasolta egy ugyancsak atlantiszi „memóriabankkal” rendelkező fiatalembernek, hogy az elektronikát válassza életpályául, mert „egyetlen modern eszköz sem rejtély a számára, habár ma még nem érti meg őket. Az entitás mindig is számított arra, hogy újra találkozni fog ezekkel!”

A fejlett technika, amelyet az atlantiszi tudósok magukkal hoztak ebbe a századba, legyőzött betegségeket, meghódította az eget, atomot hasított, de megteremtette a hidrogénbombát is, ami ugyanolyan visszaélés a nukleáris energiával, mint ami elpusztította eredeti teremtőit, és Atlantisz gőgös partjait mélyen a tengerfenék iszapjába temette.

Miért van az, hogy egy egykor erős faj totalitáriánus képviselői semmit nem tanultak saját botlásaikból? Mert nem tartottak lépést a világ spirituális fejlődésével, nem vettek részt a reinkarnáció törvényszerű lélekciklusaiban. A legnagyobb fogyatékoságuk azonban minden kétséget kizáróan az, hogy nem ismerik Krisztust. A földi életről őrzött utolsó emlékük majdnem két évszázaddal megelőzi a Megváltást, amelyet a Mester hozott el az ember lelkének. Hittételeink valószínűleg nem elég impozánsak ahhoz, hogy megértést és tiszteletet váltsanak ki az ilyen

atavistákból. Krisztusról egyáltalán nincsenek emlékeik, így nincs okuk elhagyni ősi hitüket, mely szerint a legerősebb lesz a túlélő. Ma is épp oly buzgón vetnék rabszolgaságba az elmaradottabb népeket, mint azt a maguk idejében a humanoidokkal tették - azokkal a szörnyetegekkel, akiket az Egy Isten Fiai kivezettek az atlantiszi fogságból a történelem előtti Egyiptomba, ahol a gyógyítás templomaiban a sebészpapok megszabadították őket az állati származás tanújeleitől, és „emberre tették őket”.

- Ez az entitás célja a földön - tanította Cayce -: élő példája lenni az Ő tanításának: „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettek... Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok...” Ezek céljaid a földön. S gyönyörűen be is teljesíted majd - vagy ismét csúfos kudarcot vallasz, miként Atlantisz földjén, és miként azt számtalan lélek teszi a mi korunkban.

A végső Armageddon csatája nem a Földön fog lezajlani - mondta Cayce. Lelkek közötti csata lesz ez, azok a lelkek fogják megvívni, akik elhagyják a földet, azok ellen, akik vissza akarnak térni. Az egykor elhagyott Isten felé igyekvő lelkek az elkárhozott lelkek ellen, akik azt remélik, hogy ha erősen kapaszkodnak ebbe a hanyatló bolygóba, akkor mindörökre elszakadhatnak Istentől.

Az ortodox dogma kifejezéseivel élve, ezt a harcot nem az élők, hanem a holtak vívják majd meg.

De Edgar Cayce nem tett nagyobb különbséget holtak és elevenek között, mint amekkora különbség a hernyó, a báb és a pillangó között van. Így a végső Armageddonban részt vevő lelkek ugyanazok lesznek, akik a Kezdetől mindig is voltak. Semmi sem lesz más, csak az, hogy más tudatsíkon tartózkodnak. Az anyag börtönéből átköltöztek az örökkévaló síkra, ahonnan származnak.

KILENCEDIK FEJEZET

EDGAR CAYCE HITVALLÁSA

1941-ben Edgar Caycenek alkalma volt igazlást adni az A. R. E. két tagja számára, és a szövegben elismerő szavakkal illette őket, mert a Társaság munkája érdekében elemezni engedték saját karmikus ellentétüket. Sikerült elásniuk a csatabárdot, és olyan harmóniában dolgoztak együtt, hogy Thomas Sugrue, az író az általuk aprólékos türelemmel feldolgozott igazlások anyagából állította össze Edgarról szóló életrajzi kötetét (Van egy folyó címmel).

Mindketten kölcsönös megbocsátást tanúsítottak egymás iránt; ahogy az igazlás magyarázza, „mert mindkettő sikerrel nézett szembe önmagával. Jusson eszünkbe, miként rendelkezett Ő: «Te azért idővel megtérve, a te atyádfiait erősítsed». Ne téveszd soha szem elől a bizonyosságot: Ő, a Mester, Jézus melléd áll majd, ha te mellette akarsz állani.”

A távoli múltban ez a két ember több életen keresztül is ellensége volt egymásnak - nem is annyira azért, mert eszményeik ellentétesek voltak, inkább azért, mert ugyanazt az ideált ellentétes célok érdekében szolgálták. Nem gyűlölték egymást, csak féltékenyek voltak a másik dicsőségére; az egóik közt dúló háborút embertársaik szolgálatának elébe helyezték, és ez évszázadokkal késleltette lelki fejlődésüket.

Edgar ugyanebben az igazlásban beszélt az aggodalomról is, amelyet a fizikai halállal találkozó, felvilágosulatlan lelkek iránt érzett. Ha a lélek úgy élt, hogy nem tudott az élet szakadatlan vándorlásáról a tudat síkjai között, akkor „megértés nélkül távozzhat, míg végül látszólag a megértés lehetősége is elmúlik”.

Cayce hangot adott reményének, hogy az A. R. E. sikeresen terjeszti majd az igazságot, a földön tartózkodó egyén tapasztalásának minden szakaszában - könyvekben, szórólapokon, előadásokon, beszélgetésekben - úgy, hogy a tudás és a felhasználásához szükséges bölcsesség mindenki számára hozzáférhető legyen, aki igényli.

Minden gondolata mélyén ott rejlik az abszolút hit Krisztus hatalmában, aki felvilágosítja és megóvjá az emberi lelket. 1932-ben arra kérték, mondja meg, mi a leghathatósabb érv a reinkarnáció ellen. Így felelt: - Az, hogy az ok és okozat törvénye érvényesül itt, az anyagi dolgokban. Ám a reinkarnáció elleni legerősebb érv egyben a reinkarnáció mellett szóló legerősebb érv is, mint minden olyan esetben, amikor egy elvet az alapjaira egyszerűsítünk. Mert a törvény szilárd, és érvényre is jut - még akkor is, ha egy lélek sohasem akarna reinkarnálódni, hanem a vég nélküli szenvedést választaná - hiszen a Mennyország és a Pokol egyaránt a lélek alkotása.

- De vajon szükségszerű-e, hogy a lélek keresztre feszítse a testet, ahogy Ő tette, amikor felfedezi, hogy az anyagi világban csak úgy valósíthatja meg saját üdvözülését, ha újra és újra belép ide, míg el nem éri azt a lelki tudatállapotot, amelyben a Teremtő hívévé szegődik?...

- Nem: a megbocsátás törvénye érvényesül, amely a Fiún keresztül vált elérhetővé számokra, aki a helyedre állt.

Cayce sohasem állította, hogy éber állapotban íróember volna, de amit írt, az megkapóan világos, érthető, és sohasem torzítja el semmiféle póz. A bizonyíték nyilvánvaló abból a beszédből, amelyet az A. R. E. számára tartott 1933-ban, s amelyben elmagyarázza saját álláspontját saját paranormális erőivel kapcsolatban.

- Ami az alvás közben rajtam keresztülfutó információ érvényességét illeti - ez olyan kérdés, amely természetesen ötlük eszébe mindenkinek. Én személy szerint úgy érzem, hogy ez az érték nagy mértékben függ attól, mennyi hit és bizalom van abban, aki ehhez az információforráshoz fordul.
- Erről az információ-forrásról, jóllehet harmincegy éve végzem ezt a munkát, nagyon keveset tudok. Bármit mondanék, az nagyrészt feltételezésekből állana. Nem hivatkozhatom nagy tudásra, hiszen magam is csupán tapogatózom.
- De hát hiszen mindannyian a tapasztalatokból tanulunk, nemde? Csak lépésenként teszünk szert hitre és megértésre. Többségünknek nincs olyan élménye, hogy egy csapásra tett volna szert vallására, mint az az ember, aki félúton járt a kút feneke és a pereme között, amikor egy adag dinamit felrobbanása kivetette onnan! Többségünknek úgy kell levonnia következtetéseit, hogy összeveti a bizonyítékokat valamivel, ami a belső énünkből válaszol.
- Annyi bizonyos, hogy a jelek szerint nemcsak egy, hanem több információs forrás is rendelkezésemre áll, mikor ebben az alvó állapotban vagyok.
- Az egyik forrás alighanem az a feljegyzés, amelyet az egyén készít tapasztalatairól az időben. A lélek tapasztalatainak összessége fel van jegyezve az egyén tudatalattijában, valamint az Akasha Krónikának nevezett helyen. Ezeket a feljegyzéseket bárki elolvashatja, aki megfelelően rá tudja magát hangolni. Úgy tűnik, én egyike vagyok azoknak a keveseknek, akik eléggé félre tudják tenni személyiségüket, hogy lelkük ráhangolódhassék az egyetemes tudás forrására. Nem kérdésből mondom ezt; azt sem állítom, hogy olyan képességgel rendelkezem, amely másban ne volna meg. Őszintén hiszem, hogy nincs olyan ember, akinek ne volna meg ez a képessége. Biztos vagyok abban, hogy minden emberi lény nagyobb erővel rendelkezik, mint aminek valaha tudatában lesz - feltéve, hogy hajlandó az önzéstől megszabadulni, mert ez szükséges ahhoz, hogy ezek a képességek kifejlődjenek. Ön például hajlandó lenne, akár csak egy évben egyszer félretenni a személyiségét, és teljesen eltávolodni tőle?
- Sok ember kérdezi tőlem, hogyan veszem elejét a nemkívánatos hatásoknak, amikor munkához látok. Erre a kérdésre válaszolva hadd mondjam el egy gyerekkori élményemet. Mire tizenegy-tizenkét éves lettem, már háromszor elolvastam a Bibliát. Mostanra ötvenhat alkalommal olvastam végig. Nem kétlem, hogy vannak emberek, akik ennél többször olvasták. De életem során én megpróbáltam minden évben egyszer elolvasni.
- Nos, gyerekfejjel azért imádkoztam, hogy képes legyek tenni valamit a többi emberért - segíteni nekik önmaguk megértésében, különösen pedig beteg gyerekeken segíteni. Egy nap látomásom volt, amely meggyőzött engem, hogy imámra kedvező fogadtatást kapott.
- Igen, azt hiszem, akkori imám még ma is meghallgatásra talál. S mikor öntudatlan állapotba hozom magam, ezt hittet teszem. Abban is hiszek, hogy az információ forrása az Egyetemesből fakad, ha a kapcsolatot nem ingatják meg annak a személynek a vágyai, aki az igazlátást kérte.
- Néhányan azt gondolják, hogy a rajtam keresztülfutó információt olyan eltávozott személyiségtől kapom, akik kommunikációra vágnak - pár jóindulatú túlvilági szellemtől vagy vezetőtől. Ez néha igaz lehet, de többnyire nem vagyok „médiüm” a szó hagyományos értelmében. Ha azonban a személy, aki az igazlátást kéri, ilyen kapcsolatot és információt keresve jön, azt hiszem, ezt a fajta is megkaphatja.
- Ha például valaki heves vágyat érez, hogy a nagypapával, a bácsikával vagy valami nagyszerű lélekkel lépjen kommunikációba, akkor a kapcsolat így alakul, és ilyenné válik a forrás is.
- Ne gondolják, hogy megvetendőnek tartom az olyanokat, akik ezzel keresnek meg. Ha azt akarod hallani, mit mond Joe bácsi, akkor azt fogod hallani. Ha egy egyetemesebb forrásra akarsz támaszkodni, akkor azt kapod.

- Ez az „amit kérsz, azt kapod” elv olyan, mint egy kétélű kard. Két irányba vág.

Két évvel korábban egy beszédében ezeket mondta az A. R. E. közönségének: - Ki ítélné meg, mi a helyes módszer, amellyel az élet rejtelsei után kutathatunk? Csak a megtermett gyümölcsök alapján tudunk ítélni: az élet efféle jelenségeit kutató emberek eredményei alapján.

- Akik nem régóta ismernek, gyakran megkérlik: „Spiritiszta ön? Hogyan kezdett érdeklődni a paranormális jelenségek iránt? Médiúm ön? Micsoda ön: ez, az vagy amaz?”

- Mindig az volt a vágyam, hogy a bennem lakó hitet szolgáljam. Úgy látom, ha valaki nem képes megfelelni a hitnek, amely szerint él, akkor nem tudja tudása legjavát nyújtani. Mert napról napra a hitünk szerint élünk. Ha nem tudjuk, miben hiszünk vagy miért, akkor bizony jócskán eltávolodhatunk attól, amire az Élet Forrása szánt bennünket.

- Mi az Élet? Mi ez az életnek nevezett jelenség? Hol és miként nyilvánul meg a különböző jelenségek?

- Van fizikai testünk, van mentális testünk is - és van szellemi testünk - azaz lelkünk. Ezek mindegyikének megvannak a sajátosságai. Pont úgy, ahogy a fizikai testnek megvan a felosztása - mindegyik része függ a többitől, és némelyik egy kissé jobban függ, mint mások -, a tudat tevékenységének is megvan a maga forrása, amely különféle módokon nyilvánul meg a test által.

- A léleknek ugyancsak megvannak a sajátosságai, és megvannak az emberek közötti megnyilvánulásának, fennmaradásának és gyarapodásának különböző módjai is. A paranormális erő a lélektudat megnyilvánulása.

- Térjünk vissza a szent történelembe. Tudják-e önök, hol írták le az első sorokat a paranormális jelenségre vonatkozóan? Hol írták le az első sort annak meghatározására, hogy mi a paranormális jelenség - hogy hol a határ a valóságos és a nem valóságos között?

- Akkor történt ez, amikor Mózeset küldetése Egyiptomba szólította, hogy kivezesse a Választott Népet. Áronnal, a fivérével együtt, bottal kezében kellett a fáraó elé járulnia. Isten hatalmas csodákat mutat majd általa az embereknek. Mózes a Fáraó elé lépett, a földre vetette vesszejét, és az kígyóvá változott. A varázslók szintén eldobták az ő vesszejüket, és azok is kígyóvá változtak. De Áron vesszeje vagy kígyója felfalta a többiekét!

- Ezután kezdődött az, amit úgy hívunk, a tíz egyiptomi csapás. Az egyikben Áron kinyújtotta vesszejét a folyóvíz fölé, és az vérré változott. A varázslók is kinyújtották a vesszeiket, és a folyóvíz nekik is vérré változott. A következő csapás a békák voltak, és a varázslók ezt is utána tudták csinálni varázslataik segítségével. Aztán következett a tetvek csapása, mikor a vesszőt a föld porához érintették; és ez a csapás volt az első példa arra, hogy a testből vér távozott el. A varázslók ezt is megpróbálták, de semmi nem történt. S ők így fordultak a Fáraóhoz: „Az Isten ujja ez!”. (Mózes II. 8:18,19)

- Ennél a pontnál húzhatunk egy választóvonalat a varázslat és Isten dolgai között. Ha tudjuk, ha meg vagyunk győzve, ha látjuk az eredményét, hogy valójában Isten ujja az, akkor tudhatjuk, hogy az általunk látott vagy tapasztalt jelenség isteni eredetű-e, vagy más!

- De hogyan lehetne más? Azt mondjuk, minden erő, minden hatalom egyetlen forrásból ered. Ezzel egyetértek; csak hogy amikor az Élet Erejét helytelenül használják, a jelenség nem marad el - akkor sem, ha rossz szándékok hozzák létre. Éppen úgy, ahogy születnek köztünk emberek, akik szellemileg fogyatékosak vagy testileg nyomorékok. Az ilyen nyomorúságról az egyén látszólag mit sem tehet. (Hangsúlyozom: látszólag.) És az élet mégis megy tovább. Előfordultak már tévedések, eltérések a Mindenható céljaitól. De mégis minden ment tovább.

- Talán nincs nagyszerűbb példázat, mint amely az együtt növekedő búzáról és konkolyról szól. A konkolyt nem lehetett tövestől kitépni, mert tönkrement volna a búza is. De eljött az idő, mikor a búzát csűrbe gyűjtötték, és összegyűjtötték a konkolyt is, hogy tűzre vessék.

- Ha a lélek igazi összhangban van az Élet Forrásával, vajon a jelenségeket nem inkább az irányítja, aki Áront vezette, mint aki a varázslókat? Az egyiptomi csapásokban volt egy pont, ahol a varázslók kudarcot vallottak. Tehát ha a paranormális jelenségek valami más forrásból származnak, nem az Egyetemes Isteni Forrásból, akkor azokban is kell lennie egy pontnak, ahol kudarcot vallanak.

- A Mester összhangban volt Minden Jóság Egyetemes Forrásával. Úgy gondolom, voltak többen is, különböző időkben, akik Istennek tetsző, szent, élő áldozatnak ajánlották fel önmagukat. Ezért bármelyikünk számára lehetségesnek kell lennie harmóniába kerülni a Tudás Egyetemes Isteni Forrásával, ha megfizetjük az árát.

- Jelenlegi életemben gyakran vallottam kudarcot; nem sikerült eleven áldozattá válnom oltárán az erőnek, amely rajtam keresztül megnyilvánul. Ebben az értelemben, azt hiszem, médiumnak is nevezhetnek. De remélem, inkább talán csatorna vagyok, melyen keresztül az áldás jut el sokakhoz, nem pedig médium, akin át mindenféle erők megnyilvánulhatnak. Ha ez Istentől van, jónak, helyesnek kell lennie. Vagy: ha ez helyes, akkor a Legfőbb Jótól, Istentől ered. Bízom abban, hogy ebből a jóból származik a rajtam keresztül megnyilvánuló paranormális erő.

A tökéletes hit nyugodt, derűs megfogalmazása ez, egyszerű szavakkal kifejezve, ami a szépségét adja. Cayce szeretete és Krisztusba vetett hite, ha lehetséges, még bensőségebben, odaadóbban szólal meg az 1934-es beszédben, amelyet ugyanehhez a csoporthoz intézett.

- János Evangéliumában (14:1-3) Jézus ezt mondja: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek én bennem... És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek”.

- Ha végigtekintünk a ma ismert világ történelmén, milyen gyakran bukkannak fel nagyszerű vallási vezetők vagy próféták? Platón szerint ennek gyakorisága ezer évre tehető. Magából a történelemből ítélve a földre érkező vallási tanítók megjelenése között eltelt idő hatszázhuszonöt és ezerkétszáz év között váltakozik.

- Most feltehetik a kérdést: „Ezek szerint ilyen gyakran jött el Krisztus a földre?”

- Nem, ezt nem állítom. Nem tudom, hányszor jött el Ő. Ha azonban figyelmesen megvizsgáljuk a Szentírás következő szakaszait, érdekes gondolat körvonalazódik előttünk: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett, és nála nélkül semmi nem lett, a mi lett... És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk... A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt”. (János 1:1-14)

- Sokan azt mondják, hogy ezek a szavak szellemi dolgokról szólnak. Ezt mindenkinek magának kell eldöntenie. De ha az Ige testté vált, és közöttünk élt, hogyan lehetnénk biztosak abban, hogy nem szól-e anyagi dolgokról is?

- Amikor Izrael bíráihoz beszélt, a Mester így szólott: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.” S azt mondták neki a zsidók: „Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad?” Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János 8:56-58)

- Vajon hogy gondolta ezt Jézus: spirituális értelemben, esetlen a szó szoros értelmében - vagy mindkettő? Önök mit gondolnak erről? Én nem tudom. De ezt a lelki üzenetet hagyta reánk; mindenki becsülje értéke szerint, és alkalmazza saját tapasztalataira.

- Most lapozzunk Mózes első könyvének tizennegyedik fejezetéhez, és olvassuk el azt a részt, amelyben Ábrahám előtt lerója tiszteletét egy bizonyos királyi pap, Melkhisédek, aki kenyeret és bort hozott neki. „Mert ez a Melkhisédek Sálem királya, a felséges Istek papja, a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozáskor, őt megáldotta... Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlónak tétetvén az Isten Fiához, pap marad örökké.” (A zsidókhoz 7.)

- A Mester volt vajon ez a Melkhisédek? Nem tudom. Olvassák el önök is. Talán tévedek, mikor úgy gondolom, hogy a Mester volt: az az ember, akit a későbbiekben Jézusként ismertek.

- Tekintsünk most bele Józsué könyvébe. Ki mutatott utat Józsuénak, amikor Izrael vezetőjévé vált? Ki vezette Józsuét, miután átkelt a Jordánon? A Biblia azt mondja, hogy az Ember Fia jött el, hogy vezesse az Úr seregeit. S miután Józsué találkozott Isten emberével, Izrael minden gyermeke félt tőle. (Józsué 5:13-15)

- A fenti utalásokból vonjunk le néhány következtetést, és egészítsük ki a paranormális információkkal. Krisztus Szelleme már Jézus eljövetele előtt sokszor megnyilvánult a földön, olykor olyan alakban, mint Melkhisédek, máskor pedig spirituális hatásként, azokon a tanítókon át, akik az Egy Isten hitét fenntartják.

- Mi köze ennek a következtetésnek Krisztus második eljöveteléhez? A fentiek értelmében nincsen második eljövetel! És ha megfontoljuk a körülményeket, amelyek lehetővé tették az Ő különböző megjelenéseit - vagy, ha úgy tetszik, azt az egy, Jézusként való megjelenését -, visszakövetkeztethetünk bizonyos tényekre a Mester visszatérésével kapcsolatban.

- Miért épp Názáreti Jézusként jött el? Akkor már több, mint négyszáz esztendeje nem érkezett kinyilatkoztatás az ember számára, legalábbis nem maradt nyoma. Tehát a sötétség és az emberi tékozlás hozta el Krisztust a világra? Ha igen, akkor megfordult a természet törvénye, miszerint a hasonló hasonló szül. Isten törvényei nem fordíthatók meg, ilyesmit sohasem fogunk tapasztalni. Azok a törvények változhatatlanok, és igazak maradnak, bármilyen királyság uralkodik is a földön.

- Akkor mi váltotta ki Jézus eljövetelét? Egy nép volt az, amely őszintén kereste Istent - egy kis csoport, mely önmagát csatornává változtatta, amelyen keresztül az a nagyszerűség átjöhett. Kik voltak ezek az emberek? A világi történetírás által számon tartottak közül a leggyűlöltebb, a Bibliában alig említett csoport, az esszénusok, a gyűlölt nép, a zsidóság legalja...

- Ezek az esszénusok arra szentelték életüket, hogy találkozóhelyet készítsenek elő Isten és az ember számára, hogy Jézus, a Krisztus eljöhessen a világra. Tehát megtörténtek az előkészületek; és ha mi készítjük majd elő a találkozóhelyet - a szívünkben, az otthonunkban vagy a templomunkban -, akkor mi is elérhetjük, hogy Krisztus eljöjjön újra, és akkor el is jön majd. A szelleme mindig velünk van, és mindig velünk is marad...

- Mindnyájan hisszük, hogy Ő alászállt a Pokolba, és ott is folytatta tanítását. Ez áll a Bibliában, és szerintünk ez így igaz. De nem igazán hisszük. Ha hinnénk, nem találnánk hibát egyetlen lélekben sem - soha! Ha elhinnénk, hogy Ő lement a Pokolba, és ott tanította az embereket, hibáztatnánk-e szomszédunkat, mert a csirkéi átjárnak a mi udvarunkba, vagy mert nem hiszi pontosan azt, amit mi?

- Ő testet öltött a kedvünkért. Hányszor? Válaszolja meg ki-kinek önmagának. Mikor fog újra eljönni? Ha majd azt az életet éljük, amelyet kijelölt nekünk, akkor tesszük lehetővé Neki, az Úrnak és Mesternek, hogy visszatérjen.

- „Nem hagylak titeket árvakul; ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”.

Cayce tehát éber állapotban is toleráns, ortodox őseihez méltó, őszinte templomjáró embernek mutatkozik, akinek eszébe sem jut, hogy saját személyes hitét másokra kényszerítse, de az sem, hogy ezt másoknak megengedje. Nehéz lenne azonban továbblépni erről a pontról a reinkarnáció Cayce-féle magyarázatáig. Előbb meg kell értenünk, hogy szerinte Krisztus Istenség volt, aki Jézus nevű, magasan fejlett emberi lélek által nyilvánult meg. Továbbá: ugyanennek az Istenségnek korábban többször is meg kellett nyilvánulnia a földön, mire fel tudott készíteni egy oly fejlett szellemiséggel rendelkező emberi testet, hogy a végső feladat, a Megváltás alkalmából befogadja Őt.

Biztosítjuk az olvasót: nem létezik olyan igazlátás, amelyben Edgar Cayce arra utalna, hogy a Biblia szövegét bárki gonosz szándékkal megváltoztatta volna. Amikor megkérdezték tőle, hogy előfordulhatott-e ilyesmi, azt felelte: a Biblia szelleme ma is teljes és érintetlen, hatalma a spirituális erőből fakad, és a szövegösszefüggések nem befolyásolják. Röviden: a Biblia továbbra is Isten ígérete az emberiség számára, hogy sohasem hagyja el.

Másfelől viszont alvó állapotban sohasem tagadta, hogy a Biblia sok helyen elvesztette eredeti világosságát, hiszen a héber eredetit bizánci görögre, majd klasszikus latinra, végül Jakab korabeli angolra fordították.

Ha alaposan megvizsgáljuk azokat az igazlátásokat, amelyek a Krisztus korabeli Palesztinát érintik, kiderül, hogy Cayce igazlátásai az ősi iratok igaz bölcsességének megőrzésében sokkal nagyobb szerepet tulajdonítanak az esszénusoknak, mint a hagyományos zsidó egyháznak, amely akkoriban azt a periódusát élte, melyet XII. Pius pápa így definiált: „a tettekben megnyilvánuló eretnesség”.

Amikor Krisztus a zsinagógákban prédikált, szentbeszédeiben semmi újat vagy ismeretlent nem hirdetett. Kínosabb dolgot cselekedett: fölelevenítette a régi tanításoknak azokat a részeit, amelyeket a szanhedrin megtagadott, vagy átértelmezve őket, a maga politikai céljaihoz igazított.

E helyen érdemes megemlíteni: a Holt-tengeri tekercsek, megfejtésüknek még a mai, kezdeti állapotában is megerősítik, hogy Krisztus sok tanítása változatlan formában, sőt gyakran szó szerint megtalálható az esszénus iratokban, amelyek már legalább száz évvel az Ő születése előtt is léteztek.

Ez azt bizonyítja, hogy Krisztus alapvető összhangban volt az esszénusok tanaival, bár ezek az Ő korában oly éles ellentétben álltak az ortodox júdaizmussal, hogy a héber nyelvű szent iratokban még csak utalni sem volt szabad rájuk.

Sajnos a szektában szép számmal akadtak lázítók és forrófejűek is, akik azt vallották, hogy a cél szentesíti az eszközt, és ez odáig is elment, hogy időnként gerillaakciókat hajtottak végre: megtámadták a szaduceusok és a farizeusok karavánjait. A csoport nyilvánvalóan ellentmondásban volt Krisztus intésével, hogy az erőszak minden formája kerülendő. Még a tanítványai közé sorolt két-három esszénus is elég gyakran megfélekezett magáról; incidenseket provokáltak, amelyeknek nem lehetett más eredménye, mint hogy fokozta a konfliktust az Ő ellenségeivel.

Jeruzsálem akkoriban római megszállás alatt állt, körülbelül úgy, ahogy századunkban Franciaországot megszállták a náciak. Az esszénusok azonban olyan szekta tagjai voltak, amely régóta illegalitásban élt; gyakorlatilag nem jelentett számukra különbséget, hogy most a rómaiak üldözték őket, és nem a főtanács. A szektát végül a római hadsereg semmisítette meg a szanhedrin ösztönzése nyomán - ugyanez a testület szorgalmazta Krisztus megfeszítését is.

Vannak, akik szerint a Holt-tengeri tekercsek lassanként kibontakozó szövege szerint az esszénusok tantételei erősen a reinkarnáció törvényeiben gyökereznek.

Ezen túlmenőleg is: az esszénus szekta volt az egyetlen, amely helyesen megjövendölte Krisztus eljövételét. Ahogy az apokrifok és a Jelenések Könyve a bennük rejlő igazság védelmében

szimbolikusan „elkódolt” szöveget tartalmaz, az esszénus prófécia is múlt időben fogalmazódott meg, és benne Krisztust különböző neveken hívják: az Igaz Ember, a Messiás vagy a Fény Fia, sohasem az igazi nevén; a szanhedrinre pedig a Gonosz Papként utalnak. Minden más vonatkozásban pontos megjósolása ez az egy évszázaddal később bekövetkezett eseményeknek.

Cayce kategorikusan állítja, hogy az esszénusok, lévén az egyetlen szekta, mely felkészült Krisztus földi eljövételére, tagjai nemcsak a szülés körül, a jászol mellett, valamint az Egyiptomba költözésben segédkeztek, hanem gyermekkorában tanították is Jézust. Ezek közül a tanítók közül Cayce sokakat felismert a jelenben.

- Akkor az entitás olyan tanítás vagy irányzat követőjévé vált, amely megkísérelte visszaállítani az egykori szektát, melyet Illés alapított a Karmel-hegyen...

- Az emberek közötti megosztottság következtében szekták alakultak, mint a farizeusok, a szaduceusok és az ilyenfélék; így jött létre az esszénusok csoportja is, amelynek tagjai nemcsak a szájhagyomány útján fennmaradt tanításokat tartották becsben, hanem feljegyezték a természetfeletti élményeket is - álmokat, látomásokat, hangokat -, amelyeket ezek a különleges emberek átéltek...

- Ezeket ma asztrológiai előrejelzésnek neveznénk, és ide tartoznak a Messiás eljövételére vonatkozó feljegyzések is. Ezek azok közé a feljegyzések közé tartoztak, amelyeket a Karmel-hegyen adott át Illés, aki az előfutár volt, az unokatestvér volt, Keresztelő Szent János volt...

- Ennélfogva a csoport, amelyre mint esszénusokra hivatkozunk, Melkhisédek tanításai nyomán alakult, amelyeket Illés, Elizeus és Sámuel terjesztett tovább. A mozgalom nem egyiptomi volt, bár egy korábbi időszakban elfogadták egyiptomiak is, és a mozgalom részévé váltak. Zsidókat és nem zsidókat egyaránt a tagok közé fogadtak... Önmagukat olyan csatornává igyekeztek változtatni, amelyen át eljöhessen Ő, az új vagy az isteni eredet megtestesítője...

- Az esszénusok segédkeztek a gyermek Jézus tanításában, valamint Jánoséban is. Mert János még inkább esszénus volt, mint Jézus. Mert Jézus a törvény szellemét tartotta szem előtt, János viszont betű szerint követte.

Az igazlításokban található, Jézusra vonatkozó részletes és alapos utalások olvastán az embert hatása alá keríti a szöveg valóságossága. Edgar Cayce mindig úgy hivatkozik Rá, mint közvetlen, eleven Erőre, mely nincs távolabb az embertől, mint a saját karja.

Krisztus, a Hírnök; Jézus, az Ember

Ha Krisztus Jézus testében megnyilvánulva - érvel Edgar Cayce -, a földön fejezte be saját lelki fejlődését, mindjárt meggyőzővé válik a tanítványoknak adott biztatás, hogy ők is képesek lesznek megtenni mindazt, amit Ő megtett. Ez nyilván lehetetlen lett volna, ha spirituálisan olyan tökéletlenek maradnak, mint voltak. Ez a kijelentés kétségkívül arra utalt, hogy sokszor visszatérnek még, mielőtt elérik a megvilágosodásnak azt a szintjét, amelyen Ő volt.

Vagy pedig azt kellene feltételeznünk, hogy Krisztus szinte emberfeletti vakhíttel várt el követőitől. Csupán egyszeri próbálkozás lehetőségét kínálta fel a túlélésre: ha nem vétkezünk többé, csak akkor léphetünk be a mennyek országába. Lehetséges volna ilyen gyakorlati érzék nélküli maximalistának tekinteni Őt? Hiszen összes többi tanítása minden értelemben praktikus és valóságközeli.

Cayce sokkal logikusabbnak találta, hogy az Ő meghatározása szerint a lélek végső megváltása nem „azonnali megdicsőülés”, hanem a lábnyomok lassú, türelmes visszakövetése. Ebben a rendszerben az önmagában kételkedő számára a reinkarnáció gondolata segít elkerülni a kétségbeesést, ha azt kell látnia, hogy fürgébb társai megelőzik. Levonhatja ebből azt a tanulságot, hogy szabad akaratát

éppúgy alkalmazhatja a saját érdekében is, ahogyan ellene. Az út megmutatkozott előtte - a többi tőle függ. Föl kell kelnie párnáiról, és el kell indulnia, nehogy egy nagyon is halandó Megváltó testileg elragadja egy hamis Mennyországba.

Megtanulja, hogy ha egy ártatlan ember igazságtalanságot szenved el valamely hatalmas ellenség kezétől, és emiatt „jogosan” bosszút áll, ezáltal fölöslegesen odabilincseli magát ehhez az ellenséghez. Mindketten arra kényszerülnek, hogy együtt térjenek vissza, és újraéljék az egész szomorú, negatív konfliktust, míg el nem érnek arra a fejlettségi szintre, ahol már elegendő józan eszük van ahhoz, hogy elássák a csatabárdot, és felhagyjanak az ellenségeskedéssel. Kettejük közül a fejlettebb léleknek el kell halasztania saját spirituális fejlődését, mert rákényszerítette magát, hogy annak a kevésbé fejlett léleknek a tempójával folytassa útját, akinek kárt okozott.

Ha viszont elég okos ahhoz, hogy ne alkalmazzon hasztalan megtorlást, hanem „odafordítja a másik orcáját is”, ezáltal megszabadítja magát az ellenségével kapcsolatos minden további bonyodalomtól. A teher akkor az ellenségére kerül, akinek egyedül kell visszatérnie, hogy helyrehozza, ami kárt maga mögött hagyott.

Aki bűn nélkül való

Miért nem tett Krisztus társadalmi különbséget farizeusok és szajhák, kocsmárosok és mértékadó tudósok között? Biztosan azért nem, mert testi öltözékük ideiglenes és mulandó volt, Ő pedig csak az önkéntes száműzetésben, lassú és fájdalmas folyamatban küszködő lélek végső boldogulásával törődött.

Mit mást mondott Krisztus, mikor arra intett, hogy szeressük felebarátunkat, ha nem ezt: - Ne legyetek bolondok gyűlölni őt, és megterhelni magatokat egy újabb ellenség fölösleges súlyával!

Krisztus sohasem volt toleránsabb és irgalmasabb, mint a házasságtörő asszony esetében. A szeretet törvényét úgy ültette át a gyakorlatba, hogy az Ő nevét viselő egyházak közül csak nagyon kevesen igyekeznek utánozni. És mégis, valójában csupán ennyit mondott: „A milyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek”. Figyelmeztette a nő vádlóit: annak a veszélynek teszik ki magukat, hogy következő életeikben bűn elkövetésén érik tetten őket, pusztán azért, hogy megtanulják elvetni maguktól a mások elítélését és a képmutatást, ami a lélek két legáltalánosabb rákfenéje.

A tékozló fiúról szóló példabeszéd a helyes perspektívába állítja vissza Istent, akinek alakját ugyancsak eltorzították az Ótestamentumban: a szétszórt nomád törzsek furkósbotként használták a bosszúálló Jehovát, hogy vérszomjas harcosaikat távol tartsák társaik és végül önmaguk kiirtásától.

Ezért a tékozló fiúról szóló példabeszéd csak akkor viszi tovább igaz egyetemességét, ha Isten a megbocsátó Atyává válik, és a Fiú lesz az eltévedt, a Földön bolyongó lélek, aki jelképes rongyaiban fél visszatérni atyjához.

A khalkedóni zsinat (Kr. u. 451) dekrétumával, amely kétféle, különálló, emberi és isteni természetűnek határozta meg Krisztust, egyetértett Edgar Cayce is, amikor ugyanezre a kérdésre válaszolt: - Krisztus nem egy ember! Jézus volt az ember! Krisztus a hírnök volt!... Krisztus minden korban ott él! Jézus csak egy korban élt!

Krisztus bizonyára felkészült arra, hogy olyan, megtisztult testben tér vissza tanítványaihoz, amelyet majd ők is magukra öltenek, ha egyszer megtérnek az Atyához - különben miért vonta volna vissza önmagát Jézus testéből oly hosszú időre, hogy a szenvedő így kiálthasson fel a keresztfán: - Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet? - Végképp ellentétes minden tanításával, hogy Krisztus a tizenegyedik órában utat engedjen a megmagyarázhatatlan kétségeknek, és ezekkel a

szavakkal forduljon Istenhez. Nem szolgált volna ezzel egyéb célt, mint hogy elcsüggeszti követőit, kiknek Beléje vetett hite mindaddig töretlen volt.

Logikusan megmagyarázva Krisztus bizonyára azzal a céllal vetette alá magát a megfeszítettésnek, hogy megmutassa követőinek, milyen könnyűszerrel el lehet dobni a test földi kötelékeit, és bebizonyítsa, mennyire jelentéktelen a test, ha már nem szolgál a lélek otthonául.

Ezen a meggondoláson alapul Edgar Cayce elmélete, amely sehol nem szerepel az egyházi dogmatikusok vitáiban, bár mind közül a legérthetőbbnek tűnik. (Tartsuk észben, hogy az élő testet anyagi testnek, a halál utánit pedig fizikai testnek nevezi.)

- Az entitás, amikor ott találja magát egy birodalomban, amilyenekben bővelkedik a Naprendszer, nem földi alakot vesz magára, hanem az adott bolygó vagy tér elemeivel összhangban álló mintát ölt fel. A Békesség Hercege ugyanígy jött el emberi alakban a földre, hogy beteljesítse saját fejlődését. Legyőzte a testet és minden kísértést. Így Ő lett az első, aki győzedelmeskedett a testi halálon. Így vált képessé arra, hogy megfényszerítse, új életre keltse azt a testet, és újra felvehesse, annak ellenére, hogy a test nedvei elfolytak a bevert szögek helyén és a lándzsa ütötte seben...

Cayce határozottan állította: Krisztus már elkezdte magára öltetni halhatatlan formáját, amikor Mária Magdolna meglátta őt két angyal társaságában:

- A kertben Máriához intézett szavak szerint: „Ne illess engem; mert nem mentem még fel az én Atyámhoz”... Mária normális, anyagi szemével nézve a test olyan volt, hogy nem lehetett megérinteni, amíg nem egyesült Minden Erők Forrásával...

Cayce ezt követőleg tovább elemzi János evangéliumát, a huszadik fejezet 19-29. verse közötti szakaszt.

- Amikor a fizikai test (a szellemtest) belépett a szobába, noha az ajtó zárva volt, ezt nem úgy tette, hogy részévé vált a fának, amelyen keresztüljött. Újraalkotta magát az éterhullámokból, amelyek jelen voltak a szobában, mert a találkozást már előkészítette a hit... „Fiaim, van-e valami ennivalótok?” - e kérdés jelezte a tanítványok számára, hogy nem átlényegülésről van szó: a test atomjai és sejtjei regenerálódtak...

Első pillantásra különösnek tetszhet ekkora fontosságot tulajdonítani e Krisztus-fogalomnak, hiszen ez látszólag csekély szerepet játszik abban, miként viszonyulnak a nyugati egyházak a reinkarnációhoz. Ám épp ez az a téma, amely körül az egyház korai történetében a legádázabb viták dúltak, és ennek számos következménye közül az egyik az, hogy a reinkarnáció tanát kivetették a nyugati vallásokból.

Mielőtt tovább követnénk e témát a forrásoktól egészen a mai ortodox nézetekig - amelyek további súlyos terheket róttak Edgar Caycere -, bemutatjuk ugyanezeknek a bibliai részleteknek egy másik értelmezését, a híres angol teológus, Leslie D. Weatherhead, bölcsészdoktor, a filozófia díszdoktora, a londoni City Templom lelkésze, Ófelsége Hadseregének tiszteletbeli káplánja tollából.

„A feltámadással foglalkozó kutatók véleményem szerint nem szenteltek elég figyelmet a halotti ruháról szóló részleteknek, melyek a negyedik Evangéliumban találhatóak. Ez a leírás - ellentétben az Evangélium más részeivel - számomra szemtanúi beszámolóknak tűnik.

Világosan kiderül, hogy a halotti lepel, amely hónaljig fedte a testet, összeesett, mintha a test elpárolgott volna alóla. Megtudjuk azt is, hogy a fejére tekert kendő a peremén állt, mintha a fej is elpárolgott volna. Ha a kutató a negyedik Evangélium huszadik fejezetéhez lapoz, és elolvassa az első húsz verset, rájön majd: épp a halotti lepel elhelyezkedése győzte meg Pétert és Jánost, hogy Krisztus megszabadult fizikai testétől, mégpedig olyan módon, amely számunkra érthetetlen, de az „elpárolgás” vagy „szertefoszlás” szavakat sugallja.

Vélhetnénk, mi sem áll távolabb egymástól, mint egy magányos látnok és az ortodox angol metodizmus egyik szilárd pillére, de Edgar Cayce vallásfilozófiája szinte sehol másutt nem kapott olyan megerősítést, mint Dr. Weatherhead világos és lényegretörő szövegében.

Constantinus kereszténysége

Pszichológia, vallás és gyógyítás című művében Dr. Weatherhead kijelenti: „Az, hogy Constantinus római császár megtért a keresztény hitre (Kr. u. 325), nagyon is kétes értékű nyereség volt Krisztus ügye számára. Lehet, hogy az égen keresztet látott, amelyet e szavak vettek körül: In Hoc Signo Vinces (e jelben győzni fogsz), ám ő olyan kereszténységet teremtett, amely elvetette a keresztet; akár egy párnát is használhatott volna jelképeként.

A mindenek felett álló Név egykor megjelent Krisztus ifjú lovagjainak sápadt homlokára, akik vagy százával haltak meg érte, vagy szerteszét vágattak a gúnyos, közönyös világban, hogy hirdessék az örömhírt, az Evangéliumot. De az az idő már elmúlt. Constantinus „megtérése” katasztrófának bizonyult...

A kereszténység gyakorlatilag erő és szépség nélküli, udvarias álarccá vált. Minden udvari léhűtő kereszténnyé lett. A gerinctelen talpnyalók, akik vihorászva éltek a semmittevés napjait a római udvar fényűzése közepette, a sunyi, ravasz paraziták, akik a birodalom energiáján és hatalmán élősködtek, egy csapásra megtértek mind...

A pogányság megmaradt, de ráragasztották a kereszténység címkéjét, amiként ma is. Krisztus vallása sohasem támadt fel, néhány rövid időszakot kivéve, és igaz szentek nélkül túl sem élte volna a századokat.”

Voltaire

Forduljunk most Voltaire (1694-1778) géniuszához, aki a történelem egyik legnagyobb gondolkodója és a demokrácia egyik szülőatyja volt. Meglátjuk, hogy az ő Filozófiai szótárából vett, csípős idézetek jócskán megelőzték Dr. Weatherhead érveit.

„Az első század végére vagy harminc evangélium létezett, mindegyik más társasághoz tartozott, és Kisázsiaiban, Szíriában, Alexandriában, még Rómában is vagy harminc keresztény szekta bújt elő a földből - írja Voltaire. - Két-három történész, zsoldosok vagy fanatikusok lehettek, püsztyára emelte a barbár és elpuhult Constantinust, az igazságos és bölcs Julianus császárt pedig úgy állította be, mint valami gonosztevőt. A későbbi krónikások ezekből merítettek: megismételték a hízélgést és a rágalmat is. Végre eljött az egészséges kritika ideje: ezernégyszáz évvel később a felvilágosodott emberek felülvizsgálták a tudatlanok ítéletét.

Constantinusról bebizonyosodott, hogy megalkuvó volt, aki egyformán vetett meg Istent és embert. Így okoskodott: „A keresztység minden vétek alól feloldoz. Ezért megölhetem a feleségemet, a fiamat és minden rokonomat. Aztán megkeresztelkedhetem, és a Mennybe jutok”. És eszerint is cselekedett. De keresztény volt, és szentté avatták...”

A niceai zsinat (Kr. u. 325)

Az egyik dogmatikus iskola azt állítja, hogy a reinkarnációt a niceai zsinat utasította el. Ez esetben érdemes ideiktatni Voltaire elemzését a zsinat céljáról:

„Alexandras, Alexandria püspöke prédikációiban azt az elvet tartotta helyesnek, hogy Isten szükségszerűen egy és oszthatatlan - hogy monász (egyedülálló egység), a szó legszigorúbb értelmében, és ez a monász háromságot alkot. Alexandras monásza felháborította Ariust, a papot, aki nyilvánosan denunciálta az elméletet. Alexandras sebtében alakított híveiből egy kis tanácsot, és kiközösítették a papot...

Constantinus császár elég nagy gazember volt ahhoz, hogy békítő levelekkel mindkét hadakozó félhez elküldje a tiszteletreméltó Osius püspököt, és mikor Osius jogos elutasításban részesült, összehívták a niceai zsinatot.

A megfontolandó kérdés az volt: Jézus-e az Ige? Ha igen, akkor Ő az idők kezdete után sugárzott ki Istenből, vagy előtte? Ha Ő Istenből sugárzott ki, akkor egyképpen örökkévaló és egylényegű Vele, vagy csupán hasonló szubsztancia? Teremtetett, vagy nemzették? És hogy létezik az, hogy ha Neki ugyanaz a természete és a lényege, mint az Atyának és a Fiúnak, nem tudja megcselekedni mindazt, amit azok ketten, holott azonos velük?

Ezt én meg nem érthetem. Soha senki nem értette. S ezért mészároltak le annyi embert.

A niceai zsinat végső határozata az lett, hogy a Fiú egyidős az Atyával, és egylényegű vele... és a háború végigsöpört a Római Birodalom minden szegletében. Egymást követték a polgárháborúk századokon át, egészen napjainkig, a gyilkos üldözések folytatódtak...

Jézus nem tanított metafizikai dogmákat. Nem írt teológiai értekezéseket. Nem mondott ilyeneket: „Egylényegű vagyok; két akaratom van és két természetem, egyetlen személyben”. A ferencesek és dominikánusok számára, akik ezerkétszáz évvel Őutána bukkantak fel, nyitva hagyta azt a kényes és nehéz kérdést, hogy a Szűzanya vajon eredendő bűn útján fogant-e.

Az unitáriusok az eredendő bűn elméletének elfogadását a kereszténység eredendő bűnének nevezik. Isten elleni merénylet - mondják...

Az unitáriusok nagyobb hangsúlyt helyeznek az első «eretnekek» hitére, akik az apokrif evangéliumokért haltak meg, ezért nem is tekintik a mi négy szent Evangéliumunkat másnak, mint titkos műveknek.

Ha valaki azt merészeli állítani, hogy Ő csak azért teremtette az emberiség egymást követő generációit, hogy aztán mindenféle büntetésnek vesse alá, azzal az ürüggyel, hogy őseik megettek egy bizonyos gyümölcsöt, ezáltal a legabszurdabb embertelenséggel vádolja Őt.

Ez az istenkáromló gyanúsítás még megbocsáthatatlanabb a keresztények között, mivel az eredendő bűnről nem esik említés sem Mózes öt könyvében, sem az apokrif, sem a kanonizált evangéliumokban, de egyetlen olyan szerzőnél sem, akiket az Egyház alapító atyáinak tekintenek.

A lelkek vagy az örökkévalóságból lettek teremtve (aminek az a következménye, hogy mérhetetlenül öregebbek, mint Ádám bűne, és nincs is semmi közük hozzá), vagy pedig a fogantatáskor jöttek létre. Ez esetben viszont Istennek minden születés alkalmával egy új lelket kell teremtenie, amelyet aztán örökös nyomorúságba kell taszítania, vagy Isten Maga az emberiség lelke, amiből az következik, hogy Ő is kárhozott, a rendszerével együtt...”

S végül Voltaire eképpen tapint az ügy lényegére: „Az Egyház alapítói közül egyik sem idézett egy árva szakaszt sem a négy evangéliumból úgy, ahogy mi elfogadjuk ma őket.

Nemcsak hogy az evangéliumokból nem idéztek: ráadásul ragaszkodtak néhány olyan passzushoz, melyeket ma csak a kánon által elutasított apokrifokban találunk meg.

Oly sok hamis evangéliumot hitték először hitelesnek, hogy azok, amelyek ma hitünk alapját képezik, ugyancsak lehetnek hamisítványok.”

Órigenész

Mindez logikusan elvezet bennünket Órigenész (Kr. u. 185-254) tanaihoz, amelyek körül ekkor összpontosult a vita.

Órigenész tanításai létfontosságúak voltak az eredeti evangéliumok fennmaradásában. Tolla éppoly termékeny volt, mint Voltaire-é, de az Encyclopaedia Britannica szerint legtöbbet vitatott munkája, a Stromata tíz könyve szinte nyomtalanul elveszett. Ez rendkívül fontos tény, mivel Órigenész ebben hasonlította össze az elfogadott keresztény tanokat Platón, Arisztotelész, Numenius és Corrutus „keresztény” dogmaival. Egész életét az eredeti evangéliumok védelmének szentelte.

„Nem is a hit és a tudás összevetését tekintették sértőnek, hanem inkább egyes, elszigetelt állításokat, például a lélek preegzisztenciájáról (korábbi létezéséről) szóló doktrínát... Órigenész az egész emberiség bűnös voltát azzal tudta megmagyarázni, hogy a lelkek a világ teremtése előtt is léteztek, és már akkor elbuktak.

Órigenész Contra Celsum című művében leszögezi: „Nincs-e vajon összhangban az értelemmel, hogy minden lélek, bizonyos rejtélyes okoknál fogva (e helyütt csak Püthagorasz, Platón és Empedoklész nézeteiről beszélek, akikre Celsus sűrűn hivatkozik), korábbi cselekedeteik miatt vettettet emberi testbe? Nem ésszerű-e, hogy azok a lelkek, akik a lehető legnagyobb jócselekedetek véghezvitelére használták a testet, olyan testhez szereznek jogot, amelynek minősége fölötte áll a többiekénél?

A lélek, amely természeténél fogva anyagtalan és láthatatlan, anyagi helyen nem létezik a hely természetéhez illő test nélkül. Ennek megfelelően leveti egyik testét - melyre korábban szüksége volt, de a megváltozott állapothoz immár nem megfelelő -, és felváltja egy másikkal.”

Ezt írja De Principiis című munkájában: „Minden lélek előző életének diadalai által megerősödve, a kudarcok által meggyengülten jön erre a világra. Helyét a világban a korábbi bűnök és érdemek határozzák meg; ezek döntenek el, hogy megbecsülésben vagy megvetésben részesül-e. E világban való működése szabja meg helyét abban az ezután következőben.”

Püthagorasz és Platón

Platón és Püthagorasz egyaránt elismerte a reinkarnációt. Hogyan is egészítette ki az ő „pogány” filozófiájuk a Keresztény Atyák hitét?

Püthagorasz (Kr. e. 582-507) nézetei csak Diogenész Laertiusz és Jamblikhusz róla írt életrajzaiban maradtak fenn. Az előbbi szerint Püthagorasz azt hangoztatta: „Mercurius adományaként lelke minden vándorlására emlékezett, valamint arra is, hogy lelke mit tapasztalt a halál és az újjászületés között.”

Platónnál (Kr. e. 427-347) közvetlen ismertetést találhatunk: „A lélek idősebb, mint a test. A lelkek szakadatlanul újra és újra megszületnek a világra.

Az igaz filozófus lelke, amennyire lehet, tartózkodik az élvezetektől és vágyaktól, fájdalomtól és félelmektől... Mivel ha ugyanazt a véleményt alkotja, mint a test, és ugyanazokban a dolgokban leli élvezetét, sohasem tud tiszta állapotban a Hádészbe jutni, hanem mindig a testtől szennyezettan kell eltávoloznia, és így hamar át kell költöznie egy másik testbe, következésképpen nem érintkezik azzal, ami isteni, tiszta és változatlan.

Tudjátok meg: ha rosszabbá váltok, akkor a rosszabb lelkek közé kerültök, de ha jobbá, akkor a jó lelkek közé; az egymást követő életek és halálok sorozatában úgy fogtok szenvedni, ahogy a hasonlóknak szenvedniük kell a hasonlók kezei által.”

Szögezzük le azt is, hogy Szent Jeromos (Kr. u. 340-400) egyszer így magasztalta Órigenészt: „az Egyház legnagyobb tanítója az apostolok óta”. Ez aligha elfogadható, ha az Új Testamentum már akkor is olyan homályos volt a reinkarnációra vonatkozó utalásokat illetően, mint manapság. Órigenésznek kétségtelenül előkelő helyet tartottak fent az ősegyház alapítói között, tanításainak tehát szilárdan kellett támaszkodniuk az akkoriban elfogadott igaz evangéliumokon.

Alexandriai Szent Kelemen (150-220), Intés a pogányokhoz című művén szintén világosan kimutatható Platón hatása. „Hosszú idővel a világ keletkezése előtt már léteztünk Isten szemében, mert az a mi sorsunk, hogy Őbenne éljünk. Az Isteni Ige értelmes teremtményei vagyunk. Következésképpen a kezdetektől fogva léteztünk, mert kezdetben vala az Ige... Nem először mutat irántunk könyörületes kóborlásaink során. A kezdetől fogva szánakozott felettünk.”

Szent Jeromos és Szent Ágoston Platónra vonatkozó nézeteihez hozzá kell tenni Szent Gergely (257-332) véleményét is, aki azt állította: „Feltétlenül szükséges, hogy a lélek megtisztuljon, és ha ez nem megy végbe a földi élet során, akkor a következő életekben kell megvalósítani.”

Szent Ágoston (354-430) annyira tisztelte Platont, hogy ezt írta *Contra Academicos* címet viselő munkájában: „Platón üzenete a legtisztább és legsugárzóbb minden filozófia között; végre szétozlatta a tévedés sötétjét, és most ott ragyog, elsősorban Plótinosznál, aki platónista, és olyannyira hasonlatos mesteréhez, hogy az ember azt hinné, együtt éltek, vagy inkább - mivel oly hosszú idő választotta el őket -, hogy Platón Plótinoszban született újjá.”

Hogy a kör bezáruljon, Plótinosz (205-270) Órigenésszel együtt Ammoniusz tanítványa volt, aki Kr. u. 193-ban Egyiptomban megalapította a neoplatonizmus híres alexandriai iskoláját.

Plótinosz talán *A lélek alászállása* című művében a legerőteljesebb és legkifejezőbb: „Így a lélek, noha isteni eredetű, a magasabb régiókból megérkezve beleolvad a test sötét tartályába, és bár természeténél fogva egy vízőzön utáni istenség, leereszkedik ide a hatalom és más alacsonyrendű dolgok kedvéért...”

Ám lelkeink ki is emelkedhetnek innen, hogy magukkal vigyék mindazt, amit bukott állapotukban megtudtak és elszenvedtek. Így tudják meg, milyen áldás a tiszta világban időzni, és az ellentétek összevetésével még világosabban érzékelhetik a felsőbbrendű állapot nagyszerűségét.

Ha megtapasztaljuk a rosszat, jobban ismerjük majd a jót is... Nem a teljes lélek lép be a testbe: egy része mindig a tiszta világban időzik, amely valamennyire különbözik ettől az érzékelhető világtól, és az a rész, amely itt időzik az értekek világában, nem engedi megpillantanunk azt, amit a lélek felsőbbrendű része tapasztal.

Előttünk áll hát az ősegyház négy szentjének tanúvallomása. Nem lehet, hogy mindegyikük eszelős vagy hóbortos volt, az sem lehetséges, hogy egyházuk akkori tanításaival ellentétes tanokat tettek volna magukévá. A tényből, hogy következetesen ragaszkodnak Platón „keresztény” tanaihoz, kiolvasható az a meggyőződés, mely szerint maga Krisztus is belevette ezeket a tanokat saját filozófiájába.

Pontosan mikor esett át az evangéliumok eredeti szövege ilyen drasztikus átformáláson? Az elérhető kutatási anyagokban egy árva forrás sem akad, amely világos, bizonyító erejű választ adna. A *Catholic Encyclopedia* az egyetlen, amely egyáltalán sejtet valamit.

TIZEDIK FEJEZET

ELUTASÍTTJA-E A BIBLIA A REINKARNÁCIÓT?

- Én bele tudom olvasni a reinkarnációt a Bibliába, és ezt mindenki megteheti! - mondta egyszer Edgar Cayce, jellegzetes száraz humorával. Bár minden évben elolvasta egyszer a Bibliát, a daytoni események után az volt az első reakciója, hogy újra elolvasta, ezúttal azt keresve, hol utasítja el a Biblia ténylegesen a reinkarnáció elméletét. Sehol sem talált ilyet. Igaz, olyat sem, amely egyértelműen támogatta volna ezt a nézetet. A Példabeszédek Könyvében azonban rábukkant egy különösen megrendítő részre (8:22-31), amely a Teremtésre vonatkozik: „Az Úr az ő utának kezdetül szerzett engem; az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdetül, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala... Mikor készíté az eget, ott valék... Mikor megállapítá e földnek fundamentomait, mellette valék... Játszva az ő földének kerekiségén, és gyönyörűségemet lelve az embereknek fiaiban.”

Kötelességünk úgy tekinteni ezeket a sorokat, mint egy ismeretlen költő elvont képeit? Vagy föltehetjük a kérdést, ki az az „én”, aki e sorokban megszólal? Nyilván nem egy hetven életévre szánt, halandó teremtmény, bármily talányosan fejezte is ki magát. Ha feltételezzük, hogy egy emberi lélek szavát halljuk, aki saját tudat alatti emlékezetéből való eredetéről beszél, azonnal minden sor logikus értelmet nyer. Nosztalgikus sóvárgás a kezdetek romlatlan örömei iránt, vágyakozás az eltaszított Isten után - mindez tökéletesen összefoglalja, mennyire kiábrándult az elcsigázott lélek az anyagi létezés terméketlen körforgásából, miután tékozló fiúként elszakadt a szerető Atyától.

Ez nem az a szigorú „predesztináció és eredendő bűn”, amely Kálvin szerencsétlen, elátkozott humanoidját sújtja, még mielőtt beszívna az első lélegzetet, s tökéletes fűtőanyaggá teszi őt az örök tűzön, még mielőtt elhagyta volna az anyaméhet. Ez nem az elátkozottak kétségbeesése: ez csupán az eltévedt bárány sírása.

Ha ezt tekintjük modellnek, ugyan miként értelmezhetjük Salamon bölcsességeinek következő sorait: „Mert jó gyermek voltam, jó lélek adatott sorsomul. Sőt, mivel jó vagyok, szeplőtlen testbe jöttem.”

A Jakab király korabeli angol Biblia-fordítás ezt az érdekes torzítást engedte meg magának: „Mivel eszes gyermek voltam, és jó lelkem volt. Sőt, mivel jó vagyok, szeplőtlen testbe jöttem” - ez követhetlenné teszi az egész szakaszt. De bármelyik verziót tekintjük is, ugyan ki a bírása annak, hogy mi a jó, és mi a rossz? Világos, hogy maga a lélek, a saját előző életvitelét használva mércének. És persze semmi módon nem tudhatná, mi a „jó”, hacsak nem ismeri ugyanígy az ellentétét is.

Hogy a lelkek földi megtestesüléseik különböző szintjein jók és rosszak egyaránt voltak, benne foglaltatik a Rómabeliekhez írt levélben (9:11-14): „Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót, vagy gonoszt nem cselekedtek... megmondattott néki (Rebékának), hogy a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Miképen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Mit mondunk tehát? Vajjon nem igazságtalanság-é ez az Istentől? Távol legyen!”

Ha nincs igazságtalanság Istentől, akkor vajon miért tanúsít olyan istentelen elfogultságot, hogy ok nélkül szereti Jákóbot és ugyancsak ok nélkül gyűlöli Ézsaut? Ugyan mikor volt alkalmuk a teremtésük előtt ilyen eltérő természetet választani? Ha egyenesen a Teremtőtől kerültek Rebekka méhébe, akkor Ézsau hol másutt követhette el bűneit, ha nem a Mennyben? Ha így történt, vajon miért nem üzetett ki a többi bukott angyallal együtt egyenest a pokolba? Valószínűbbnek látszik,

hogy a Földön, halandó testben tanult meg vétkezni, és öccse szolgáljaként való visszatérése a törlesztéshez tartozott.

„Öröktől fogva mindörökké te vagy Isten - mondja a kilencvenedik zsoltár. - Te visszatérid a halandót a porba, és ezt mondd: Térjete vissza embernek fiai... Elragadod őket, mint az árvíz; olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, amely reggel sarjad”. [Ezen a helyen Károli Gáspár szövegét az alábbi fejtegetések érthetősége kedvéért az angolhoz hasonlóbbá igazítottuk. - A szerk.] A Mennysországot azokban az időkben a statikus tökéletesség örökké tartó állapotának tekintették. Ha a „Térjete vissza embernek fiai” azt jelentette, hogy „térjete vissza a Mennybe” (mivel az egyetlen alternatíva a Tüzes Verem), akkor a három átváltozás az árvízből az álomba, majd a fübe nemcsak képileg rossz, de nem is összefüggő. Ha elfogadjuk, hogy az „árvíz” szó szerint vízbefulladásra utal - elvégre a Vízözön eléggé a közelmúlt történelméhez tartozik -, az „álom” pedig a halál és az újjászületés közötti átmeneti periódust jelképezi, a „reggel sarjadó fű” akkor is fölöttébb furcsa szimbólum a mennybéli lét érzékeltetésére, hiszen ott minden tökéletes, és semmi sem változik. A földi évszakok viszont igenis változnak. A fű minden tavasszal kinő, és télen elpusztul: ugyanilyen körforgást követ a reinkarnálódó lélek is.

A téma Jób könyvében megint csak felbukkan (1:20-21): „Akkor felkele Jób, megszaggatá köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és leborula. És monda: Meztíelen jöttem ki az én anyámnak méhéből és meztíelen térek oda vissza.”

Napnál világosabb: ha Jób egy és ugyanazon anyáról beszél, akkor szegénynek elment a józan esze. De ha elfogadjuk, hogy Jób nem volt történelmi személy, hanem a lélek szimbóluma, akkor a példabeszéd arra buzdítja az embert: akkor se essék kétségbe, ha már minden elveszettnek tűnik. Az anyaméh szimbóluma egyszerre magától értetődővé válik. A lélek addig semmiképpen sem kezdheti el következő életét, amíg „meztíelen vissza nem tér az anyaméhbe”.

S mi a jutalma a léleknek, ha a földi körforgások végére ért, és visszatérhet, mint a tékozló fiú az Atyához, akit elutasított, és inkább önmagát dicsőítette? A Jelenések Könyvében (3:12) ez áll: „A ki győz, oszloppá teszem azt az én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem jó”.

Malakiás próféta könyvében (4:5) talán a legmeggyőzőbb példáját kapjuk annak, hogy az Illés és Éliás csak névváltozatok, és ugyanazt a prófétát jelentik. Malakiás ezt mondja a Krisztus előtti ötödik században: „Ime én elküldöm nektek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja.” [Az angol szövegben itt az Eliah név áll, az újszövetségi idézetekben pedig Elias. - A szerk.]

Ötszáz évvel később Máté így nyilatkozik (16:13): „Mikor pedig Jézus Cézarea Filippi környékére méne, megkérde tanítványait, mondván: Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek? Azok pedig mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül.”

S a tizenhetedik fejezetben így folytatódik: „És megkérdézék őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illyésnek kell eljőnie? Jézus pedig felelvén, monda nekik: Illyés bizony eljő előbb, és mindent helyreállít. De mondom nektek, hogy Illyés immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék vele, amit akarának. Ezenképpen az ember Fiának is szenvednie kell majd ő tőlük. Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nekik.”

Miféle logikus gondolatmenet készítette a tanítványokat arra, hogy azonnal levonják ezt a következtetést? Hacsak Jézus be nem avatta őket a reinkarnáció törvényeibe. Keresztelő Jánosnak annak idején Heródes a fejét vétette, Illés pedig ötszáz éve halott volt.

A lélek reinkarnációjának gondolata ugyanilyen ismerős lehetett Heródes számára is, mert Lukács Evangéliumában ezt olvashatjuk (9:7-8): „Meghallá pedig Heródes... mindazokat, amik ő (Jézus) általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból; Némelyek pedig, hogy Illyés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik. És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, aki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni.”

Egy ortodox hitű uralkodó kíváncsisága aligha ébredt volna fel holmi kósza pletykák nyomán. Kisöpörte volna udvarából a babonás idiótákat, akik ilyesmiben hisznek, és Jézussal nem is foglalkozott volna többet.

S a fentiek fényében mit kezdjünk az alábbi, János Evangéliumából származó részlettel (9:1-3)? „És a mint (Jézus) eltávozék, láta egy embert, ki születésétől fogva vak vala. És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne Isten dolgai.”

Ha a reinkarnáció gondolata nem lett volna általánosan elfogadott, Jézus bizonyára megróttá volna a kérdezőt az ostoba kérdés miatt. Az újszülött csecsemő nyilvánvalóan nem képes bűnt elkövetni; ha a vakság valamilyen bűn következménye, akkor a kérdést máshogy kellett volna feltenni: „Mester, az apák bűneinek büntetését hordja ez az ember, vagy a szülők büntelenek?” Jézus mindenkor irgalmas volt. Még akkor is, mikor „elátkozta” a fügefát (abban a nem melodramatikus értelemben, hogy száradjon el). feltehetőleg megérezte, hogy olyan altalajban gyökerezik, amely megmérgezhetheti a gyümölcsét. Ő sohasem festett volna olyan félelmetes képet Atyjáról, ami azt sugallná: pusztán azért sújtott vaksággal egy védtelen gyermeket, „hogy nyilvánvalókká legyenek benne Isten dolgai”. Ha viszont a lélek olyan emberben lakozik, aki önkéntesen választotta a vakságot, hogy a türelem és megértés által gyorsabban fejlődjék, akkor Isten dolgai kétségkívül nyilvánvalókká váltak benne.

A karma szempontjából értelmezve, Jézus korlátozó erejű tantétele, miszerint „a mit vet az ember, azt aratandja is”, tökéletesen megvilágosodik. Ha megfosztjuk a reinkarnációhoz kapcsolódó összefüggésétől, a mondat üres banalitássá zsugorodik. Nagyon kevés ember annyira szerencsés, hogy ugyanabban az életében arassa le, amit elvetett.

A tanítványok egyszerű halászok voltak és parasztok, és Jézus hanghordozása megváltozik, amikor iskolázott emberrel vitatkozik, olyannal, mint Nikodémus.

A János Evangéliumából származó következő szakaszokat (3:3-14) rendszerint csupán úgy értelmezik, mint amelyek a keresztség elleni és melletti érveket tartalmazzák; a szöveg azonban nem utal erre; nehéz is volna elképzelni, miért bocsátkozott volna Jézus valláselméleti finomságokról való, szörszálhasogató szófacsarásba a szanhedrin érett korú tudósával. A szakaszok azonnal érthetőbbé válnak, ha elfogadjuk, hogy Jézus megdorgál általuk valakit, akinek nem kellene már az ő jelképes szavait szó szerint értelmezni.

Nem úgy tűnik, mintha Nikodémus zavarodottságára a világi keresztséget írnia elő orvosságul ebben a félreérthetetlen kijelentésben: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. Monda neki Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é? Felele Jézus: Bizony, bizony, mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született. Felele Nikodémus és monda neki: Mí módon lehetnek ezek? Felele Jézus és monda neki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?... Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mí módon hisztek, ha a mennyiekről

szólok néktek? És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, aki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, aki a mennyben van.”

Folytassuk a bűvarkodást János Evangéliumában a nyolcadik fejezet harmincnegyedik versénél; Jézus az ortodox zsidókkal vitatkozik a templomban, s olyan kevéssé törődik előítéleteikkel, hogy meg akarják kövezni. Ha még mindig azt akarnánk feltételezni, hogy a vita azon folyt, miként helyes és miként helytelen levezetni a megkereszteltetést, nehezen érthető, miért pazarolta Jézus a türelmét és energiáját ilyen apróságra. Ha viszont a reinkarnáció elutasítása körül zajlik a vita, akkor az Ő alábbi szavai és a nyomukban kitört düh logikus rendszerré állnak össze: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban [értsd: a testben]: a Fiú marad ott mindörökké. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek... Én azt beszélem, a mit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit a ti atyátoknál láttatok. Felelének és mondának néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni... Ábrahám ezt nem cselekedte... Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült. Mondának azért néki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.”

Miért ilyen elszigeteltek és töredékesek a reinkarnációra vonatkozó utalások a Bibliában? Lehetséges, hogy az a kevés, ami ma létezik, véletlenül került el az eredeti görög és zsidó szövegek módszeres megpurgálását?

Egyelőre érzük be annak megállapításával, hogy Cayce megnyugodott: a reinkarnáció elfogadása semmiképpen sem ellenkezik a Szentírással: sőt, sok ponton inkább megerősítette tanításait.

Az alábbi figyelmeztetések például erősebbé és logikusabbá válnak általa: „Ha valaki fogságba visz más, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni.” (Jelenések Könyve, 13:10)

„A mint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; a mit te fizettél, visszaszáll fejedre.” (Abdiás próféta könyve, 1:15)

Mind közül a legnyomatékosabb figyelmeztetés azokhoz szól, akik esetleg megpróbálnák saját hasznuk érdekében meghamisítani az evangéliumok igaz jelentését. Jézus intő szavait Lukácsnál olvashatjuk (11:52): „Jaj néktek, törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok.”

A századunkban fölfedezett Kopt Evangéliumban (Az Evangélium Tamás szerint a Jézus rejtett szavai című kötetben; Holnap Kiadó, 1990.) ez a rész (a 39. vers) egyenesen a papságnak van címezve: „A farizeusok és az írástudók kapták meg az ismeret kulcsait. Elrejtették azokat: sem ők nem mentek be, sem a bemenni akarókat nem engedték be.” (Hubai Péter fordítása.)

TIZENEGYEDIK FEJEZET

MIÉRT NINCS A REINKARNÁCIÓ A BIBLIÁBAN? A REINKARNÁCIÓ REJTETT TÖRTÉNETE

Az Ó-, s az Újtestamentum általunk ismert, elfogadott verziója nem régebbi, mint a hatodik évszázad; Justinianus bizánci császár Kr. u. 553-ban összehívta az ötödik ökumenikus Konstantinápolyi Zsinatot, hogy elítélje Origenész Platón által inspirált írásait.

A jelenkori egyházak véleményével ellentétben ez nem vallásos kongresszus volt. A pápa nem lehetett jelen, és amikor denúciálta a zsinatot, kigúnyolták. A zsinatot ugyanazok a hitvány barbárok kezdeményezték, akik Constantinus idejében „megtértek” a kereszténység kebelére.

Az olvasó szokatlannak találhatja, hogy a következő lapokon ily sok figyelmet szentelünk e zsinatnak. Nos, ennek az a magyarázata, hogy az események, melyek ehhez az ötödik kongresszushoz vezettek, gyakorlatilag az egyetlen létező bizonyítékot képviselik arra nézve, miért száműzetett a reinkarnáció a Bibliából.

Justinianus bizánci császár (483-565), mint félárva, anyja és nagybátyja, a „földműves” Justinus császár árnyékában nevelkedett. Nevelői rideg módszerekkel készítettek fel arra, hogy majdan Konstantinápoly trónjára üljön. A kemény nevelés hatására érzéketlen, kiszámíthatatlan viselkedésű emberré vált. Korán kifejlődött benne a jog iránti intellektuális szenvedély, ami aligha illik a normális kamaszkorhoz, és bár alapvetően „jó” embernek tartotta önmagát, hatott rá a hízélgés, embertársainak megítélésében pedig felületesnek és éretlennek mutatkozott.

Csak ösztönös katonai stratégiájában volt következetes. Ifjú hadvezére, Belisariosz sikeresen legyőzte a keleti gótokat Itáliában, és a vandálokat Afrikában, és visszaállította a roskadozó Római Birodalom egykori hatalmának egy részét.

Justinianus alatt virágzott a bizánci építészet; a császár oly mértékben alakította át a római jogot, hogy később ez lett minden nyugati magánjog alapja.

Ha csak a felszínt tekintjük, Justinianus olyan magasságokba emelkedhetett volna, mint Nagy Károly. Hogy ez nem történt meg, az részben a temperamentumának volt köszönhető - a fanatizmus és határozatlanság összeférhetetlen keveréke munkált benne -, részben pedig annak, hogy bábbá vált egy kegyetlen asszony kezében, aki önmaga istenítésére készítette.

Theodora (508-547), közrendű születésű nőtől vált császárnévá. Hatalmát arra is felhasználta, hogy megsemmisítse a kétes múltjáról szóló dokumentumokat. Egyetlen kortárs életrajzírója, Prokópiosz oly vadul gyűlölte őt, hogy Titkos történet című munkáját akadémiai berkekben épp annyian utasítják el, mint ahányan elfogadják.

Általában elfogadott, hogy Theodora a konstantinápolyi amfiteátrum egyik medveápolójának leánya volt. Theodora gyermekszínészként kezdte pályáját, abban az időben, amikor ez a szakma egybeolvadt a világ legősibb mesterségével. Ez utóbbiban is csakhamar gyakorlattá vált, és kielégíthetetlen becsvágya révén tőkét kovácsolt az előtte álló akadályokból.

Theodora stratégiája az volt, hogy az állandó, szervezett zűrzavar állapotát teremtette meg önmaga körül; mindenki konfliktusba keveredett mindenkivel, s az asszony kényelmesen tudott megosztani és uralkodni. Mikor Justinianus szeretőjévé vált, még magasabbra tette a mércét. Császárné akart lenni, és bár Justinianus anyja minden erejével és befolyásával ellenezte ezt, a császár érzelmileg túlságosan labilis volt ahhoz, hogy ellenálljon ennek a villámháborúnak.

Justinianus felületesen és igen sokszor tévesen ítélte meg az embereket, Theodora viszont tapasztalt volt, és működött benne a vele született ragadozóösztön. A férfi tétovázott, az asszony hajlíthatatlan volt, mint a vas. Bár a törvény tiltotta, hogy szenátornál magasabb állású férfiak színésznőket vegyenek feleségül, anyja halála után ezt a törvényt Justinianus könnyedén eltörölte, és az anyacsászárnő helyét Theodora vette át a trónon.

A történelemben nem egyedülálló, hogy egy puha jellemű uralkodót rabszolgasorba hajtott egy könnyörtelen kurtizán, de a történelemben kevés kurtizán volt olyan sátáni jellem, mint Theodora.

Az Encyclopaedia Britannica tanúsága szerint a hivatalnokok nemcsak a császárnak tettek hűségeskü, hanem neki is. A város tele volt Theodora kémeivel, akik jelentettek mindent, ami ellene vagy a kormányzat ellen elhangzott. Ünnepi pompával vette körül magát, és mindenkitől, aki közelített hozzá, olyan mértékű megalázkodást követelt meg, hogy az még ebben a félig-meddig keleti udvarban is példátlan volt.

„Prokópiosz szerint Theodora a házassága előtt egy fiúnak adott életet, aki, mikor felnőtt, visszatért Arábiából, fölfedte magát anyja előtt, majd nyomban ezután örökre eltűnt.”

Minden apró rendeletével afelé tett újabb lépést, hogy a legörültebb császárok zsarnoki uralmát teremtse meg önmaga számára.

Theodora kegyencei üstökösként röppentek be a hatalomba, ellenségei pedig tömegesen meghaltak; olyannyira, hogy a köznép végül fellázadt a királyi pár ellen. 532-ben kitört a Nika-felkelés. Justinianus rettegve és elcsüggedve elmenekült volna, de a fékezhetetlen Theodora a hatalom nélküli életnél többre becsülte a halált. Rávette a császárt, hogy álljon helyt, és a lázadást végül leverték.

Ezek után Justinianus nem volt már több, mint báb Theodora kezében. Az asszony most már a legnagyobb ellenfelére, a római egyházra összpontosíthatta energiáit.

Theodora a keresztény egyházban lehetőséget vélt látni arra, hogy felépíthesse saját Nagy Piramisát - egójának elpusztíthatatlan emlékművét. Hozzá is látott, hogy teljesen átalakítsa a kereszténység hittételeit, amelyek túl magasztosak voltak az ő céljaihoz. Hogy végül is sikerrel járt, azt annak a ténynek köszönhette, hogy a Vatikánnak alig volt ideje felépülni a Teodorik keleti gót vezértől elszenvedett vereségből, és nyomban utána Beliszariosz megszálló hadseregének túlságosan is gondoskodó „rendőri védelme” alatt találta magát.

Theodora első és legbefolyásosabb tanítója, Eutükhész, a görögkeleti egyház fanatikus híve akkor bukkant fel először, amikor Theodora Hecebolusnak, az észak-afrikai Pentapolisz kormányzójának volt a szeretője. Mikor Hecebolus végül kidobta őt a városból, Theodora és Eutükhész előbb Alexandriába ment, majd Konstantinápolyba. Az asszony a profán szerelem szaktekintélye, a férfi pedig a monofizita vallási iskolák doyenje volt.

A monofizita doktrína

A monofiziták doktrínája volt - képletesen szólva - a dráma fő intrikusa.

A monofiziták szektája vont kétségbe minden, a reinkarnációra vonatkozó utalást a korai evangéliumokban, és az egyházat két, egymással hadakozó részre osztotta.

Ne feledjük: Kr. u. 300-tól nemcsak egy sor hitszakadás sújtotta a keresztény egyház egységét, hanem a pogány vallás ellenállásával is szembe kellett néznie, hiszen nem sikerült legyőznie őket. Ezek pedig nemcsak vidámabbak és engedékenyebbek voltak: általuk olykor lehetőség nyílt szaturnáliákra is.

A monofiziták csak növelték a zűrzavart. Azt állították, hogy Jézus fizikai teste teljesen isteni eredetű volt, sohasem ötvöződött benne az isteni és az emberi attribútum. (Nem zavarta őket, hogy maga Jézus jelentette ki: minden ember lelkében ott van az isteni szikra. Erőnek erejével ragaszkodtak ahhoz a meggyőződésükhöz, hogy Jézus igazi eredetét bemocskolta volna, ha halandó testet ölt magára.)

Eutükhész hatása alatt sajnos Theodora is ennek az ellentmondásos monofizita dogmának a hívévé vált. Legfontosabb szempontja az volt, hogy így elvethette Órigenész tanításait, amelyek oly mély hatást gyakoroltak az ősegyház atyáira. Órigenész nemcsak hitt a lélekvándorlásban: azt állította, hogy Krisztus, a Logosz, az Ige Jézus emberi testében lakozott, s ezáltal megszentelte azt.

Hozzá kell tenni: Theodora - valószínűleg Eutüklész sugallata vagy követelése nyomán - megnyerte e nézet számára két leghívebb diakónusát, Virgiliust és Antinust.

Ha az ember ma keresztülrágja magát az egyház keleti és nyugati fele között Krisztus isteni jellege ügyében dúló vita bonyolult érvelésén, nehéz érzéklni a mindkét táborban lobogó, mániákus gyűlölködést. A monofiziták tovább tüzelték az ellentéteket, egészen 451-ig, amikor egy külön emiatt összehívott egyházi tanács, Órigenész tanításaihoz híven, két különálló jellegűnek határozta meg Krisztust: emberinek és isteninek.

A khalkedóni dekrétum, Kr. u. 451.

A jószándékú határozat, amely khalkedóni dekrétumként ismert, megvédte ugyan Órigenész tanításait, de hatásában melegágya lett az utána következő minden sötét gonoszságnak.

A monofiziták és a Vatikán közötti szakadás végül olyan méreteket öltött, hogy „Justinianus egyik első törvényével arra kényszerítette a konstantinápolyi pátriárkát, hogy nyilvánítsa ki teljes hűségét a khalkedóni krédóhoz”. (Encyclopaedia Britannica)

Ez szilárd bizonyítékot szolgáltat arra, hogy mielőtt Theodora belépett volna a képbe, Justinianus a római egyház origenista vonalának odaadó híve volt. 543-ban azonban Theodora nyomásának hatása alatt engedélyezte egy helyi színódusnak, hogy megbélyegezze és elítélje Órigenész írásait.

Az ezt követő események nagyon hasonlítottak ahhoz, amivel Orwell 1984 című regényének hőse foglalkozott: „megtisztította” a nyilvános folyóiratárokat, újraírta a történelmet, és eltávolított mindent, ami a korábbi „Nagy Testvérekre” vonatkozott. Theodora hadjáratot indított, hogy a Bibliából kiirtson minden olyan részletet, amelyből kiderülne, milyen abszurd remény azonnali mennybe mennie, mihelyt eltávozott a földi létből.

Anthimus

Theodora nagyszabású stratégiájának első lépése az volt, hogy leigázza és egyesítse a görögkeleti egyház ellenségeskedő csoportjait. Nyílt kihívást intézett a Vatikán ellen: lakáját, Anthimust megtette Konstantinápoly pátriárkájának.

Anthimus jelentéktelen mellékfigurája a teljes képnek, de alkalmasnak bizonyult a nagy gaztett végrehajtására: Theodora egyedül abból a célból nevezte ki őt, hogy sürgősen hatálytalanítsa a khalkedóni dekrétumot. Justinianus szerepe, mint mindig, az volt, hogy tájékozatlanságára hivatkozott, és Pilátust játszotta.

Theodorának azonnal nehézségei támadtak Agapetus pápával.

Agapetus pápa

Ez az idős, tiszteletet parancsoló, derék ember a zord februári időjárásban Rómából Konstantinápolyba utazott, és mikor felismerte Theodora szándékainak minden borzalmát, ő volt az egyetlen főpap, aki elítélte őt, még hozzá a császár jelenlétében.

- Buzgó vágyakozással szívemben jöttem ide, hogy lássam a legkeresztényebb császárt - mondta a felbőszült Justinianusnak. - De helyette egy zsarnokot, egy Diocletianust találtam, ám fenyegetései nem rémítenek el!

Justinianus mélységesen megdöbbsent a felséges orrára kapott váratlan fricskától. „Mivel tökéletesen meggyőződött arról, hogy Anthimus hite torz, nem vonta ki magát a pápa hatalma alól: Agapetus leváltotta a betolakodó Anthimust, és az egyház történetében először, személyesen szentelte fel a törvényesen megválasztott utódot, Mennászt.” (Catholic Encyclopedia)

Európa szellemi sorsára nézve szerencsétlen fordulat állt be: a szent és megvesztegethetetlen Agapetus ugyanabban az évben, 536-ban meghalt; hagyatéka azonban nemesebb és becsületesebb, mint eme szomorú társasjáték bármely más részvevője.

Halála olyan gyorsan követte győzelmét, hogy az emberben óhatatlanul felmerül a gyanú: lehet, hogy Theodora is közreműködött a boldogabb világba való megtérésében?

Agapetus halála után Mennászt is könnyen térdre lehetett kényszeríteni: a császár nevében előzékenyen megbélyegezte Órigenész minden tanait.

Ettől a ponttól kezdve Justinianus engedelmesen szentesítette Theodora minden, az origenizmus ellen irányuló tisztogatási akcióját.

Silverius pápa

Érdemes egy teljesen független forrásra, a Vita Silverire (Gesta Pont. Rom. I. 146) támaszkodva illusztrálni, mennyi gonoszság húzódott meg Theodora önistenítése mögött.

A császárné bánkódott Anthimus pátriárka miatt, kit a legszentebb Agapetus pápa eretnekséggel vádolva megfosztott tisztétől, és Virgiliust ültette helyébe; levelet küldte tehát Silverius pápának [Agapetus utódjának] Rómába: „Késlekedés nélkül jöjjön el hozzánk, vagy pedig Anthimust haladéktalanul helyezze vissza tisztségébe!”

S mikor az áldott Silverius olvasta ezt, felsóhajtott, és így szóla: „Jól tudom, hogy ez az üzenet életem végét jelenti”, de levelében így válaszolt a császárnénak: „Legfelségesebb Úrnóm, sohasem fogok hozzájárulni, hogy visszahelyezzenek állásába egy eretneket, akit gonoszsága miatt kiátkoztatott.”

Ekkor a császárné dühtől eltelve parancsot küldte Virgilius diakónussal Beliszariosz hadvezérnek: „Keríts valamily panaszt vagy kifogást Silverius pápa ellen, amellyel eltávolítható főpapi méltóságából, avagy pedig sürgősen hozd ide őt hozzánk. Véled leszen Virgilius archidiakónus, szeretett megbízottunk, aki ígéretet tett, hogy visszahívja Anthimus pátriárkát.

Beliszariosz hozzákezdte a megbízás teljesítéséhez, s sürgető parancsai nyomán hamis tanúk állanak elő, kik kijelenték: Silverius pápa üzeneteket küldött a gótok királyának. Beliszariosz nem ada hitelt szavuknak, tudván, hogy e rágalmak irigység szülöttei. Hanem amikor már sokan mások is hangoztatták a vádakot, megrettent.

Magához szólítá hát az áldott Silverius pápát a Pincian Palotába; az egész papság felsorakozék a bejárat mellett; s amikor Silverius egyedül Virgilius kíséretében belépe a fogadóterembe, a nemes Antonia a kereveten pihent, férje, Belizariosz pedig lábainál foglalt helyet. És Antonia nyomban föltevé a kérdést: „Mondd meg nékem, Silverius pápa; mit vétettünk ellened és a rómaiak ellen, hogy elárulni és a gótok kezére adni akarsz bennünket?”

Még ki sem ejté e szavakat, máris belépett János, a helyőrség aldiakónusa. Levevé az áldott Silverius pápa stóláját nyakából, és egy oldalsó szobába vezette őt. Ott megfosztá papi ruhájától, szerzetesi szőrcsuhát adott rá, és el nem bocsátá.

És Virgilius, úgymond, személyes védelme alá vevé őt, és száműzetésbe küldé Pontuszba, hol a gyötrelem kenyerét ette, és a szükség vizét itta. És ott legyengült és meghalt, és hitvallóvá lön.”

Theodora most már kimutathatta a foga fehérjét. A következő lépése volt a legvadabb. Ő volt az egyetlen császárné a történelemben, akinek 538-ban, Rómában sikerült felszentelnie saját pápáját, Virgiliust.

Theodora valójában önmagát emelte a pápai trónra, és több, mint valószínű, hogy ez volt a forrása a mitikus Johanna nőpáparól szóló legendának.

Mielőtt figyelmünket a szemtanú, Prokópiosz beszámolójára fordítanánk, helyénvaló bevezetőként egy független forrásból idézni.

A bizánci történelem e korszakának hiteles krónikásai közül hárman kiemelkedő fontosságúak - Agáthiosz (530-582), Lüdosz János (490-565), és Eugraiosz (536-594). Eugraiosz a következőket írja Egyháztörténetében:

„Justinianus jellemének volt egy rejtett oldala is - olyan gonoszság, amely felülmúlt minden elképzelhető vadállati kegyetlenséget. Hogy ez vajon jellembéli fogyatékoság volt-e, avagy gyávaság és a félelem szülte-e, meg nem mondhatom, de a Nika-felkelés következményeképpen nyilvánult meg.”

E vonással kiegészül a császár arcképe, amelyet Prokópiosz alapos részletességgel megfestett ugyan, de a forrásmunkák általában diszkréten elhallgatják, legtöbbjük megelégszik azzal, hogy egyszerűen meghazudtolja Prokópioszt, és könnyedén fehérre mosdatja a sátáni Theodorát.

Prokópiosz titkos története

Az Anecdota vagy Titkos történet, amelyből idézünk, egyike annak a hét könyvnek, amelyek közé a Justinianus háborúi és a Justinianus építkezései is tartozik; ez utóbbiakat H. B. Dewing fordított angolra 1935-ben.

Dewing szerint a megnyerő és művelt Prokópiosz fiatalemberként érkezett Konstantinápolyba a palesztíniai Cézareából. Szinte azonnal kinevezték jogi tanácsadóvá és magántitkárrá Belizariosz, Justinianus legfiatalabb és legkiválóbb hadvezére mellé. Ez az állás aligha lett volna elérhető, ha Prokópiosz csupán sikamlós pletykák névtelen firkásza lett volna.

Valóban: egy meglepően jó tollú és tiszteletet parancsoló alak áll előttünk a történetíró személyében, aki Justinianus három hadjáratáról, a perzsák, a vandálok és a gótok ellen viselt háborúról tudósított. Prokópiosz Belizariosz közvetlen kíséretében utazott, beszámolóit tehát első kézből valók.

Nemcsak Belizarioszsal volt bizalmas kapcsolata - írja Dewing -, pozíciója előnyei közé tartozott az is, hogy bizonyos tekintélyt és számos vezető ember ismeretségét hozta meg számára a

konstantinápolyi császári udvarban. Tanúságtétele tehát olyan embertől származik, aki közelről ismerte a kormányzat ügyeit.

Világos, hogy a császári kegyet szókimondással nem lehetett elnyerni; mégis olyan ember áll előttünk, aki nem tudta annyira megtagadni önmagát, hogy vállalja a talpnyaló szerepét; Anecdota vagy Titkos történet című munkájában pedig megmutatja az ellenkező oldalt is. Ebben a műben lerúgja magáról a tisztelet vagy a félelem béklyóit, és aggályok nélkül papírra vet mindent, amit a Justinianus háborúiban politikai okokból elhallgatott vagy lakkozni kényszerült.

Ez a mű a magán- és a közéletben elkövetett féktelen bűnök, az intrika és a botrány szégyentelen tobzódásának krónikája... Érezhető, hogy szíve minden keserűségét beleöntötte. És le kell szögeznünk azt is: nagyon csekély mértékben szakad el a tényektől.

Prokópiosz szándéka, amint azt határozottan állítja a Titkos történet XI. fejezetében, az volt, hogy könyvet ír a kereszténység tanairól (és a hosszadalmas, gyakran keserves vitákról, amelyek nyomán kialakultak). Ezt a tervét megismételte a Történetek nyolcadik könyvének XXV. fejezetében.

Szerfölött sajnálatos, hogy ígéretét nem válthatta be, Ő ugyanis liberális álláspontból szemlélte korát: nem értette azt az indulatosságot, amellyel kortársai belevetették magukat ezekbe a vitákba.

Bármily felületesen pillantunk is bele A Háborúk történetébe, Prokópioszt nemcsak szorgos és aprólékos krónikásnak látjuk, hanem lelkiismeretesnek is: kész volt magára venni Justinianus haragját is, hogy az igazsághoz híven Beliszariosznak tulajdonítsa a három hadjárat sikerét.

Ha megígérte, hogy ír egy értekezést kora vallási zűrzavaráról, akkor több, mint lehetséges, hogy meg is írta. A tény, hogy a mű nem került elő, nem feltétlenül ellenségei becstelen üzelmeinek következménye. Elég, ha arra gondolunk, hogy a megözvegyült Lady Burton elégette férje egzotikus arab fordításait, hogy férje „emléke makulátlan maradjon”. Különbösen is: Prokópiosz Egyháztörténetének a dolog természeténél fogva, szükségszerűen robbanóanyagot kellett tartalmaznia. Ha egy jámbor könyvmoly valami elfeledett polcon rábukkant, bizonyára inkább a hatóságokhoz fordult vele, semhogy magángyűjtőknek kínálja fel eladásra.

Mégis egy magángyűjtő volt az, aki a XIX. század közepén Rómában megtalálta az Anecdota kéziratát. A görög nyelven íródott, csonkítatlan művet a jelek szerint féltő kezek óvták több, mint tizennégy évszázadon át. Az Egyháztörténetről azonban alighanem sohasem fogunk többet tudni, mint azt, hogy feltehetőleg örökre eltűnt a konstantinápolyi császári udvar irattárában, amely nem élte túl Justinianus büntudattal súlyosbított szenilitását.

Akinek elég türelme van elviselni Prokópiosz archaikus stílusát, a Titkos történet lapjain valóságos, meggyőző portrékat talál, amelyek merőben különböznek az illedelmes ábrázolásoktól, amelyeket a mértékadó forrásmunkák tartalmaznak. A Justinianus álmatlanságáról és szkizoid dühkitöréseiről szóló beszámolók nyugtalanítóan ismerősnek tetszhetnek. Ugyanaz a viselkedésmódel ez, mint Hitleré - ez a tény 1935-ben, a fordítás befejezésének évében Dewing számára még nem lehetett hozzáférhető.

Theodora arcképe

Prokópiosz eleven, első kézből származó beszámolót ad Theodora szexuális túlkapásairól; legtöbbjük túlságosan undorító ahhoz, hogy e helyen idézzük, jöllehet az elfajzottabb császárok kicsapongásaival összevetve eléggé hihetőek. Miután Theodora császárné lett, a krónikás így folytatja a leírást:

Theodorának arcvonásai szépek valának, s külleme általában szemrevaló, ám termete kurta és bőre halavány vala, ugyan nem sápatag, mint inkább sárgás. Tekintete átható és kemény, szemöldökét rendesen összevoná. Testét a szükségesnél odaadóbban ápolta, ám igényeinél kevésbé. Példának okáért igen korán lépett fürdőjébe, és igen későn hagyta el azt, utána reggelire ment. Reggeli után pedig lepihent. Ebéden és vacsorán mértéktelenül fogyasztott ételt s italt, olyannyira, hogy mindig fölöttébb sokáig aludt, nemcsak napközben alkonyatig, hanem éjszaka is napkeltéig, és jóllehet a nap nagy részét ilyesformán a dőzsölés tevé ki, mégis jogot formált az egész Római Birodalom kormányozására.

És ha a császár az ő egyetértése nélkül kiváltságokat ruházott volna egy emberre, annak szerencséje mihamar megfordula; nemsokára szegyeteljesen kellett megválnia hivatalától, és a legméltatlanabb halállal pusztult el.

A szöveg valóban úgy hangzik, mint első kézből származó jelentés egy hatalmas felelősségű uralkodó hétköznapjairól.

Justinianus arcképe

Prokópiosz ezután előadja azt a feltevését, hogy Theodora és Justinianus is „démonok által megszállt” ember volt. Ugyanazt a mániás rendellenességet írja le, amellyel Hitlert is jellemezték, jóllehet az akkori nyelvben még nem léteztek a modern pszichiátria szakkifejezései.

Úgy vélem, nem haszontalan lefestenem ennek az embernek külsejét. Termete nem volt sem magas, sem fölöttébb alacsony, inkább közepes, mégsem sovány, hanem inkább testes, arca kerek vala és egyáltalában nem rút, pirospozsgás lévén még kétnapos böjt után is. Jellemét pontosan aligha lehet leírnom, mivel egyszerre vala gonosztevő és gonosztettek könnyen rászedhető áldozata; tökéletes művésze a színlelésnek, mikor valamely nézetről el akará hitetni, hogy övé; még könnyezni is képes vala, de nem örömeiben, vagy fájdalomában, hanem számításból, ahogy a pillanat szüksége megkívánta... Folyvást hamis játékot űzött, ám sohasem hanyagul: aláírásával s a legszörnyűbb esküvésekkel pecsételé meg ígéreteit, gyakorta alattvalói előtt is...

Mondják, hogy egy bizonyos szerzetes, ki Isten előtt igen nagyon kedves vala, elmene Bizáncia, könyörögni a monostor környékén élő emberek érdekében, kiket elviselhetetlen elnyomás sújtott, s rögtön megérkezésekor bebocsáttatást nyere a császár színe elé. Ám alighogy fél lábbal átlépte a küszöböt, hirtelen visszahőkölt, és hátrább voná magát.

Az őt kísérő eunuch és a többi jelenlévők biztaták, hogy menne tovább, ám ő úgy viselvén magát, mint kit szélütés ért, egyetlen szót sem szóla, hanem eltávozott onnan, és szállására visszamene.

És mikor kísérői megkérdezik, miért viselkedék imígyen, kendőzetlen szavakkal kijelenté előttük, hogy a démonok urát látá a trónuson ülni, s még annyi időt sem bírt annak jelenlétében tölteni, míg kérelmét előadhatta volna.

Hogyne lett volna ez az ember gonosz démon, ki ételből, italból, alvásból sohasem vevé ki elégséges részét, csupán szeszélye szerint megízlelé, ami elébe került, és éjnek évadján palotájában bolyongott, holott szenvedélyes híve volt az Aphrodité nyújtotta örömöknek. Általában sohasem aludta ki magát, s ételt és italt sem vett magához a jóllakásig, az ételt épp csak ujja hegyével illeté, s már ment is tova.

Éles szemű megfigyelő és avatott tollforgató tárja elénk az alábbiakban Justinianus hasadt személyiségét.

Orcája nem pirult vala azok előtt sem, kiknek vesztét előre elhatározá. Sohasem mutatott volna haragot vagy neheztelést azok iránt, kik megsérték, hanem nyájas képpel, derűs tekintettel, nyugodt hangon adta ki parancsait, melyek nyomán ártatlan emberek ezrei ölettettek meg, városok romboltattak a föld színéig, vagyonok koboztattak el a kincstár javára. E jellemzőiből bárki hihetné, hogy báránytermészete vala. Hanem ha bárki könyörgéssel próbált volna közbenjárni előtte olyanok érdekében, akiket ő vétkesnek ítélt, vicsorgó düh támadt fel benne, már-már attól lehetett tartani, hogy belülről szétveti őt; olyannyira, hogy bizalmasai közül senki sem akadt, aki megpróbálta volna kieszközölni az óhajtott kegyelmet.

Hite Krisztusban látszólag szilárd vala, hanem ezt is alattvalóinak sanyargatására alkalmazá. Arra törekedvén, hogy mindenkit az egy Krisztus hitében összegyűjtsön, ezért a többi embert esztelenül irtotta vala, úgy mutatván, hogy mindez kegyes cselekedet. Nem tekinté gyilkosságnak, ha áldozata nem volt egy hiten ővele.

Megmutatom alább, mennyi bajok és szerencsétlenségek estenek ez időkben; némelyek azt tartották, hogy a főntebb emlegetett gonosz démon jelenléte miatt, míg mások szerint az Istenség utálkozott a császár tettein, s elfordult a Római Birodalomtól, szabad utat engedve az öldöklő démonoknak, hogy pusztító munkájukat végbe vigyék.

Eképpen a Szkirtosz folyó előtté Edesszát, mérhetetlen szenvedéseket okozván az ottan lakóknak, miként azt a későbbiekben leírandom.

És földrengés pusztítá el a Kelet fővárosát, Antiokhiát és a vele szomszédos Szeleukeiát, valamint a kilikiaiak nevezetes városát, Anazarbuszt. Ki tudná összeszámlálni, hányan pusztultak el e városokban?

Hozzátehetni még Ibórt és Pontosz székhelyét, Amaszeiát, a phrygiai Polübótoszt, meg ama várost, melyet a piszídiiaiak Philoméde néven emlegetnek, meg az épeiroszi Lychnidoszt, és szintúgy Korinthoszt. És azután, mint azt korábban említém, a dögvész is felüté fejét, ami az életben maradtak felét elvivé.

Helyettesítsük be a természeti csapások helyére a második világháború bombázásait, és tegyük Hitler „hangjait” a Justinianust „megszálló” démon hangja helyére - a párhuzam nem meglepő, és nem is erőltetett.

Prokópiosz két igen eleven, valószínű portrét rajzolt meg; nehéz volna megfigyeléseit rosszindulatú fecsegésnek minősíteni.

Az V. ökumenikus zsinat

Miután két pápát is eltett láb alól, Theodora azt várta, hogy az utódot, Virgiliust beolthatja saját mániájával: megsemmisítheti a khalkedóni dekrétum minden nyomát, és eltöröltetheti a határozatot, mely szerint Krisztus két természetű volt: egy emberi és isteni. Ezt azonban nem sikerült elérnie.

Hogy mi okozta Theodora halálát, senki nem tudja biztosan. Az Encyclopaedia Britannica ez esetben az ártatlanság vélelmét szavazta meg Prokópiosznak, és 547-re tette ezt az időpontot.

Egy dolog biztos: Justinianus pontosan ugyanúgy folytatta rémtetteit, mintha felesége még mindig ott állna mellette. Eltökélt szándéka volt, hogy istenné nyilvánítja önmagát és Theodorát, eltörölve a keresztény vallásból mindent, ami útját állhatná ennek a groteszk ötletnek. És melyik vallási doktrína volt leginkább útjában, ha nem a reinkarnáció törvénye, az ok és okozat összefüggésére épülő, minden részrehajlástól mentes rendszer? Milyen más törvény törölhetné el az ő és hitvestársa

uralkodói mivoltát a halál pillanatában, mindkettejüket fejletlen léleknek minősítve, hogy azután újabb életek sorozatában, nyomorult vezeklőként kelljen helyrebillenteniük a mérleget?

A Hárompontos rendelet

Justinianus nyitó lépése az volt, hogy előásott egy fogahullott, erőtlen, elfeledett polgári törvényt, amelyet 531-ben vezettek be; Hárompontos rendelet volt a címe, és kíméletlenül ostromozott három rég elhunyt eretnek író-püspököt, Theodoroszt, Theodretoszt és Ibart. Ez a jelentéktelen rendelet annak idején senkit nem riasztott meg, Virgiliust kivéve. Most pedig, 553-ban, félelmei beigazolódni látszottak, hiszen Justinianus szükségesnek látta összehívni az V. ökumenikus zsinatot, hogy ezt a pohár vízben dúló vihart a kánonjogba iktassa.

Mikor odáig ment, hogy hat kivétellel minden nyugati püspököt kirekesztett a zsinatról, viszont százötvenkilenc keleti püspök jelenlétét engedélyezte (alighanem mindannyian hithű monofiziták voltak), Virgilius elkésett, de bátor cselekedetre szánta el magát. Azt követelte, hogy a keleti és nyugati püspöki kar egyenlő arányban legyen képviselve. Justinianus ezt a követelést előre látható módon azonnal eltiporta.

Látszólagos tekintélyének maradékától is megfosztva Virgilius pápa nem ment el a tanácsba, bár ebben gyaníthatólag nem annyira a Vatikán iránti hűsége vezette, mint inkább az, hogy féltette az életét. Justinianustól nem állt távol, hogy ugyanazokkal az eszközökkel járjon el vele szemben is, mint Agapetus és Silverius esetében.

Ha a római egyház nem lett volna oly védtelen Bizánc katonai fölényével szemben, Virgilius a kiátkozás fenyegetésével súlyosbítva megtilthatta volna Justinianusnak, hogy egybehívja az ötödik zsinatot. Vagy esetleg, ha egy kicsit több kurázi szorult volna Virgiliusba, ha hajlandó megkockáztatni a mártírrá válást, akkora ellenállást gerjeszthetett volna Nyugaton, hogy Justinianus esetleg eláll szándékától. Bizonyosan nem siettetett volna egy olyan arányú népfelkelés kirobbanását, mint az 523-as Nika-lázadás, amely még élénken élt emlékezetében. Virgilius azonban ugyanúgy járt, mint Becket: a múltja ellene volt. Elveszítette a játszmát ura vészjósló tűzijátékai és saját lelkiismerete ellen egyaránt.

Az embernek megáll az esze, milyen hányaveti módon intézték ennek a zsinatnak a jegyzőkönyvezését. Egyszerűen nem jegyezték föl semmit. Mikor a gyűlés a szervezett zűrzavar és a hangzatos dagályosság kellően áttekinthetetlen légkörében véget ért, Justinianus hivatalosan bejelentette, hogy a zsinat egyedüli célja a megtépzott Hárompontos rendelet törvénybe iktatása volt, és ezt el is végezték.

Virgilius pápának hivatalos értesítést küldtek, miszerint a Hárompontos rendelet törvényerőre emelkedett. Ezután pedig, miután a zsinat beteljesítette rendeltetését, a püspökök szétszéledtek.

Magának a Hárompontos rendeletnek igen csekély politikai jelentősége volt. Ha ez lett volna Justinianus egyetlen célja, játszi könnyedséggel befoglalhatta volna a kánoni törvénybe, nem kellett volna mozgásba hoznia a bonyolult gépezetet, összetrombitálnia a teljes ökumenikus zsinatot. Úgy járt el, mintha kivágatott volna egy teljes gyümölcsöskertet azért, hogy egyetlen almát leszedjen.

Ha viszont az volt a császár célja, hogy töröljön minden, a reinkarnációra vonatkozó utalást az eredeti evangéliumokból, szándéka elkendőzése érdekében kétségkívül szüksége volt az V. zsinat imponáló hatalmára.

Mi volt hát a zsinat igazi célja?

Az, hogy ítélje el Órigenész írásait, s ebből természetesen következett a 451-es khalkedóni dekrétum eltörlése. Rendkívül fontos, hogy össze ne tévesszük a khalkedóni dekrétumot az 531-ből származó, nevetséges Hárompontos rendelettel: az V. zsinat minden bűvészkedése pontosan ezt az összemossást akarta elérni.

Valójában ki hívta életre ezt a zsinatot?

Theodora nyughatatlan szelleme. Az ő posztumusz államcsínye volt ez a nyugati egyház autonómiája ellen. Keleti erődítményükre támaszkodva a monofiziták újraszervezheték immár az egyházat.

Röviden szólva: a zsinat minden pompája és külsősége mögött boszorkányüldözés folyt teljes gőzzel, és az áldozat a reinkarnáció volt, minden - platónista, origenista, világi, és vallási - formájában.

Justinianus azonban, császárság ide vagy oda, világi, laikus ember volt, aki durva kézzel piszkált bele az egyházi jogba. A római egyház feje nem lehetett jelen a zsinaton, és csak hat nyugati püspök kapott szavazati jogot.

A zsinat határozatai természetesen száműzték az origenizmust a keresztény egyház tanításaiból, jóllehet néhány makacs szekta, köztük a dél-franciaországi trubadúroké, illegalitásban fennmaradt még néhány évszázadon át.

Az Órigenész elleni támadásról hamar kiderült, hogy valójában az ősegyház alapító atyái elleni támadás, hiszen ők két kézzel szórták a magasztalást Órigenészre. Írásaiknak nem létezett túl sok másolata, könnyűszerrel a nyomukra lehetett bukkanni és megtisztítani őket. A korai evangéliumok vagy latinul, vagy görögül íródtak, és világi személyek kezébe sohasem kerülhettek.

Szembeszállni a császárral, és elrejtteni az eredeti verziókat - nagyon kevés kolostor vette ehhez a bátorságot, ha akadt ilyen egyáltalán. A császári kémhálózat olyan hatékony és alapos volt, hogy Sztálin vagy Hitler is büszke lehetett volna rá; bizonyosra vehető, hogy részletes katalógus volt a birtokában minden egyházi könyvtárról. Késedelem nélkül elkészülhettek Justinianus módosításai és változtatásai az evangéliumokon, és ugyanilyen gyorsan tüntették el e vandalizmus összes bizonyítékát.

Bizonyos kérdések ennek ellenére makacsul talányosak maradnak. Ha Virgilius pápa nem bízott volna abban, hogy a nyugati egyház szilárdan mögötte áll, bizonyára sohasem próbált volna ujjat húzni Justinianusszal. És mégis ellenezte a zsinatot.

Ha azt kellene feltételeznünk, hogy a nyugati püspökök teljes mellszélességgel a monofizita dogmát támogatták, akkor miért zárta ki őket Justinianus a zsinatról?

Milyen folyamat vezette a Vatikánt arra a meggyőződésre, hogy pápájuk önként egyezett bele az egyházi átkokba, hogy hivatalosan kánonjogi törvénynek fogadja el őket?

A nyugati püspököket hat kivétellel kitiltották a zsinatról - ez az eset aligha ébresztett hirtelen bizalmat az Anyaszentegyház szívében két legádázabb ellensége, Theodora és Justinianus ellen. Vajon a Vatikán arra rendezkedett be, hogy az idők végezetéig fenyegetni és zsarolni engedje magát? Féltek Theodora bosszúálló kezétől - ez érthető volt mindaddig, míg a császárné élt. Justinianus viszont vénségére szenilis agyalágyulttá változott, aki megbánta rémtetteit, és kétségbeesetten kereste a feloldozást. Miért nem vizsgálta meg a kérdést a későbbiekben egy érvényes meghatalmazással rendelkező ökumenikus zsinat?

A Catholic Encyclopedia úgy tájékoztat, hogy Virgilius és a négy utána következő pápa a zsinatra való hivatkozásaiban csak a Hárompontos rendeletet ismerte el, és mindannyian úgy emlegették az origenizmust, mintha semmit sem hallottak volna a kiátkozásáról.

Ötszáz évvel később, 1054-ben a római és a görögkeleti egyház kiközösítette egymást. Lehet-e ennél is teljesebb az ideológiák közötti szakadás? Még egy érdekes vonatkozása van a reinkarnációtan elfojtásának. A reneszánsz közepén, a firenzei zsinat idején Gemisthus György, aki a görögkeleti egyház megbízottjaként volt jelen, arra unszolta a hatalma tetőpontján álló Cosimo de Medicit, hogy alapítson egy platónista akadémiát Firenzében. Ez az akadémia azt a célt szolgálta volna, hogy megismertesse az európai filozófiát a reinkarnáció tanával, bár az egyház ettől határozottan távol tartotta magát. Voltaire gúnyos magyarázata, miszerint „ma a római katolikusok csak abban hisznek, amit a Vatikán jóváhagyott, a görögkeletiek pedig csak azt fogadják el, amit Konstantinápolyban megerősítettek”, azt sejteti, hogy a platónizmushoz való hűség a fonákjára fordult. Rómának el kellett ítélnie, mielőtt a görögkeletiek úgy döntenek, hogy eltűrik, habár kizárják krédójukból.

Ez egyenlő azzal, ha azt mondanánk, hogy a zsinat igazi határozatait sohasem terjesztették be a római egyház elé, ennél fogva a Vatikán soha nem is ratifikálta őket.

A zsinat nem volt több, mint alaposan kidolgozott szemfényvesztés, melynek célja az volt, hogy leplezzen egy néhány nappal korábban megtartott, bizalmas zárt ülést. Ebben a titkos konklávében a Catholic Encyclopedia szerint „a Konstantinápolyban már összegyűlt püspököknek a császár parancsára fontolóra kellett venniük az origenizmus egy válfaját, amelynek gyakorlatilag semmi köze sem volt Órigenészhez, és az egyik palesztínai origenista szervezettől származott.”

Az Encyclopedia azzal a kijelentéssel fejezi be, hogy a püspökök engedelmesen aláírták a tizenöt egyházi átkot, melyet a császár indítványozott Órigenész ellen, és hogy Szküthopolinai Theodoroszt, az elismert origenistát álláspontja visszavonására kényszerítették. De (és tegyük hozzá: ez a leglényegesebb) „nincs bizonyíték arra, hogy a zsinat összehívása ellen tiltakozó pápa jóváhagyását kikérték volna. Könnyű megérteni, hogy ezt az engesztelhetetlen ítéletet a későbbi korokban a valódi ökumenikus zsinat határozatának vélték.

Kinek könnyű ezt megérteni?

A zsinat óta eltelt csaknem ezernégyszáz év alatt semmiféle egyházi hatóság nem javasolta a probléma felülvizsgálását, sőt ilyesmire a legcsekélyebb szándékot sem mutatta.

Head és Cranston A Reinkarnáció kelet-nyugati antológiája című könyvében olvasható a következő meggyőző összegzés: „Úgy látszik, a katolikus tudósok kezdik visszautasítani, hogy a római egyháznak bármi köze lett volna Órigenész kiátkozásához. Ezzel azt sugallják: az egyház téved, ha azt hiszi, hogy sok évszázadon át elítélte Órigenészt. Azonban e tévedés egy katasztrofális eredménye még mindig megmaradt; nevezetesen, hogy kiutasították a keresztyén hitből a lélek korábbi létezésének elméletét, vagyis a reinkarnációt.”

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A SALEMI BOSZORKÁNYPEREK: A PURITÁN ETIKA AZ AMERIKAI PSZICHÉBEN

Érthető, hogy az 1692-ben lefolytatott salemi boszorkányperekre való utalások különös nyomatékot kapnak az élet-igazlításokban, mert ezek voltak a vallásos üldöztetés első példái az Újvilágban, és kitörölhetetlen nyomot hagytak az érintetteken.

Tizennégy férfit és öt nőt akasztottak fel, egy férfit pedig a halálba üldöztek, mert sem ártatlannak, sem bűnösnek nem volt hajlandó vallani magát. Ötvenöt további vádlott úgy menekült meg, hogy ártatlanok ellen tettek tanúvallomást. Mikor a hatóságok végül visszanyerték józan ítélőképességüket, százötven ember még mindig börtönben sínylődött.

Itt is „évszázadokon át végighúzódnak a sebhelyek”. Az igazlítások nyomán kibontakozó összkép azt mutatja, hogy az üldöztetést szenvedett férfiak, nők és gyermekek között elkötelezett látnokok voltak.

Igen jellemző, hogy a Cayce-dokumentációban szereplő esetek majdnem mindegyike a jelenben valamilyen lelki problémával kapcsolódott össze. Első példánkban újra azt láthatjuk, hogy a fizikai és érzelmi karma szálai összefutnak.

A boszorkányúsztatás esete

Úgy harminc évvel ezelőtt az A. R. E. egyik tagja sürgős segítséget kért a húga, Moira Schaeffer számára. Moira harminchárom éves, szégyenlős, befelé forduló és önsajnálatra hajlamos teremtés volt, festőművészként próbálta fenntartani magát. Egyszer meghívást kapott egy estélyre a Greenwich Village-be, ahol - úgymond - „művészekkel és műkereskedőkkel találkozhat”, akik segíthetnék karrierje alakulásában. A partiról sokkos állapotban ért haza, és igen hamar önvészélyessé vált, olyannyira, hogy elmeegógyintézetben kellett elhelyezni.

Önkívületében folytonosan, rémülten kiáltozott, hogy valaki megpróbálja bántani őt, s görcsös félelem vett erőt rajta, hogy újból meg fogja látogatni egy bizonyos fekete esernyős férfi.

Az élet-igazlítás Új-Angliáig követte vissza Moirát, a boszorkányüldözések idejébe. Amikor Cayce megtalálta, Mana Smyrth néven élt, és valami csekély látnoki képességgel rendelkezett, ami miatt csakhamar a vádlottak padján találta magát. Viszonylag enyhe büntetést szabtak ki rá: nyilvános boszorkányfürdetésre, úgynevezett vízpróbára ítélték. Ezeket a próbatételeket azonban gyakran oly brutálisan hajtották végre, hogy az áldozat megfulladt; Mana Smyrth keserűséggel és bosszúvágygal telt el a megpróbáltatások során.

- Az entitás sokat szenvedett az üldöztetések alatt, és később is sok megaláztatásban volt része a vízpróba miatt.

- Eképpen az entitás jó és rossz hatásokat egyaránt hozott magával a jelenbe. Itt határozott álláspontot kell elfoglalni. Az entitás bizonyos értelemben fél a víztől, mégis úgy találjuk, hogy a víz - vagy a szín és a víz - az önkifejezés módja, eszköze vagy csatornája lehet.

Oly ádáz dühnek és gyűlöletnek engedte át magát, hogy ezzel semmivé tett mindent, amit akkor nyerhetett volna, ha megbocsát ellenségeinek. Ilyenformán megszegte a Kegyelem Törvényét: újból

beleesett az ok-okozat karmikus csapdájába, ahol egy befejezetlen ügy várt rá egy korábbi életből, amelyet kézművesként élt le egy réges-régi arab inkarnációban.

- Abban az időszakban sok fizikai és mentális zavar támadt - mondta neki Cayce -, és mégis, még akkor is nagyszerű lehetőségeket talált arra, hogy a művészet által mutassa fel a szépséget. Lehetséges, hogy ugyanezt a jelenben is megtalálja majd.

Hiába mutatkozott e reménysugár, az eset minden szempontból makacsnak bizonyult. Moira egészségi igazlítása azt jelezte, hogy az elmezavart gerincserülés okozta az elmezavart, de a kórház illetékeseit nehéz volt rávenni, hogy Moirát kiengedjék a „gyógyíthatatlan és erőszakos” betegek osztályáról vagy osteopathiás kezelést engedélyezzenek. Ötven kilóra fogyott. Elmezavara odáig fokozódott, hogy már senkit sem ismert fel. Edgar azonban kitartóan hangoztatta, hogy mindenáron segíteni kell rajta, így végül David Kahn, az A. R. E. egyik befolyásos tagja New Yorkban latba vetette minden tekintélyét és szakmai hozzáértését. Végül, folyamodványok és kis csodák hosszas, fáradalmas sorozata után a lány végül visszanyerte elméje épségét és egészségét - a gerincmasszázsra, s az osteopathiás kezelésekre köszönhetően.

Festőművészi karrierje akkor kezdett egyenesbe jönni, mikor egy igazlításból kiderült, hogy egykor a híres festő, Pieter Pauwel Rubens (1577-1640) tanítványa volt, és ha annak az iskolának a stílusához próbálna igazodni, saját stílusa is sikeresen kibontakoznék. Edgar Caycehez írt köszönőlevelében a következő megindító sorok olvashatók: „Lelkileg sokkal boldogabbnak érzem magam, mióta megkaptam az igazlítást. Hihetetlennek tűnik, hogy egy emberi lény úgy lássa és érezze a dolgokat, ahogy ön! Rubens hatását már mások is felfedezték a munkáimon, úgyhogy ez nagyon meggyőző volt. Tanulmányozni fogom Rubens munkásságát és korát; Bostonban már bele is kezdtem... Rubens az olajfestés mestere volt. Ami az akvarellt illeti, egészen sajátos, ahogy a dolgok alakultak. Mindig félttem a víztől, ahogy az igazlításban mondta, és épp itt jön be a képbe a vízfesték.”

Hogy pontosan miféle megaláztatást kellett elszenvednie annak idején, azzal kapcsolatban semmilyen adat nem került elő, de a Moira delíriumában mondott szavaiból a testvére azt a benyomást szerezte, hogy a lány rossz szándékú hipnózisnak vetették alá, mielőtt kegyetlenül bántalmazták volna.

Ha ez valóban így volt, akkor itt a bumeráng-effektus érvényesülhetett: a bosszúvágyó salemi „boszorkány” hatékonyabban átkozta el kínzóit, mint hitte, és ezzel saját csapdájába esett. Mert „ha elátkozunk másokat, az ugyanaz, mintha önmagunkat átkoznánk el”.

Az igazlításokban két derék ember alakja bukkan fel: az ő létezésüknek nyomai fellelhetők, bár azt számításba kell venni, hogy a helyesírás akkoriban teljesen esetleges és többnyire fonetikus volt. Ez a két férfiú John Dane, aki részt vett az általános üldözésekben és James Allen tiszteletes, egy lelkész, aki megkísérelte megvédeni az üldözötteket.

John Dane (vagy Dain) „azok között volt, akik elsőként érkeztek arra a földre, melyet most Massachusetts néven ismerünk: a puritánok közé tartozott. Az entitás a másoknak nyújtott szolgálatokon keresztül gyarapodott; mert sok szenvedést kiállt abban az időszakban.”

Az igazlítás érdekes megvilágításba helyezi ezt az inkarnációt, amikor Dane előző életére utal. Dane akkor angol szerzetes volt, aki „engedett a test csábításának”, és megszegte esküjét. Nyilvánvalóan ezt vezekelte le a Dane-ként élt megtestesülésben.

Legalább két történelmi hitelességű könyvben fordul elő a neve, mivel tagja volt az úgynevezett boszorkányok ügyét tárgyaló esküdtbírósnak. A láthatatlan világ csodái című kötet 1700-ban jelent meg Robert Calef kiadásában; Charles Williams Boszorkányság című kötete pedig Londonban jelent meg a Faber and Faber kiadónál. Ez utóbbiban található egy beszámolót arról,

hogy az esküdtek egy csoportja nyilatkozatot írt alá, „amelyben megbocsátást kértek a boszorkányüldözésben való részvételükért”. Az aláírók között olvasható John Dane neve is.

James Allen tiszteletes lelkipásztorként tevékenykedett Salemben és Providence városában is, „és Salem külterületén megtalálhatjuk a síremléket vagy sírkövet Allen nevével, aki e templom lelkipásztora volt”.

Az igazlátás azt állítja, hogy Allent üldözték, mert védeni próbálta az egyházközösségéhez tartozó embereket, akik „eljöttek egy szabad világba, hogy úgy imádják Istenüket, ahogy saját lelkiismeretük diktálja”.

- Az entitás azonban - folytatja az igazlátás - gyarapodott e tapasztalatokon keresztül. Bár meghurcoltatásban volt része, továbbra is szeretettel vették körül azok, akiket abban az életében testben és lélekben szolgált, és magával hozta a jelenbe mindazt a tudást, amit az akkori üldöztetések során megtanult.

Az entitás számára jelenbeli élete is a lélek hűségének próbája.

Allen létezését megerősíti Elliot Woodward A salemi boszorkányság jegyzőkönyvei című művének második kötete; a temető, ahol Allent eltemették, azóta megsemmisült. Az igazlátás szerint azonban a sírkő sértetlen, és kibetűzhető rajta a felirat, jóllehet azóta beépítették egy falba vagy egy templom padlójába.

Jelen életében mindkét férfiú jól boldogul, megőrizve azt a könyörületet és toleranciát, amelyet a boszorkányüldözések alatt gyakoroltak. Még Dane is, aki pedig az akasztásokat elrendelő esküdtbíró volt, mert olyan igazságos lenni, amennyire csak tudott, és nem egy szerencsétlen teremtés köszönhette életét Dane szavazatának.

A vétek visszazáll

A következőkben egy olyan bonyolult esetről lesz szó, amely akár Poe vagy Hawthorne tollából is származhatott volna. A harmincöt éves, családos férfi, Ezra Brandon a harmincas évek elején fordult Caycehez, és igazlátása átfedéseket tartalmazott Marion Kramerével, aki néhány évvel idősebb volt nála, és hajadon.

Brandon pikkelysömörtől szenvedett, amelyet egy hátsérülés okozott, de egészségi igazlátása nyomán a betegsége jelentősen enyhült.

Marion élénk érdeklődéssel fordult a misztikus dolgok felé. Volt egy kis látnoki képessége, és ezt „terjesztette” is: automatikus írással és az Ouija-táblával lefolytatott, hatásos szeánszok által. Természete nyughatatlan volt és rosszindulatú; sohasem volt tekintettel mások érzelmeire. Mikor megismerkedett Ezra Brandonnal, szexuális szenvedély ébredt fel benne, amelyet a férfi viszonzott. A nő uralkodásra hajlamos természeténél fogva, Brandon gyengeségét kihasználva hamarosan behálózta a férfit: az Ouija-tábla azt állította, hogy ők „lelki társak”, egymáshoz tartoznak; Marion hamarosan sürgetni kezdte a férfit, hogy szabaduljon ki a házasság kötelékéből. Színpadias bűvészkedése természetesen az igazságnak csupán csekély morzsáit tartalmazta, ám a hiszékeny Brandont sikerült hatalmába kerítenie.

Egyikőjük sem törődött az igazlátásaikból kiolvasható figyelmeztetésekkel. Brandon elvált a feleségétől, és otthagya családját. Abban a percben, mikor ő és Marion egybekelt, rászakadt mindaz a szerencsétlenség, amely addig távol maradt tőle. Csapások sorozata nyomán odalett a megélhetése, a betegsége is kiújult, és élete végéig el sem hagyta többé.

A felületes szemlélő mindennapos tragédiát lát ebben; olyat, amilyen nap mint nap megtörténik a társadalom minden rétegében. Ez az eset azonban egy viszolyogtató kapcsolat újrajátszása volt: Salemben kezdődött, háromszáz évvel korábban.

Akkor is házaspárként éltek; a férfi Jacob Bennet néven beteges buzgalommal vett részt a boszorkánysággal vádolt nők üldözésében, és a feleségével sem tett kivételt, amikor ő is e szerencsétlenek sorsára jutott - „sokszor a víz alá merítették, egyszer pellengérré is állították tettei miatt”.

Marion Kramer és Ezra Brandon egyaránt pozitív lehetőségekkel tért vissza. Marionnak azt mondták, képességeit a pszichoanalízissel vagy pszichiátriával kapcsolatos terápiákban kamatoztathatja, Ezra pedig úgy enyhítheti a salemi türelmetlensége miatt hordozott lelkiismeret-furdalást, ha ebben az életében társadalmi és egyházi munkákat végez.

Mi béklyózta hát össze őket, mi tette tönkre mai életüket? Marionét nyilvánvalóan az, hogy képtelen volt megbocsátani. Égett benne a bosszúvágy, hogy megtorolja a kegyetlenségeket, amelyekben a férje Jacob Bennetként oly nagy szerepet játszott. Egy Görögországban leélt életéből merítve tapasztalatot - akkor rendkívüli szépség volt, és életét testi kicsapongással tékozte el - most is tisztán szexuális zsarolást alkalmazott, hogy csapdába ejtse a férfit.

És miért tűrte Brandon passzívan, hogy a nő darabokra szaggassa az életét? Hiszen már a javulás útján járt; boldog házasságban élt. Szinte tehetetlenül vetette alá magát a romlásnak. Szabad akaratával nem élt, hanem visszaélt. A terméketlen nihilizmus légkörében a Kegyelem Törvénye nem érvényesülhetett: mindketten az ok-okozat törvényének irgalmasságára hagytakoztak.

A jó barátok

Salemből azonban jóság is származott, ezt bizonyítja a következő eset. Egy férjes asszonyról van szó és a sógoráról, mindkettőjük neve Alden. A férfi egykor a boszorkányok vízbe merítését végző ítéletvégrehajtó mellett segédkezett, de annyira megundorodott a munkájától, hogy végül állást foglalt az üldözöttek mellett. Ami az asszonyt illeti, ő „a testében szenvedett a hozzátartozóira mért megpróbáltatások miatt. Harag támadt szívében azok iránt, akik szenvedést hoztak szeretteire. A jelenben félelemmel vegyes bámulat él benne a tanítók, lelkészek és mindazok iránt, akik a láthatatlan forrásokkal érintkeznek”, és létezik a félelem is, hogy bántódásuk eshet, ha hangot adnak igazi meggyőződésüknek.

Boszorkánysággal vádolták az asszonyt, mert köze volt a vádlottakhoz? Üldöztetések idején az ártatlan mindig kétszer annyit szenved, mint a bűnös, és az ellene elkövetett hibát ritkán hozzák helyre. Akárhogy volt is, jelenlegi életében az asszony egy panziót vezetett Norfolkban. Edgar Cayce szívesen fogadta őt, mert imáiban mély őszinteséget tanúsított. Tagja volt az A. R. E. imacsoportjának, és rendelkezett azzal a ritka képességgel, hogy kézzel tudott gyógyítani.

Ebben az életben az asszony sógora német nemzetiségűnek született, és az első világháborút kamaszként mint lövész szolgálta végig. A német hadsereg döntő vereségét jelentő csatában súlyosan megsebesült, és bajtársai otthagyták elvérezni a kihalt csatatéren. Az éjszaka folyamán azonban elállt a vérzés, és egy sugárzó, természetfeletti lény életben tartotta őt. Ezt ő az Őrangyalának tekintette (az első világháborúban az ilyen élmények korántsem voltak ritkák), mert másnap hajnalban az elsők között volt, akiket a szanitécek megtaláltak.

Később Amerikába emigrált, és a sors biztos kézzel vezette el a norfolki panzióhoz, ahol a salemi időkből ismert, most ötvennyolcéves sógornője meleg fogadtatásban részesítette. A férfi rajta keresztül jutott el Edgar Caycehez. Megkapta élet-igazlátását, és beiratkozott a szerencsétlen sorsú

Atlantic Universityre, amely az Edgar Cayce Kórházzal együtt szerveződött, és azzal együtt ment csődbe a 29-es gazdasági válságban.

Cayce megvilágította, hogy a fiatalember őrangyala nem angyal volt - a szó bibliai értelmében -, hanem egy Őrző vagy Segítő, aki spirituális fejlődésében azon a ponton tartott, hogy mialatt a következő dimenzióban az újjászületésre várakozott, képes volt átjönni, és segíteni a halandókon.

Ez a fejlett lélek teljes egészében vissza tudta fizetni azt a könyörületet és jóindulatot, amelyet Alden a salemi üldöztetések idején tanúsított az áldozatok iránt. Jó példája ez a Kegyelem Törvénye működésének, amely felette áll az ok és okozat alacsonyabb rendű törvényének.

Másik pozitív példát mutat annak a nőnek az esete, aki mint „Jane Dundee, a boszorkány” Salemből Virginiába szökött, és bár olykor ott is része volt zaklatásban vagy elutasításban, haláláig igyekezett minél több jó cselekedetet véghezvinni. Az igazlításból megtudta, hogy Krisztus idején egyike volt azoknak a gyermekeknek, akiket Ő meggyógyított, és hogy a gyógyítás utáni vágy életei sorozatán át mindvégig megmaradt - Salemben még a kötél általi halált is kockáztatva, és most a kézzel való gyógyítás képességében nyilvánult meg.

Az igazlításokban fellelhető, Salemmel kapcsolatos utalásokból az az általános benyomás vonható le, hogy az ott inkarnálódott lélekcsoport közös reinkarnációs körforgás részese volt: az életek helyszínei közé tartozott Franciaország (a keresztes hadjáratoktól a Forradalomig); Palesztina a Mester idejében; valamint Görögország, a történelem előtti Egyiptom - és a titokzatos, kiismerhetetlen kontinens: Atlantisz. Azok a lelkek, akik ösztönös érzékenységgel reagáltak Jézus tanításaira, a salemi perek idején erős lelki tartást és bátorságot tanúsítottak. Ahol és amikor csak lehetett, igyekeztek helyreállítani a józanságot és a toleranciát.

Azok, akiket Salemben szenvedés sújtott, már az atlantiszi időkben is gyakorta tanúsítottak türelmetlenséget, ami egyenes vonalban vezetett salemi szerencsétlenségükhöz. Vigasztaló tanulság vonható le, ha megnézzük, milyen sokan okultak hibáikból, és a huszadik században megszületve nemcsak az „élni és élni hagyni” elvet követték, hanem igyekeztek hasznossá tenni magukat embertársaik számára.

A salemi események egyes lelkekre gyakorolt hatását az igazlításokból is kiolvashatjuk, például az alábbi idézetekben.

„Az entitást Sally Dale-nek hívták akkor... úgy vesztette életét, hogy a vízbemerítés során meghült...”, és innen eredeztethető jelenlegi félelme attól, „hogy szavakba öntse legbelső érzéseit, ha olyan dolgokról van szó, mint a boszorkányság”.

„Marie Smith volt a neve... víziókat látott és hallott, amelyek a messze járó elme képzelgéseit voltak [a szöveg itt egy Nyugat-Indiából származó rabszolganő képtelen történeteire céloz], aki az erdő morajlásából kihallotta, hogy az emberek lelke tovább él. A jelenben ez kíváncsiságot szülhet, tudásvágyat - bizony, nem szép dolog mások beszélgetéseit kihallgatni, mert gyakran hallhatsz olyat, amit jobb lenne nem hallanod!”

„Elsie Pepper néven azok között volt, akik szembeszálltak a báránybőrbe bújt farkasokkal. Innen származik a mai életében a boszorkánysággal kapcsolatos érdeklődése - az sem csoda, hogy látomásai és olyan álmai vannak!”

„Az entitás neve Bill Edmundson volt; földérintette, sőt átélte a közeli kapcsolatot azokkal a földhöz kötött lelkekkel vagy entitásokkal, akik nem lelték meg az Utat. Ezután az entitás kereskedő lett, közeli kapcsolatban állt néhány pappal és tanácsnokkal... innen való a kereskedelem iránti érdeklődés, innen való a nyilvánosság előtti beszéd képessége és mindazok a dolgok, amelyek az okkult vagy paranormális erővel függenek össze mai életében. Ezek mindegyikének megvan a helye, de az entitás nem lehet vakbuzgó, és ügyeljen, nehogy kellő megfontolás nélkül ítéljen meg

másokat. Mert a szólásszabadság senkit sem jogosít fel arra, hogy rosszat mondjon felebarátjáról. Inkább arra ad előjogot az embernek, hogy támogató hatást gyakoroljon mind a beszéden, mind a gondolatokon, mind a cselekedeteken keresztül. És eképpen a szabadság valóban szabadság lesz, mert az igazság teszi azzá!”

„Amikor üldözték azokat, akik ismeretségben álltak a szellemekkel, akik az anyagi gondolkodású emberek előtt rejtett dolgokat láttak, hallottak és értettek - az entitás ebben az időben túlságos hajlandóságot mutatott a másik nem és a tőle szereszhető élmények iránt, és testben-lélekben egyaránt szenvedett. A jelenben ezeknek az élményeknek az emléke rezgéseket okoz a tobozmirigy környékén és központjában, vibrációt, remegést, valamiféle didergést, és a mentális lényt bánat önti el. Ha egy eszmény szolgálatában használja fel őket, ezeknek a rezgéseknek hasznuk is lehet.

„Az entitás üldözte azokat, akiknek vízióik vagy álmaik voltak, vagy azokat, akikről azt állították, hogy kapcsolataik vannak a szellemvilággal. De mikor saját háznépében is akadtak olyanok, akik víziókat láttak és hangokat hallottak, az entitás lelkében zavar támadt. Ezért a jelenben feltehetőleg érdeklődést tanúsít majd a transzcendens, okkult vagy tudományos dolgok iránt. Azonban ez csak zavart okoz. Óvakodjék az olyan rejtelmektől, amelyek a tárgyi világ gyakorlatában nem hasznosíthatók, de ugyanígy őrizkedjék azoktól, akik lelki vagy paranormális élményeiket annyira praktikusán használják, hogy az már a lélek spirituális fejlődésének rovására megy!”

„Afféle szaduceus”

Az A. R. E. egyik tagjának salemi életét bizonyos titokzatosság övezi. „Akkor Robert Calvertnek hívták. Az entitás részt vett a kihallgatásokon, és bíróként működött az egyház, az állam és az emberek kapcsolatára vonatkozó maradi tanok érvényre juttatásában”.

Az igazlítás alanya barátságos hangú levelében a következőket írta Gladys Davis Turnernek:

Hónapokig kutattam adatok után Robert Calvertet illetően, akire ráillenek a leírás. E nevet egyetlen család viselte az Új Világban, de ők Maryland államban éltek, nem Massachusettsben. Egyiküknek sem volt Robert a keresztnéve, és a lánc nem nyúlt túl rajtuk: nem házasodtak meg, így örökösök sem születtek.

Az ördög Massachusettsben című könyv névmutatójában nem lelhető fel Robert Calvert neve, de benne van egy Robert Calef, akinek jelleme és tettei pontosan ráillenek azokra a részletekre, amelyek az igazlításokban feltárultak.

Calef bostoni kereskedő volt, a szöveg elítélő összefüggésben takácsnak nevezi, aki kétségkívül részt vett a kihallgatásokon, és bírói minőségben tevékenykedett.

A néveltérés átírási hibával magyarázható, hiszen a két változat gyorsírási jelei meglehetősen hasonlóak, és természetes reakció, ha az átíró az ismeretlen név helyére ismerős nevet helyettesít be. Azt hiszem, senki nem haboznék kijelenteni, hogy Robert Calef volt az az ember, akire az igazlítás hivatkozik.

1648-ban született Angliában, és 1688-ban érkezett Bostonba családotól. Nyolc gyermeke közül kettő már Bostonban született, legidősebb fia 1693-ban Ipswichben volt orvos. A kereskedésen és a boszorkányüldözésen kívül Calef számos más foglalkozást is üzött: 1692 és 1710 között volt rendőr, csász, határfigyelő, útfelvigyázó, piaci tisztviselő, szegényügyi biztos, adóellenőr és adószedő! Később visszavonult a Massachusetts állambeli Roxburyben lévő birtokára, és ott is halt meg 1719. április 13-án, hetvenegy éves korában. A házával szemközti régi temetőben temették el.

Úgy tűnik, egyike volt a város kevés józan gondolkodású lakosának, és akár takács volt, akár textilkereskedő, nem félt megtenni saját megfigyeléseit, levonni saját következtetéseit. És nem félt ismételtén kétségbevonni a két Mather, Cotton és Increase teológiáját, okfejtéseit. Amikor pedig nem tudtak kielégítő magyarázatot adni neki, az egyházhoz folyamodott. Cotton Mathers A láthatatlan világ csodái című könyvét követve megírta saját, Újabb csodák című munkáját, amely öt utánnomást ért meg, és ma is egy rendezett elme átgondolt, becsületes szándékú műveként tartható számon.

Tartózkodni szeretnék a mértéktelen öndicsérettől (bár hajlamos vagyok rá), mégsem hallgathatom el, hogy Increase atya, a Harvard elnöke elégette ennek az embernek a könyvét a Harvard udvarán, a fia, Cotton pedig „a város szadduceusának” nevezte. S ha ehhez hozzávesszük a két hittudós infantilis, fanatikus jellemét, e kijelentés már önmagában is megnyugtatósnak, dicséretnek számít!

Lehet, hogy öntelt és elhamarkodott kijelentést teszek, de büszke vagyok Robert Calefre - nemcsak mert mindig olyan szerettem volna lenni, mint ő, de a jövőben is szeretnék a nyomdokába lépni!

Más talán nehezebben fedezné fel az igazságot Cayce Calefről mondott szavaiban, amelyek a jelenben is megmutatkozó erényeire és vétkeire vonatkoznak. Én azonban tudok róluk.

„Innen erednek azok a jelenbeli hatások, amelyek miatt az entitás úgy érzi, hogy már majdnem elérte a célt, és mégis felbukkan egy olyan erő, amelyet látszólag nem képes befolyásolni... mert ahogy az entitás megítélte a többieket, olyannak látja magát a jelenben.”

Pontos magyarázatot kapni mindenre - ez ma is ugyanolyan fontos nekem, mint valaha. Ma ugyan korántsem vagyok olyan sikeres, mint egy textilkereskedő; és rendőri, határfigyelői, útfelvigyázó és szegényügyi biztosi tapasztalatokkal egyáltalán nem rendelkezem, mégis kész vagyok bárkivel vitába szállni, míg a dolgok nem tisztázódnak teljesen. És vitáim végkövetkeztetését írásba is akarom foglalni, úgy, ahogy én látom - lépésről lépésre - akár annak árán is, hogy unalmasnak és kicsinyesnek látszom miatta!

A konokságból máig sem gyógyultam ki: puritán mezben járó libertinus vagyok, és még mindig küzdök a világ Matherjei ellen. Talán tényleg igazuk volt, és én valóban afféle szadduceus vagyok!

TIZENHARMADIK FEJEZET

BRIDEY MURPHY NYOMÁBAN - ÉS AMI UTÁNA KÖVETKEZETT

A három ember, aki a legtöbbet tette Edgar Cayce reinkarnációra vonatkozó tanításainak terjesztésében, a következő volt: a néhai Thomas Sugrue, aki úgy ismerte és szerette őt, mint a saját fiát; Morey Bernstein, aki Edgar Cayce halála után azzal a szándékkal érkezett Virginia Beachre, hogy leleplezze őt mint csalót és szélhámost; az utóbbi időben pedig Jess Stearn.

Sugrue-t az amerikai olvasónak nyilván nem szükséges bemutatni, Stearn könyve, Az alvó próféta pedig önmagáért beszél. [A mű magyar fordítása előkészületben van az Édesvíz Kiadónál - A szerk.]

Bernstein elmélyült, elkötelezett, független fiatalember volt, akinek a hipnózis orvosi vonatkozásait tanulmányozva kezébe került Sugrue Van egy folyó című könyve. A Colorado állambeli Pueblóban rátalált egy fiatal háziasszonyra, bizonyos Ruth Simmonsra, aki olyan fogékony volt a hipnotikus szuggesztióra, hogy Bernstein vissza tudta vinni őt egy korábbi életébe, amikor a tizenkilencedik század első felében ír parasztasszonyként Belfastban élt.

Bridey Murphynek ekképpen az lett a szerepe, hogy a teljes amerikai nyilvánosság előtt újraélje eseménytelen életét, és éveken át királynőként uralta az újságok címlapját.

1956-ban Bernstein megjelentette Bridey Murphy nyomában című könyvét, amely a hipnotikus szeánszokról szóló beszámoló volt. Bernstein védelmében el kell mondanunk, hogy teljesen készületlenül érte a könyv óriási sikere (mint ahogy mindenki mást is, akinek az ügyszöke köze volt). Hasonlóképpen felkészületlen volt arra a sértődött reakcióra, amelyet a zajos siker a legkülönbözőbb társadalmi intézmények konzervatív köreiből kiváltott. A megtorlás nem is váratott sokat magára.

A könyv körül támadt vihar egy darabig azzal fenyegetett, hogy tönkretesz mindenki jó hírét, még azokét is, akik csak távolról voltak érintettek az ügyben. És mivel a könyv jó néhány oldalon keresztül ismerteti Edgar Cayce életét, az A. R. E. törekvései szempontjából visszaesést, kudarcot hozott volna, ha a reinkarnáció tana elleni offenzíva eléri célját.

A Bridey Murphy-féle incidens tehát ebben a kötetben többet érdemel az egyszerű említésnél.

Bernstein azon igyekezett, hogy a teljes történetet bemutassa, ezért olyan pártatlansággal tette fel kérdéseit, mint egy kelletlen, vonakodó tanút kihallgató államügyész; teljesen megfélemedezett arról, hogy a múlt század elején élt, műveletlen szolgáló intelligenciája szükségyszerűen messze alatta marad Ruth Simmons IQ-jának.

Bridey először el volt ragadtatva, hogy végre megnyilatkozhat. Boldogan locsogott; hízelgett neki, hogy az érdeklődés középpontjában áll, amit életében sohasem élvezhetett. Nagyon iparkodott, hogy mindenki megkedvelje, igyekezett mindenkire jó benyomást tenni, és természetesen vonakodott nyilvánosság elé tárni aényt, hogy ő voltaképpen egy írástudatlan parasztasszony. Férjét és családját fölemelte az alsó középosztályba, ahová félelemmel vegyes tisztelettel és irigységgel nyilván mindig vágyódott. (A társadalmi ranglétrán valójában ott helyezkedett el, ahol például egy kocsisnak vagy egy belfasti ügyvéd kifutójának felesége.) Kérkedését, amely emberi és megbocsátható volt, sajnos szétzúzták Bernstein hazugságvizsgáló módszerei.

Ha az ember a hangfelvételeket hallgatja, megfigyelhető a nő fokozatosan növekvő zavarodottsága, majd valódi félelme, amint a „felsőbb osztályok barátságtalan tagjai” vallatásának keresztüztében

találja magát. Szemére lobbantották ártatlan kis hazugságait, azt érzékeltetve, hogy egy szavát sem hiszik. Nem szerette volna, ha közszemlére teszik, és bolondot csinálnak belőle, és ezzel párhuzamosan Ruth Simmonsban is elkezdődött egy rokonszenves visszahúzódás, bár finomabb formában. Bosszantotta, hogy a szeánszok rátelepszene az életére, úgyhogy Bernsteinnek a végén már könnyörögnie kellett a folytatásért.

Fontos körülmény, hogy a műveletlen szolgáltól elvárható apró részletek tekintetében Bridey igen jól teljesített. Pontosan megnevezte a városban található üzleteket, a népszerű olvasnivalót (amit ugyan ő maga sosem tudott elolvasni), az ételeket, amelyeket feltálalt, az akkoriban használatos köznyelvi szólásokat, és tisztán kifejezte áhítatát és megilletődését Gorman atya, a plébános iránt, aki a jelek szerint zárkózott, fiatal pap lehetett, aki lassanként lemondott minden reményéről, ami túlmutatott volna az elszegényedett plébánián. A múlt századi szegények kérlelhetetlen, sivár elhagyatottsága világosan érzékelhető még a magnószalagon keresztül is. Brideynak nem sok örömben volt része, annál több kínos jutalmazatlan rabszolgamunkában. Végkimerülésben halt meg, idő előtti vénségre jutva, és a halálban is ugyanúgy korlátok közé szorult, mint életében - képtelen volt szenilis férje tudomására hozni a jelenlétét, és ugyanígy képtelen volt arra, hogy túlemlkedjék a primitív asztrális világon, amely az élet külső peremén helyezkedik el. Ebben az „elnyomottak purgatóriumában”, a halál utáni élet gondolatformája egy dologház vagy szegényház sivárságát, állandó félhomályát idézi. Egyik kevésbé diplomatikus pillanatában Bernstein belevette a könyvbe Bridey utalását egy találkozássra, mely ezen a szinten történt Gorman atyával, aki maga is ugyanolyan zavart és tévete volt, mint az asszony. (Ez természetesen bántotta a jelenkori papok érzékenységét; szószékeikről később el is átkozták a könyvet.)

Két megható jelenséget kell még megemlítenünk. Bernstein keresztkérdései alatt Bridey zavara és kényelmetlensége egyre növekedett, és mind számalmasabb próbálkozásokhoz folyamodott, hogy kiengesztelje vallatóját. Például megfázott, és amikor a kérdések túlságosan agresszívvá váltak, rögtön köhögni kezdett. Máskor arra panaszkodott, hogy fáj a lába, mert ír jiget táncolt, és megrándította.

Aztán, a szeánszok sorozatának vége felé, amikor a kérdések Bridey Murphy utolsó éveire összpontosultak, olyan hang tört elő Ruth Simmonsból, amelyet még a legképzettebb színész sem tudna produkálni. A panaszosan sipító hang egy fogatlan, hatvanéves asszonyé volt, aki teljesen megbékélt immár a szegénységgel és a fizikai gyötrelmekkel. Kiejtése utánozhatatlanul belfasti volt - a nyomornegyedekből származó akcentus, amely nem került át a óceán túlsó partjára, és amerikai színészek sohasem használták. (Mindezt magnószalagon rögzítették.)

Ha Ruth Simmons hangutánzó zseni lett volna, eszközök híján akkor sem lett volna képes tudatosan újratereíteni ezt az akcentust. Márpedig Ruth Simmons nem volt valami jó amatőr színész.

Ezek az utolsó szalagokon található viselkedésminták sokkal meggyőzőbbek annál, mint amikor Bridey felsorolta, milyen utcák voltak Belfastban azokban az időkben, de annál is, hogy gyerekkorában „iron bed”-nek vagy „foine bed”-nek nevezte-e az ágyát.

Ha Bernstein az a ravasz róka lett volna, aminek a sajtó beállította, sosem lett volna olyan naiv, hogy megjelenteti a könyvet, mielőtt összegyűjtött volna egy halom szilárd bizonyítékot. S hogy ezeket megszerezze, először meg kellett volna engednie egy tapintatos és gyakorlott pszichológusnak, hogy kikérdezze Brideyt, majd legalább hat hónapra be kellett volna ásnia magát egy belfasti könyvtárba, és a tizenkilencedik század elejéről szóló feljegyzéseket bújni.

És még ha megtette volna ezeket az erőfeszítéseket, akkor is kérdéses, vajon a közvélemény nyitottabban fogadta volna-e a könyvet.

C. J. Ducasse, a Rhode Island-i Brown University nyugalmazott filozófianára 1961-ben megjelent, A halál utáni életben való hit kritikai vizsgálata című könyvében objektívan elemezte a tényeket.

A szerző ebben a könyvben tizenhárom objektív, pártatlan oldalt szentelt a Bridey Murphy körüli vitának; ez a rész kötelező olvasmány mindenkinek, akit ennyi év után is érdekel az akkori ribillió.

Ducasse professzor nyugodtan és józanul tette helyre az ügyet, úgy, ahogy előtte senki sem tudta. Védelmébe vette Bernsteint, és támogatni kezdte Ruth Simmonst - az asszony valódi neve Mrs. Virginia Tighe volt -, tisztázva őt mindennemű csalás gyanúja alól.

Mrs. Tighe 1923. április 27-én született. Hároméves korában adoptálta a nénikéje, Mrs. Myrtle Grung, így a kislány Chicagóban nőtt fel. Húszéves korában összeházasodott a légierő egyik pilótájával; férje egy évvel később bevetés közben meghalt.

Virginia másodszor is férjhez ment. Férje, Hugh Bryan Tighe denveri üzletember volt, akitől három gyermeke született. Férje és rokonai „vallási okokból nagyon ellenségesek voltak az egész Bridey-jelenséggel szemben”, de magát Virginiát is felkészületlenül és fegyvertelenül érte a Bernstein-könyv körüli felzúdulás és a többi következmény, amelyek védtelen családját is fenyegették.

A Life magazin 1956 márciusában vette célkeresztje alá a Bernstein-ügyet, de a támadást a Chicago American nyitotta meg. A lap júniusban cikksorozatot indított, amelynek szakértője egy bizonyos Wally White tiszteletes volt. A pap ünnepélyesen megfogadta, hogy „lerántja a leplet a reinkarnációról, mert az merénylet a vallás elfogadott nézetei ellen”.

White azt állította, hogy kislánykora óta ismeri Mrs. Tighe-t. Az asszony maga azt állította: sohasem találkozott vele, egészen addig, míg 1956-ban egyszer hívatlanul meg nem jelent az ajtajuk előtt, és közölte vele, hogy kötelessége imádkozni az asszony lelkéért.

A Denver Post bátran Virginia és Bernstein védelmére kelt, de fegyverei elhallgattak, amikor a Life június 25-én megadta a kegyelemdőfést: összefoglalva közölte a Chicago American expozéját, és mellette egy bizonyos Mrs. Bridie Murphy Corkell és családjá fényképét - róluk később lesz szó.

Az akkor megjelent, freudi indíttatású, lebilincselő kuriózumok sorába tartozott egy könyv, amelyet közösen írt három new york-i pszichiáter. Céljuk az volt a könyvvel, hogy teljesen és mindörökre megsemmisítsék a reinkarnáció teóriáját. Művük, a Tudományos jelentés a „Bridey Murphy nyomában”-ról szokatlanul tudománytalan véget ért: a diszkont könyvesboltokban a megmaradt példányokat darabonként negyvenkilenc centért kínálták a vevőknek.

Ducasse professzor a következőket mondja Wally White tiszteletesről: - Akkor úgy tűnt, az American csak pszichológiai kirakatrendezést végez, amikor ezt a papot a jámbor, de naiv olvasók kedvéért a cikksorozat fejlécében szerepelteti. Ha az ilyen olvasó azt látja, hogy a cikkek szerzője pap, ráadásul annak a chicagói templomnak a lelkésze, ahová Virginia járt, természetesen elfogadja, hogy ő valóban első kézből ismerheti az asszony gyerekkorát és ifjúságát; hogy a cikkei ezen a speciális ismereten alapszanak; s mivel minden pap szavahihető, ezért a White tiszteletes által írt cikkeknek hitelesnek kell lenniük. És bár az olvasó a cikkek nyomán valószínűleg így következtet, magában a szövegben gondosan tartózkodtak attól, hogy ezt nyíltan kimondják.

- A Chicago American cikksorozatának csúcspontja azonban akkor következett el, amikor Chicagóban fölfedeztek egy bizonyos Mrs. Bridie Murphy Corkellt, aki szemben lakott azzal a házzal, ahol Virginia és nevelőszülei éltek, és akit Virginia ismert... A cikkekben az áll ugyan, hogy Virginia többször járt a Corkell-házban, de valójában sohasem beszélt Mrs. Corkell-lel - ilyesmit egyébként a cikkek sem állítottak.

- Továbbá: Virginia nem tudta, hogy Mrs. Corkellnek Bridie a keresztnéve, még kevésbé, hogy lánykori neve Murphy, ha egyáltalán valóban az volt. Mikor a Denver Post kísérletet tett ennek ellenőrzésére, Mrs. Corkell nem fogadta a telefonhívásukat. Amikor egy riporter, Bob Byers a plébánosánál érdeklődött Mrs. Corkell felől, a pap megerősítette, hogy az asszonynak Bridie a

keresztneve, de azt nem tudta megmondani, hogy vajon a lányneve Murphy-e; erre egyébként Wally White tiszteletes úr sem volt képes.

- De az olvasó aligha fogja kitalálni, hogy végül mi derült ki, kicsoda is ez a Mrs. Corkell, akit az American „fölfedezett”. Még egy különös véletlen ebben a szövevényes ügyben: Mrs. Bridie (Murphy) Corkell annak az embernek az édesanyja volt, aki a Chicago American vasárnapi kiadását szerkesztette!

Az egész történet bohózatba illik - de ezt csak akkor látjuk teljesen, ha hozzávesszük a könyv filmváltozatának sorsát is. A film a Paramount stúdióban, Pat Duggan producer vezetésével már készült, amikor a viharfelhők gyülekezni kezdtek.

A film forgatókönyvíró-rendezője mesélte az alábbiakat.

- A forgatókönyvben a Bernstein-könyvben megjelent szöveghez tartottam magam, bár az eredeti magnószalagokon voltak sokkal drámaibb és meggyőzőbb részletek is. A film csúcspontját igen gondosan úgy komponáltuk meg, hogy elijesszük a közönséget a hipnózis felelőtlen használatától. Írtam még egy olyan jelenetet is, amelyben egy protestáns lelkész és egy katolikus pap mondja el határozott véleményét a reinkarnáció teóriájáról (ártalmas eretnokség) és a hipnózisról (ostobaság).

- A két főszereplőnek kimért gázsi igen szerény volt, de sikerült Teresa Wrightot szép szavakkal elcsábítanom, úgyhogy az ígért éhbérért is elvállalta a szerepet. Ezt tette Louis Hayward is, akit korábbi kosztümös filmjei miatt megbocsáthatatlanul alábecsültek, pedig igen sokoldalú jellemszínész. A stúdió fejesei, ahelyett, hogy örvendeztek volna a szereposztás miatt, minden lehetőt megtettek, hogy az üres tenyerüket mutassák a két sztárnak. Engem is csak a százkilencven centim mentett meg attól, hogy csőre töltött légyecsapóval kelljen a kihalt folyosókon közlekednem. Hamarosan „járványkórház”-nak kezdtem nevezni a forgatócsoportunkat. Gyártásvezetőnk magasabb forrásból bizalmasan értesítették, hogy a film soha nem fog elkészülni, de nekem és Duggannek már végünk is van. A vágóm, aki fecsegő természetű ember volt, hosszú órákat töltött a forgatáson, és igyekezett elvenni az emberek kedvét, de a vágószobába, ahogy én láttam, a lábát sem tette be - amit leforgattam, úgymond, sehogy sem „passzolt össze”.

- A stúdióban még elejét tudtuk venni a nyílt szabotázsoknak, de egyszer csak eljutottunk oda, hogy használnunk kellett volna a trükklaboratóriumot. „Szellemjeleneteket” akartunk fölvenni, és bonyolult áttűnésekre is szükség volt, amikor a modern Coloradóból átmegyünk a 1860-as évekbeli Írországra. Közölték velünk, hogy Mr. DeMille a labort teljes egészében lefoglalta a Tízparancsolat című produkció számára. Ekkor azt kértük, hadd adjuk ki a munkát egy stúdióon kívüli, független trükklabornak. Erre azt a választ kaptuk, hogy szó sem lehet róla. Végül az operatőröm, Jack Warren ötven évvel visszacsavarta az órát, és felvétel közben, a díszletben készítette el a trükköt. Nem használt semmiféle bonyolult berendezést, csak egy prizmat, egy tükröt, meg egy hatvancentis síküveg lapot, amelynek az egyik végét bekormozta, a közepén vazelinral kente be, a másik végét pedig meghagyta átlátszónak. Ezt a lapot húzta el lassan a kamera előtt, és a trükk kétszer olyan hatásos lett, mint a modern laboratóriumban előállított áttűnések.

- A legrosszabb azonban még mindig hátravolt. A Life magazin egy ideje figyelemmel kísérte a Bridey Murphy-hisztériát, és leleplezték, milyen veszedelmes hatást gyakorolt a tizenévesekre. A házibulikon felelőtlen ifjú „semmirekellők” tömegével hipnotizálják - a könnyebb elcsábíthatóság reményében - az ugyanilyen felelőtlen fiatal lányokat. A forgatás közepén tartottunk, amikor a Life közölte, hogy az egész ügy merő humbug.

- A költségvetésünk alacsony volt, naponta négy és tíz perc közötti hasznos anyagot tudtunk felvenni (meg kellő mennyiségű egyéb felvételt), de időközben Járványkórházból Leprateleppé változtunk. Megindult a törekvés, hogy teljesen leállítsák a produkciót, nekem meg nemcsak rendeznem kellett, hanem Horatiusként tartani a hídfőállást is, hogy legalább addig távoldartsam az

ellenséget, amíg dolgozunk. Idejében elkészültünk a filmmel, de öt percnél is kevesebb volt összevágva belőle. A tizenegyedik órában sikerült új vágót találnom. A megmaradt, kurta vágási időben először Teresa jeleneteit kellett véglegesítenünk. Ha ez már egyensúlyban van, hozzáigazíthatjuk volna Haywardot is. Louis önzetlen erőbedobással dolgozott, Teresa teljesítményén is tükröződött az ő csapatmunkája - mégis kellett volna még egy hét, hogy az alakításához méltó vágást elkészítsük. Ez a plusz egy hét nem adatott meg.

- A film még ebben a csonkított, bicegő állapotában is nyíltszíni tapsot kapott az előzetes sajtóbemutatón, amelyre egy kivételesen barátságatlan és rideg környéken, egy glenwoodi moziban került sor. Ez föllelkesíthette volna annyira a vezetőket, hogy engedjék befejezni a munkát, már csak a részvényesek befektetéseinek érdekében is, de én soha többé nem láttam a filmet.

- A bemutató után a sajtó agyonhallgatta, s ettől a film szépen elhervadt, mielőtt kinyílhatott volna.

- Hollywoodban a kutya sem ment el megnézni, hátha valaki felforgató gáztettnek minősíti, hogy megjelentek a nézőtéren. Duggannel és velem pedig úgy bántak, mint árulókkal, akik indokolatlanul bemocskolták a négy alapvető szabadságjog büszke örökségét.”

Az ötvenes évek szorongó hangulatától hosszú út vezetett Alan J. Lerner 1966-os Broadway-sikeréig, az Tiszta időben az örökkévalóságig elláthatsz című musicalig. A közbeeső években a reinkarnáció teóriája a közvéleményben pánikkeltő mumusból megfontolandó, elmélkedésre készítő dologgá vált, tökéletesen otthonra talált a Broadway színpadán, és boldogan alkalmazkodott Lerner géniuszának melegségéhez, dallamaihoz.

A kritikák többsége túlságosan kihívónak találta ahhoz, hogy melegen bánjon vele, ám a közönség más véleményen volt. A Mark Hellinger színházbeli bemutató idején már fél évre előre minden jegy elkelt.

A musical egy modern fiatal nőről szól, aki természetes hipnotikus alanya egy rokonszenves, fiatal pszichiáternek. A férfi visszaviszi őt egy korábbi életébe, a tizennyolcadik századi Angliába, és burkoltan céloz rá (bár nyíltan ez sohasem hangzik el), hogy abban az időben ő maga az asszony hűtlenkedő szeretője volt.

A pszichiáter jó úton halad, hogy beleszeressen az angol szépségbe, Melindába. Jelenkori inkarnációja, Daisy viszont szerelmes lesz a férfiba, ami mindkettejük számára kölcsönös frusztrációt okoz.

Melindaként leélt életében a hősnő meghalt, mialatt Amerikába akart menekülni a Trelawney nevű vitorlás hajón. A pszichiáter elől menekülve Daisyt majdnem ugyanez a végzet éri utol, amikor jegyet vált egy transzatlanti légijáratra - a repülőgépnak ez a neve - miért is ne? -: Trelawney.

A reinkarnáció téves értelmezésének képviselőjében jelenik meg a színen Kriakos, a görög hajómágnás, aki tekintélyes összeget ajánl fel a pszichiáternek, ha az megmondja neki, ki lesz ő a következő életben, hogy saját magára hagyhassa millióit.

Daisy paranormális képessége és az igaz szerelem megmenti a helyzetet. A lány végül megengedi előző személyiségének, hogy átvegye az irányítást jelenlegi énjétől. A happy end előtt azonban a közönség fájdalommentes, ám alapos kiképzést kap az érzékeken túli észlelés utóbbi évtizedes fejlődéséből. Lerner lényegében ennyit állít a darabban: a társadalom hamarosan elfogadja a reinkarnációt; ez lesz a pszichiátria holnapi logikája.

Az Atlantic Monthly 1965 novemberi számában közöl egy interjút Mr. Lernerrel, amelyben a szerző az alábbiakat mondta: - Valaki megkérdezte, hogy szerintem a darab a fantázia birodalmába tartozik-e, mert hogy a reinkarnáció lehetőségével foglalkozik. Azt feleltem neki: ötszázmillió indiai számára nem!

- Az egyetlen meglepő dolog a darabbal kapcsolatban, hogy nem hamarabb írtam meg. Az érzékszerveken túli érzékelés volt a hobbim egész életemben... Természetesen tudom, hogy agyunknak gyakorlatilag csak mintegy huszonkét százalékát használjuk ki. Biztos, hogy a többi is csinál valamit, azon kívül, hogy kitölti a kalapunkat. Nekem sohasem volt érzékeken túli élményem, egy apró esetet kivéve, amikor a Brigadoont írtam.

- A Brigadoon első felvonása egy esküvővel végződött, amely a templomon kívül zajlott. Próbáltam rájönni, hogy a tizenhét-tizennyolcadik századi Skóciában miért tartotta volna valaki a templomon kívül az esküvőjét, és ha már így történt, milyen lehetett az az esküvő. Kiagyaltam valamit, és leírtam.

- Néhány évvel később Londonban jártam, és a kezembe került egy könyv, amelynek az volt a címe: Hétköznapok a régi Skóciában - és ott volt benne leírva az én esküvői ünnepegem, szóról szóra!...

- Mikor komolyan gondolkodni kezdtem azon, miért is akarok musicalt írni a reinkarnációról, rájöttem, hogy az utóbbi hónapokban egyre inkább felháborodtam azokon a hányaveti magyarázatokon, amelyeket a pszichoanalízis vetett elénk, hogy megindokolja az ember viselkedését. Egyre jobban undorodtam a pszichoanalízis erkölcsi felfogásától - hogy olyan világban élünk, ahol nincs többé jellem, ahol minden csak viselkedés; ahol nincs jó, csak alkalmazkodás, és nincs rossz, csak az alkalmazkodás hiánya. A pszichoanalízis fogyatékos, ki nem elégítő vallássá változott, nem nyújt sem emberi, sem isteni erkölcsiséget, aminek alapján élni lehetne. Úgyhogy elkezdtem gondolkodni: „Hát igen, erről lehetne írni valamit”. Megtalálom a módját, hogy elmondjam: nem hiszem, hogy mindannyian ilyen könnyen megmagyarázhatók vagyunk, legtöbbünk még mindig megmagyarázhatatlan; hogy végtelen világok vannak bennünk, és ez megfontolásra érdemes, izgalmas lehetőség.

1966-ban megjelent egy másik kiadvány is, Dr. Ian Stevenson Húszt eset, amelyek reinkarnációra utalnak című munkája, amellyel a következőkben foglalkozunk. Ebben láthatjuk, miként fogadta el maradéktalanul a reinkarnációt egy tekintélyes tudós, a University of Virginia Orvosi Karán a Neurológia és Pszichiátria Tanszék professzora.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

DR. IAN STEVENSON MUNKÁJA

Dr. Ian Stevenson azoknak a lelkiismeretes kutatóknak az élharcosa volt, akik első kézből származó bizonyítékokat kerestek a reinkarnáció létezésére. Elutazott olyan távoli helyekre is, mint India, Ceylon, Libanon és Alaszka. A felfedezéseiről szóló könyv Húsz eset, amelyek reinkarnációra utalnak címmel 1966-ban jelent meg.

A keleti esetek sajátossága, hogy a halál és az újjászületés között feltűnően rövid idő telik el. Cayce igazlításai durván századokban és félszázadokban adják meg az újjászületés terminusait, dr. Stevenson eseteiben viszont az átlag tíz év körül van, vagy annál is kevesebb. Sőt néha szinte azonnal végbemegy, mint annak a huszonkét éves, ifjú hindunak az esetében, akit egy adósa megmérgezett, és aki egy három és fél éves, feltehetőleg himlőben meghalt fiúcska testében reinkarnálódott. A kisfiú feléledt, de onnantól kezdve a huszonkét éves ifjú jellemvonásait és élettörténetét tartotta magáénak. Pontosán leírta előző családját, és a személyes találkozásnál mindegyik családtagot felismerte.

Dr. Stevenson megfigyelései közül a legmeggyőzőbb eset 1964-ben történt meg Libanonban, egy ötéves, Imad Elawar nevű arab fiúval, aki egy Kornajel nevű faluban élt. Még két éves sem volt, mikor célozgatni kezdett előző életére. Első szavai szeretetteljesen utaltak az előző életében szerepet játszott kedvesére. Szerencsére Imad szülei nem próbálták szigorral elfojtani a gyermeki csacsogást. A gyermek 1958. december 21-én született, és azt állította, hogy előző életében egy Khribi nevű faluban élt, huszonöt mérföldnyire onnan. Ibrahim Buhanzinak hívták, és 1949. szeptember 18-án halt meg tüdővészben. Imad pontosan elismételte Ibrahim utolsó szavait, tökéletes pontossággal azonosította Ibrahim családjának még élő tagjait, és mindig szeretettel emlegette Dzsarmilét, Ibrahim szerelmét. Ibrahim faluja és háza ugyancsak ismerős volt Imad számára. Dr. Stevenson Imaddal és családjával elutazott Ibrahim falujába, és a következőképpen csoportosította azt az ötvenhét tárgyat vagy részletet, amelyet a gyermek emlékezett: „Az ötvenhétből Imad tízet a kocsiban nevezett meg, útban Khirbi felé. Ebből a tízből három téves volt. A maradék negyvenhét részletben Imad csak háromszor tévedett. Eléggé lehetségesnek tűnik, hogy az utazás izgalmi miatt összekeverte az előző élet emlékeit mostani élete emlékeivel.”

Amennyire egyáltalán lehetséges volt ellenőrizni a két családdal kapcsolatos bizonyítékokat, dr. Stevenson ezt aprólékosan megtette. A legtöbb bizonyíték azonnal magától értetődő volt. A két család nem nyert, nem is veszített volna a hazugságon, azt pedig nem lehetett letagadni, hogy a gyermek emlékezete ötvenhét alkalomból ötvenegyszer helyes volt.

Dr. Stevenson rámutat, hogy ha lett volna összejátszás a két család között (holott nem ismerték egymást, amíg a gyerek miatt nem találkoztak), nem volna könnyű meghatározni, hogy erre mi vitte rá őket. Nehéz elképzelni két családot, amelynek tagjai ilyen szorgalmasan, ilyen hosszú időn keresztül halmozták a bizonyítékokat, pusztán abból a célból, hogy a nevük bekerüljön az újságokba. Sőt, ráadásul a legtöbb hindu család igen barátságtalanul viselkedett, amikor dr. Stevenson először felkereste őket.

Volt egy eset, amikor a három és fél éves Dzsaszbir „holttestébe” a huszonkét éves, ugyancsak „elhunyt” hindu ifjú, Szobha Ram költözött bele. A gyermek családjának zavarodottságát tovább növelte, hogy Dzsaszbir a brahmin ételek kivételével visszautasított minden ennivalót, ezért a szomszédban lakó rokonszenves brahmin család az ő számára is főzött. Aki jártas a hindu kaszt törvények kérlelhetetlen kegyetlenségében, az tudja, hogy egy dzát gyermek normális

körülmények között inkább éhezne, semhogy brahmin ételt egyék. Azt szintén nehéz felfogni, hogy a zsenge korú gyerek hirtelen olyan határozottsággal és akarattal kezd viselkedni, ahogy a nála tizennyolc évvel idősebbek szoktak.

„Ottlétem alatt nem volt nehéz megfigyelnem - írja dr. Stevenson -, hogy Dzsaszbir nem játszott a többi gyerekekkel, hanem tartózkodó és magányos maradt. Tolmácsommal szívesen, készségesen beszélgetett, de a szomorú kifejezés mindig megmaradt nyugodt, himlőhelyes, mégis csinos arcán.”

A halott Szobha Ram brahmin családjá szívesen megvendégelte volna Dzsaszbirt, de a fiú dzát családjá zokon vette, hogy a gyerek egy felsőbb kasztbéli családdal azonosítja magát, és makacs ellenállásuk a kisfiú „előző” családjával szemben akkor érte el a tetőpontját, mikor a fiú találkozhatott volna saját „özvegyével”.

„Az olvasók bizonyára kíváncsiak rá, ahogyan én is tudni szerettem volna - írja dr. Stevenson -, hogyan számol be Dzsaszbir a Szobha Ram halála és Dzsaszbir Szobha Ram emlékeivel való újjászületése közötti időről.

Erre a kérdésre Dzsaszbir 1961-ben azt felelte, hogy halála után (mint Szobha Ram) találkozott egy szádhuval (egy szent emberrel), aki azt tanácsolta neki, «keressen menedéket» Dzsaszbir testében.

Bár Dzsaszbir látszólagos «halála» 1954 áprilisa-májusa körül történt, közel Szobha Ram halálának ismert dátumához, nem tudjuk, hogy Dzsaszbir személyiségének megváltozása rögtön azon az éjszakán bekövetkezett-e, amikor teste látszólag meghalt és azután újjászületett.

A következő hetekben Dzsaszbir még mindig súlyosan beteg volt a himlőtől, élelmet is alig volt képes magához venni, ezért személyiségjegyei nemigen voltak megfigyelhetők. A személyiségváltozás tehát végbemehetett fokozatosan vagy egyetlen pillanat alatt is, a Dzsaszbir látszólagos halála utáni néhány hét során.”

A dokumentált bizonyítékok szempontjából ez az ügy egyedülálló. A legtöbb hasonló példában a lélek még erőszakos halál esetén is elhagyja felnőtt testét, és idő telik el, míg a következő teste megfog.

A szent szádhu megjelenése, aki utasította a testétől megfosztott Szobha Ramot, hogy „keressen menedéket” Dzsaszbir halott vagy haldokló testében, szükséghelyzetre utal: arra, hogy üzemműködés támadt a „teremtés törvényeiben”. Edgar Cayce elismerte, hogy „néha még odafent is akadnak hibák”; igaz, ezek oly ritkán fordulnak elő, hogy még a véletlen kategóriájába sem sorolhatók. Kijelentette, hogy az első asztrális sík primitív, a földi sík torzított változatára hasonlít; visszamaradt vagy fejletlen lelkek lakhatják, akik képesek rémálmok fenyegető köntösében megjeleníteni magukat.

Ha feltesszük, hogy Szobha Ram korai, váratlan, mérge általi halála nem volt előre látható a karmikus törvényekben, amelyekhez alkalmazkodott, sebezhetővé válhatott néhány ellenséges, bosszúszomjas lélek számára, akik már régen várhattak egy ilyen alkalomra, hogy kiegyenlíthessék vele a számlát.

A szervezetlen zűrzavar állapotában képtelen lett volna arra, hogy megvédje magát. Az egyik jószágos Segítő vagy Őrző jelenhetett meg neki egy szádhu bizalomkeltő alakjában, hogy megmutassa az egyetlen fellelhető óvóhelyet - a halott gyermek elhagyott testét. Ez pusztán átmeneti intézkedés lehetett, amíg az alsóbb asztrálisíkon elhárul a közvetlen veszély, és Szobha Ram biztonságban továbbhaladhat a felvilágosultabb, oltalmazó szintre. (Itt újra emlékeztetünk Cayce kijelentésére, hogy a sötét erőket, legyenek bármily erősek és megátalkodottak, mindig szét lehet kergetni tiszta és felelősségteljes forrásból származó imával.)

Lehetséges azonban, hogy amikor Szobha Ram újra belépett az emberi test anyagi korlátai közé (mintha a homár magától mászna be a fazékba), képtelen volt újra kiszabadulni belőle; így kénytelen Dzsaszbir testében „földhöz kötött” maradni, míg le nem éli a karmikus előélete alapján szükséges éveket. Előző életének emlékei szerencséjére fokozatosan el fognak halványulni.

Reinkarnáció a fagyos északon

Az észak-nyugat alaszakai eszkimók, a nyugaton élő aleutok és a keleti tlingit indiánok egyaránt a reinkarnációra alapozzák vallásos hitvilágukat. A tlingitek tovább személyesítik azzal, hogy hitük szerint a lelkek saját közvetlen családjukba térnek vissza.

1961 és 1965 között dr. Stevenson négy alkalommal látogatott el a tlingitekhez, és ezalatt harminchat reinkarnációs esetet jegyzett fel. Nem volt nehéz dolga, mivel a legtöbb indián beszélt angolul, és közülük sokan viseltek „szimpátia-” sebhelyeket, amelyek az előző életbeli haláluk módjára utaltak.

1949-ben egy hatvanéves, William George nevű tlingit halász azt mondta a fiának és a menyének, hogy a fiukként fog visszatérni. Megígérte, hogy fel fogják ismerni a jelenlegi anyajegyeiről, és átadta aranyóráját, hogy őrizze meg neki. Néhány héttel később nyomtalanul eltűnt a csónakjából. Éppen kilenc hónappal ezután a menyé világra hozott egy fiút, akinek „pigmentfoltok voltak a bal válla felső részén és a bal karján, pontosan azokon a helyeken, melyeket a nagyapja megjelölt”.

Ahogy növekedett, a fiú hasonló viselkedésmintákat mutatott, mint a nagyapja - még bicegett is, pedig William George sántítása egy kosárlabda-mérkőzésen elszenvedett sérülés következménye volt. Még nem volt öt éves, amikor felismerte az órát: kivette anyja ékszerdobozából, és makacsul ragaszkodott hozzá, hogy az övé. Bácsikáira úgy utalt, hogy „fiúk”, nagy-nagynénjét pedig „húgom”-nak szólította.

Dr. Stevenson ezt írta: „Korához képest feltűnően sokat tudott a halászatról és a csónakokról. Jobban félt a víztől, mint a vele egykorú gyerekek. Higgadtabb és érzékenyebb volt, mint a többi gyermek.”

Még bizonyítóbb erejű egy másik tlingit, Victor Vincent (törzsi neve Kahkody) esete, aki 1946-ban halt meg.

Egy évvel a halála előtt magához hívta kedvenc lányunokáját és annak férjét, Corliss Chotkint, és azt mondta nekik: az ő gyermekükként fog visszatérni. Megígérte, hogy fel fogják ismerni a forradásairól - az egyiket az orrán viselte, a másikat a hátán: ez utóbbi egy műtéti heg volt, még az öltések nyomai is látszottak.

Tizenhét hónap múlva Mrs. Chotkin fiúgyermeknek adott életet, akin anyajegyek voltak láthatók - pontosan ott, ahol Vincent forradásai voltak. A rendkívül koraérett kisfiú tizenhárom hónapos volt, amikor anyja meg akarta tanítani neki a nevét: „ifjabb Corliss Chotkin”. A gyermek anyja szavába felkiáltott: - Nem ismered meg? Kahkody vagyok!

Kétéves korában helyesen azonosította korábbi életéből való fiát, Williamet, a mostohalányát, Susie-t, valamint a saját özvegyét. Egészen kilencéves koráig megmaradt a képessége, hogy szokatlan részletességgel emlékezett mindenre, de aztán az emlékek halványulni kezdtek, és végül tizenöt éves korára megszűntek.

Dr. Stevenson aprólékosan és tudományos igénnyel osztályozott minden egyes ügyet. Részletesen leírta saját nézeteit, kétségeit és logikus érveit. Könyve azonban kétségbevonhatatlan tények

gyűjteménye. Zárszavában nem jelenti ki határozottan, hogy művével bebizonyította a reinkarnáció létezését, de az erre utaló bizonyítékokat nála felelősségteljesebb kutató még sohasem mutatta be.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A KEGYELEM TÖRVÉNYE

Ha a Kegyelem Törvényét illusztrálni akarjuk, nyilvánvalóan az a legegyszerűbb, ha működés közben mutatjuk be.

Anthony Hollis egyetemista korában, Connecticutban szerelmes lett egy lányba. Harc nélkül mondott le róla egy barátja kedvéért, és az ezután kapott igazlításból kiderült, hogy tudat alatti emlékeinek jó hasznát vette: a lány korábban kétszer is a felesége volt, és mindkétszer hűtlen lett a férjéhez. Az egyik életük az ókori Egyiptomban zajlott, s akkor a lány ugyanezzel a baráttal szökött meg tőle! A többi, együtt leélt életekről nem szólt az igazlítás, csupán annyit sejtetett, hogy mindig erőszak és tragédia keretezte őket.

Hollis élt a lehetőséggel, hogy további igazlításokat kérjen, és a bennük foglalt tanulságokat minden erejével igyekezett átültetni a gyakorlatba, úgyhogy joggal lehet őt „jó keresztény”-nek nevezni. Házassága jól sikerült, a diákszerelm emléke hamarosan elhalványult, el is felejtette. 1944-ben aktív szolgálatra hívták be, és a Virginia állambeli Fort Eustisban szállítótiszti kiképzést kapott.

Egy nap véletlenül lenyelt egy szilvamagot, mely olyan makacsul megakadt a torkán, hogy csak a kórházban, orvosi segédlettel lehetett eltávolítani. Akkor nem tulajdonított nagy jelentőséget az esetnek. De mialatt az európai partraszállást megelőzően Angliában állomásozott, újra fulladozni kezdett, ezúttal egy porcogódarabkától. A helyzet megint annyira komoly volt, hogy orvoshoz kellett fordulnia. Addigra már késő volt igazlítást kérni Edgar Caycetől, és amikor Anthony Hollis a megszállt Németországban átélte a harmadik balesetet, Edgar Cayce már nem élt. Mindegyik eset súlyosabb volt az előzőnél: Németországban kis híján valóban megfulladt egy kis csontdarabtól, amely a pörköltjébe került.

A háború után New Yorkban egyik barátjával ebédelt együtt, amikor egy csirkecsont akadt meg a nyelöcsövében. Sürgősen kórházba szállították, ahol egy gyakorlatlan orvos értékes perceket vesztegetett el azzal, hogy megpróbált báriumtesztet csinálni, hogy bebizonyítsa, fuldoklása csupán pszichoszomatikus tünet.

Mikor végre nagy sietve föltették a műtőasztalra, Hollis éppen hogy eszméleténél volt. de míg ráadták az oxigénmaszkot, és helyi érzéstelenítést alkalmaztak, meglátott maga előtt egy különös, bosszúszomjas arcot, amelyet csatakos, piszkossárga haj keretezett. Egészen mélyre zuhant a tudatnak erre a szintjére, míg végül „összeolvadt” ezzel a másik személyiséggel, és rájött, hogy ő maga az. A környezet homályosan valami északi helyszínre utalt, kilenc-tíz évszázaddal korábbra... és egy fiatal nő állt előtte. Gyilkos fájdalmat és dühöt érzett: tudta, hogy a nő hűtlen volt hozzá. Tudta, hogy a felesége, de ez volt minden.

Pontosan abban az időben, amikor ez történt, Hollis egyik barátja San Franciscóban egy fényképszerűen eleven képet látott ugyanerről az eszelős arcról, és közben Hollis jutott eszébe. Ebben a vízióban azonban nő nem szerepelt. A barát egy föld alatti várbörtönben, láncra verve látta Hollist, egy csoport ápolatlan, rongyos férfival együtt. A kép annyira élénk volt, hogy ez a barát másnap kissé döbbenet felhívta Hollist. Mikor összehasonlították a részleteket, nem maradt kétség afelől, hogy mindketten ugyanazt az arcot látták.

Hollis újra végigolvasta igazlításai szövegét, de nem talált semmiféle utalást a „piszkossárga hajú férfira”. Az igazlítások kiemelték azt a karmikus jellemvonást, hogy Hollis lobbanékony természetű, és csak nagy erőfeszítéssel tudja kordában tartani indulatait. Edgar Cayce óvatos,

tapintatos jegyzetei céloztak arra, hogy fennállnak még bizonyos karmikus adósságok, amelyeket vissza kell fizetni. Az igazlítások azt sugallták, hogy Hollisnak meg kellene próbálnia felvilágosultabb módszerekkel, megbocsátással és imával kiegyenlíteni az adósságot, ahelyett, hogy a „szemet szemért, fogat fogért” elvet követné.

Nehéz feladat egy huszadik században élő férfi számára, aki a nyolcadik vagy kilencedik században, a vikingek Norvégiájában vadul gyűlölt egy asszonyt. De az ügy kikerült Hollis kezéből. Nem egészen egy héttel később ugyanazt a kísérteties álmot látta. Ezúttal az ismeretlen nő „szellemarca” annak a lánynak a vonásait öltötte magára, aki az egyetemi időkben kikoszarzta, ő pedig gyilkos indulattal fojtogatta a lányt. Az álom és a karmikus „visszajátszás” közötti határmezsgyén Hollis minden erejével és hitével imádkozni kezdett. Imádkozott lelki erőért, hogy meg tudjon bocsátani az asszonynak, akit fojtogatott; imádkozott az asszonyért, hogy paráznaságának vétkéért feloldozást kapjon; imádkozott önmagáért, hogy bűnbocsánatot nyerjen, amiért megfojtotta az asszonyt. Akinek sikerült szó szerint visszaimádkozni magát a halálos ágyról, tanúsíthatja, hogy az őszinte imádság, ha elér egy bizonyos intenzitást, energiaként nyilvánul meg, amely legyőz minden ellene ható erőt.

Amikor Hollis másnap reggel felébredt, érezte, hogy elméje megszabadult egy súlyos tehertől, és helyét átvette egy soha nem tapasztalt szabadságérzet, és ez az érzés a hét hátralévő részében is vele maradt. Megfogható eszközök híján azonban nem volt képes meggyőzni önmagát, hogy imái végleg megszabadították a súlyos, karmikus igából, amelyet a nyakában cipelt. Aztán vasárnap csengett a telefonja, és az álmaiban látott áldozat hangját hallotta megszólalni.

Az asszony már régen elvált attól a régi baráttól, és újra férjhez ment. Második házassága szintén kudarcot vallott; most gazdag nőként luxuskörutazásokat tesz a világ körül a gyerekeivel, szomorúan és meg nem valósult vágyakkal. Amikor hajója kikötött New Yorkban, minden ok nélkül azon kapta magát, hogy rossz lelkiismerettel gondol Hollisra, és arra, ahogy faképnél hagyta őt. Ezért szánta el magát arra, hogy felhívja. - Remélem, mostanra megbocsátottál nekem - mondta. - Gyalázatosan bántam el veled!

Hollist a megkönnyebbülés és a hála hullámai öntötték el: szívből jövő szavakkal bizonygatta az asszonynak, hogy már régen, ezerszer is megbocsátott!

Mi lett volna Hollis karmikus alternatívája? Bizton állítható, hogy megszorodtak volna fuldoklásos balesetei, és az egyik meg is ölte volna. Adóssága volt önmagával szemben, mégpedig az, hogy egyszer gyilkosságot követett el. Ebben az életben a lány maga kímélte meg őt a házasság okozta szenvedéstől, és Hollis ismét elszenvetde ugyanazt a nyomorult megpróbáltatást a lány árulása miatt, de mindez együtt sem szabadította ki a karmikus hurokból. A gyilkosságot attól még elkövette; a Törvény megkövetelte az elszámolást. Következésképpen valahányszor Hollisnak a torkán akadt valami, sokkal súlyosabb fuldoklási tüneteket mutatott, mint amit egy apró csontocska jelenléte indokolt volna.

Hollisnak javára szolgált, hogy jelen életében a felszínen megnyilvánuló indulatok nélkül mondott le a lányról, és az is, hogy miután Cayce elmagyarázta a karmikus okokat, nem neheztelt többé a nőre, nem kívánt neki rosszat. Ahogy a sértett büszkeség, a megalázott hiúság eltűnt a képből, megszűntek a komplikációk is, és a férfi előtt már csak a tiszta képletű próbatétel állt.

Hollis a végső megbocsátás imájába akaraterőt és koncentrációt tudott foglalni. Ennek forrása az itt következő szavakban egyszerűen összefoglalható. „Tény, hogy az élet élménye az isteni lényeg megnyilvánulása. Az entitás elméje pedig az építő. És amikor az entitás teremtő tevékenységbe fog, hatása alá kerül a törvénynek, amely a karma és a kegyelem kiegyenlítésében érvényesül. Az entitás kiszabadul az ok-okozat vagy a karma törvénye alól, kegyelmet nyer, és továbbhaladhat az Őbenne élő magasabb elhivatottság felé.”

- Legyetek biztosak abban, hogy a törvény működik - jelentette ki Cayce egy hasonló eset kapcsán. - Az emberiség kezdetén, amikor az ember a földön élő lélekké vált, létrejöttek a törvények, és ezek érvényesülnek. De a kegyelem törvényét, a megbocsátás törvényét és a türelem törvényét se tévesszétek szem elől. Mert mindegyiknek megvan a maga helye - különösen akkor, ha valaki arra vágyik, hogy csatornává váljék, amelyen keresztül Isten megnyilvánulhat.

Egy megszabadult lélek fölösleges szorongásai

A második eset alanya Vera Aldrich, ötvenhárom éves háziasszony. Történetében megfigyelhetjük, milyen hibát követett el egy fejlett lélek, akinek életútját fizikailag alig lehetett elviselni, amikor azt hitte, hogy karmikus adóssága még mindig kiegyenlítést követel, és készülnek meglátogatni régi bűnei.

- Miért kellett ilyen összetört fizikai testtel erre a világra jönnöm? Azt hiszem, megjártam a poklot (igaz, eddig nagyon is érdekes utazás volt!) és gyakran csodálkoztam, mire tartogatom még magam. Mindig az embereket akartam szolgálni, de nem volt erőm... Fialtal korom óta angina, vészes vérszegénység és más betegségek kínoznak. Miért választottam ilyen megtört testet magamnak? Valami súlyos bűnt követtem el a múltban?

Cayce válaszai meleg biztatást fogalmaztak meg.

- Ez az entitás egykor kapcsolatban állt azzal, aki oly kíméletlenül üldözte az egyházat, és zenélt, miközben Róma égett (Nero). Ez az ok, ami miatt jelenlegi teste rossz alakot öltött.

- Az entitás mégis felszabadulhat! Mert a földi élet tapasztalatain keresztül az alacsony szintről felfejlődött már oda, ahol újabb földi reinkarnáció nem lesz szükséges.

- Nem mintha elérte volna a tökéletességet, de ne feledjük, az anyag, az anyagi vágyak léteznek a tudat más szintjein is, nemcsak a háromdimenziós valóságban. Vannak a tapasztalásnak más tartományai is, ha az entitás szilárdan tartja magát azoknak eszméihez, akiken egykor gúnyolódott (a római keresztények eszméihez).

- Még sok mindent el lehet mondani, de csökkenteni fogjuk a hibákat, és növeljük az erényeket. És szinte semmi sem említendő, ami eltértené az entitást, mert, ahogy Józsue hajdanán, ő is elhatározta: „tegyenek mások, amit akarnak, én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.”

- Ami a képességeket illeti: ki vonhatna glóriát a felkelő nap köré? Ki mondhatná meg a csillagoknak, mi módon lehetnének szépek? Tartsd meg hitedet, amely vezérel téged! Sokak számára hoz majd enyhülést a te türelmed, a te állhatatosságod, a te szereteted!

Ez az asszony nagylelkű és önzetlen életmódja által elnyerte a Kegyelmet, anélkül, hogy ezt tudatosan felismerte volna. Hosszú karmikus vándorútja végére ért.

- Bizonyos - mondta Cayce -, hogy az emberek gyarapodnak kegyelemben, tudásban, megértésben. És amikor alkalmazzák, amit megtanultak, a következő lépés megmutatkozik előttük... Mert az Ő ígérete ez: „ti veletek vagyok, minden napon a világ végezetéig.” Kezdetben veled volt. Te tértél le az útról.

Gladys Turner Davis, aki 1923-tól egészen Cayce haláláig Edgar titkárnője volt, lemásolta az irattárban található összes igazlást, nem is egy, hanem öt példányban, és oly önzetlenül hű maradt mesteréhez halála után is, mint életében volt. Nála jobban az A. R. E. egyetlen tagja sem ismerte az igazlításokat, és talán senki más nem példázna ennyi szerénységgel, miként lehet a kegyelem törvényét a mindennapi életben alkalmazni. Gladys szerint Cayce igen ritkán mondta bárkinek: a lelke oly magas fejlettségi szintet ért el, hogy nem kell újra visszatérnie a földre.

Gladys ritkán vetette papírra gondolatait; az egyik írásában az alábbiak olvashatók:

Mr. Cayce élete folyamán csupán három olyan esetre emlékszem, mikor az ügyfelek azt állították, hogy élet-igazlításuk téves volt - három eset, a csaknem 2500-ból!

Mr. Cayce halála óta is gyűjtjük és az igazlításokhoz csatoljuk a fejlődési beszámolókat. És mindössze egyetlenegy kedvezőtlen jelentéssel találkoztunk - egy anya panaszkolta, hogy „semmi személyes” nem akadt a hatéves kislányáról szóló igazlításban.

Olykor megtörtént, hogy a gyermekeknek készített élet-igazlást a szülők félretették, és elfelejtették, aztán később bebizonyosodott, hogy minden részletében igaz volt. De gondolkodjunk el egy pillanatra azon a néhány eseten, amelyekben az igazlításokat kifogásolták. Még ha minden huszonnegyedik teljesen hibás lett volna - ez a teljesítmény akkor is példa nélkül állna a paranormális kutatások terén. Sőt, lehet, hogy bármilyen kutatási területen!

Azoknak, akik tapasztalatból ismerik az igazlítások értékét, nemcsak kiváltságuk, hanem egyenesen kötelességük tovább haladni a tökéletesség felé, vinni a fáklyát, és nemcsak a reinkarnáció elmélete miatt, hanem az egész keresztény életmód érdekében. Ahogyan Ő tanította: „A ki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő.”

De mit jelentenek az igazlítások azoknak a millióknak, akik nem tudják, vagy nem érdekli őket, hogy egy ember az életét adta értük? Mit fognak jelenteni az eljövendő generációk számára?

Azt mondják, a törvény a két vagy három szemtanú által megerősített tényt tekinti megalapozottnak. Nekünk több, mint kétezer példa van a birtokunkban, a képességek és jellemeik pontos elemzése az elmúlt életek Akasha-krónikájára építve.

Alaposan tanulmányozva ezeket, sokunknak meggyőződésévé vált, hogy az ember gondolatait és érzéseit irányító alapvető tényezők megérthetőek. Mert ezek az élet-igazlítások az alapvető szellemi törvényeket értelmezik, igaz, a személyes problémákra alkalmazva. Ha kellő számú példát tanulmányozunk, képesek leszünk megtanulni, miként alkalmazzuk ezeket a törvényeket a saját személyes problémáinkra.

TIZENHATODIK FEJEZET

CSOPORTOS KARMA

Fort Dearborn túlélői

Edgar Cayce előző életében mint Bainbridge, határmenti felderítő, a fiatal nemzet földjén, a kanadai határtól Floridáig kóborolt. Személyét így írhatnánk le: keveréke egy hős telepesnek és egy szerencsejátékos aranyifjúnak.

Változatos útjai Fort Dearbornban, egy kereskedőállomáson keresztezték egymást: ez az erőd a mai Chicago területén helyezkedett el. Itt történt, hogy erős kötelék szövődött közte és embertársai között. Fort Dearborn kegyetlen hely volt, folytonos készenlétet igényelt az ellenséges indiánok miatt; lakói kemény munkával és kemény játékkal töltötték napjaikat. Megvoltak a puritán erkölcsi normák, de a derűs színlelés is erénynek számított (a Jakab korabeli Anglia örökségeként), és a kereskedelmi állomáson működtek a kocsmák, a játékbarlangok és a bordélyházak is.

Ennek az életnek az emlékei olyan élénken megmaradtak, hogy Edgar még mindig sajnálkozott Bainbridge rosszra csábító ékesszólása, szoknyavadászata és elvesztegetett lehetőségei miatt. Cayce soha, semmilyen téttel sem játszott szerencsejátékot, és szeszes italt is csak nagyritkán fogyasztott.

Erős érzelmi szálak szövődtek Bainbridge és Fran Barlowe, egy közeli állomás boltosának lánya között. A lány kispolgári családja népes és zűrzavaros volt, a szülők elhanyagolták gyermekeiket; a tizenhét éves lány boldogan szökött el otthonról egy fiatal, meglehetősen kétes emberi értékű vendéglőssel, és Fort Dearbornban telepedett le. A vendéglő pusztán fedőszerve volt a játékbarlangoknak, amelyek arra szakosodtak, hogy megfejjék a balekokat. Ez volt Bainbridge törzshelye, ha átmenetileg Fort Dearbornban időzött.

Fran meglehetősen tehetségű táncos- és énekesnővé vált férje kocsmájában. Szoros barátságba került a könnyűvérű lányok jószívű madámjával, aki „a kötelező mértéken is túl” törődött a gondjaira bízott lányok egészségével és közérzetével. Fran összeütközésbe került egy lelkiismeretes pappal. Az egyház embere zordan szemlélte őt és léha társaságát, és különös rosszallással viseltetett egy jókedélyű sekrestyés iránt, aki jámboran imádkozott nappal, de éjszakánként nagy bakugrásokat mutatott be a táncparketten, és arra is talált időt, hogy a pap húgának csapja a szelet - bár a románcot a szerelmesek nagy bánatára csírájában elfojtották. Élete vége felé Fran kezdett jó útra térni, felszámolta néhány szégyenteljes kapcsolatát, de az éjszakai dorbézolás hangjai csak akkor hallgattak el véglegesen, amikor az erődöt az indiánok hatalmas erővel megtámadták, és porig égették.

Bainbridge a környéken tevékenykedő felderítő járórként sok jót vitt véghez, eleinte mégis hajlamos volt komolytalan cselekedetekre. Most kimenekítette a túlélők egyik legnagyobb csoportját, és épségben eljuttatta őket az Ohio folyóhoz, ahol tutajt ácsoltak, hogy azzal keljenek át a keleti partra.

A parton azonban az ellenséges indiánok követték őket - Bainbridge-nek nem volt más választása, mint továbbhaladni lefelé a folyón, biztonságos kikötőhelyet keresve. Még az éjszaka leple alatt sem tudtak partra szállni, hogy élelmet szerezzenek, így a tutaj kimerült utasai az éhségtől és a hidegtől haldokolni kezdtek, köztük Bainbridge is. Fran azonban szerencsésen életben maradt, és amikor végül a tutaj szárazra futott, barátságos indiánok közé kerültek. A lány később továbbment Virginiába, ahol új életet kezdett.

1812-re Fran egy szerény panzió tulajdonosnője lett, akit melegsége és kedvessége miatt a Segítő Angyal becenévvel illettek. Negyvennyolc éves korában halt meg, köztisztelettel övezve, fiatalkori botlásai alól feloldozva. Csakhogy az életciklusnak Fort Dearbornban nem volt ideje beteljesíteni önmagát. Az indián támadás miatt szétszóródtak a családok, és ez maga után vont egy sor befejezetlen ügyet.

Fran hetven év múlva visszatért Virginiába, ahol néhány Fort Dearborn-i vetélytársa már újra gyülekezett. Mintha valami hallgatóságos megegyezés lett volna köztük: lakóhelyül mind a Chesapeake félszigetet és környékét választották, amely elérhető távolságra van Virginia Beachtől, bár maga Cayce egészen 1925-ig nem költözött oda.

Fran hamarosan azt kezdte érezni, hogy rossz csillagzat alatt született. Korai, szerencsétlen első házasságát megtetézte egy újabbal; a harmincas évek elejének gazdasági válsága idején már menekülőben volt önmaga előtt: New Yorkban, egy külvárosi negyed munkásemberek látogatta kávéházában pincérkedett.

Inkább kába volt, mint megkeseredett; útmutatás és önbizalom hiányában, egyik napról a másikra élt, és már nem is reménykedett abban, hogy megtalálja helyét a látszólag csupa kelepcéből és kiábrándulásból álló világban. Itt és ekkor figyelt fel rá David Kahn.

A látnok életében Kahn tette a legtöbbet azért, hogy a rászorulók figyelmét felhívja Caycere. Széltében-hosszában bebarangolta a keleti államokat és a középanyugatot, és ahol csak megfordult, mindenütt meggyőző ékesszólással magasztalta legjobb barátja, Edgar Cayce képességeit. Külvárosi kiföldékbe nem sűrűn tért be, de ezúttal üzleti ügyben a környéken járt, és jó szimattal vizsgálta Frant, ahogy a lány kiszolgálta őt. Végül feltette a közhelyszerű, de indokolt kérdést: „Mit keres egy ilyen kedves lány ebben a lebujsban?” Mikor Kahn megtudta, hogy a lány Virginiában, Norfolk mellett lakik, egy cédulára lefirkantotta Edgar lakcímét, és azt javasolta, hogy mikor Fran hazatér, folyamodjék igazlításért.

A lány úgy gondolta, értelmesebb dolgokra is költheti a pénzét. Az életnek csavarnia kellett még rajta egyet-kettőt, mielőtt - több, mint egy évvel a Kahnnal való találkozás után - végül megjelent Edgar ajtaja előtt. Edgar azonnal felismerte őt. A ház meg a benne lakók által sugárzott béke és nyugalom atmoszférájában Fran élete huszonöt éve alatt először érezte igazán biztonságban magát.

Ekkor keletkezett az igazlítások egyedülállóan összefüggő sorozata, amely egyetlen lélekcsoport sorsát írta le. Fran népes családjának szinte minden tagja szerepelt bennük. Edgar úgy érezte, jóvá kell tennie azt, hogy olyan hányaveti módon kezelte problémáikat Fort Dearbornban.

Fran annak a madámnak a lányaként született újra, akivel a Fort Dearborn-i években összebarátkozott. Az anyát Cayce gyógyította ki az ekcémából, és az asszony nyolcvanhét éves korában halt meg - „lelki kimerültség” vitte el. Fran apját ugyancsak Cayce gyógyította meg; a máját és toxikus vérképét kezelte; az apa kilencven évet élt. Fran Ned nevű bátyja Fort Dearbornban is a testvére volt. Joel, a másik bátyja volt az a sekrestyés, aki a pap hűgának udvarolt. Jelenlegi inkarnációjában találkozott ugyanazzal a lánnyal, és el is vette feleségül. A házasság a kölcsönös boldogság modellje volt mindaddig, míg a pap - jelleméhez híven - elsőszülött fiuk testében újra meg nem született. Mihelyt a gyermek képes lett kifejezni magát, a szülei nem ismertek többé egy nyugodt pillanatot sem. Már kora gyermekiségében olyan buzgalommal játszott ki őket egymás ellen, hogy végül sikerült éket vernie közéjük. Furcsa módon ő is bőrbetegségben szenvedett, amelyet végül huszonegy éves korában az egészségi igazlítás gyógyított meg.

Az egyik legalaposabban dokumentált egészségi igazlítás Fran hűgáé, Veráé, aki előrehaladott tuberkulózisban szenvedett. Az orvosok azt állították, hogy gyógyíthatatlan, de Cayce szokatlan gyógy módjai segítségével teljesen felépült. Vera, aki természetből fogva zárkózott volt, elutasította

az élet-igazlást, talán attól való féltében, hogy a tuberkulózist Fort Dearborn táncos mulatóiban szerezte.

Fran harmadik fiútestvére, Hal rajongott legjobban a lányért; oltalmazó, atyáskodó, Frant csodálattal bámuló fiú. Mindig arra kérte nővérét, hogy énekeljen, és ha Fran engedett az unszolásnak, megigézve hallgatta, utána megtapsolta, és az egekig magasztalta tehetségét. Ki volt ő? Fran férje, a vendéglőtulajdonos Fort Dearbornból. A lány viselkedése az élet-igazlás hatására mind visszafogottabbá vált; ezt látva a fivérben logikátlan ellenszenv alakult ki benne Cayce iránt, amelyet sohasem tudott leküzdeni. Nem volt hajlandó Caycevel találkozni, de még beszélni sem róla. Feleségében, Sarah-ban nem alakult ki ez a gátlás, hiszen ő volt az egyik asszony, akit Fran ápolt az 1812-es háború alatt. De egyszer, mikor első gyermekük háromhetes korában megbetegedett, szülei pedig hiába szaladgáltak kétségbeesetten orvosi segítségért a környéken, olyannyira, hogy a gyerek halála elkerülhetetlennek látszott, maga Hal kérte meg Frant: hívja el azt a „kuruzslót”, hogy készítse el a gyerek egészségi igazlását.

Fran elmagyarázta: Cayce csak akkor ad igazlást, ha a szülők személyesen kérik. Hal eddig már nem tudott elmenni. Fran maga kérte meg Caycet, aki tudta, hogy a gyermek életéért az idővel harcolnak, és ezért kivételt tett. A csecsemő emésztési zavarokban szenvedett; a megoldás igen egyszerűnek bizonyult. Fel kellett hígítani a tápszert, és beadni egy adag Castoriát. A baba szinte azonnal jobban lett, és három nap múlva már tökéletes egészségnek örvendett. Nem is tértek vissza a tüneteire egészen késő gyerekkoráig, amikor vastagbélgyulladását kapott. Azt is egy igazlás segítségével gyógyították meg.

A Fort Dearbornból származó húsz vagy talán még több lélek közül, akik ezúttal a Chesapeake-félszigeten gyűltek össze, csak Hal és Fran három férje közül az egyik utasított vissza kérlelhetetlenül minden segítséget, vigaszt vagy bátorítást, amelyet az igazlások nyújthattak volna. Fran második férje valójában csak Virginiában lépett be a lány előző életébe: ő is betegeskedett, és Fran panziójában, gondos ápolás után nyerte vissza egészségét.

Az 1812-es háború alatt Fran a sebesültek ápolásában nem tett különbséget barát és ellenség között. Így aztán, mikor sikerült életét stabilabb alapokra helyeznie, gondjai eloszlottak, és egész családjának egészségi állapota megjavult. A viszályok mérséklődtek, a feszültség csökkent. A Fort Dearbornból származó „befejezetlen ügyek” elrendeződtek.

Aztán feltűnt a színen egy bizonyos Mary Barker: kis ajándékboltot nyitott a környéken a nyári turisták számára. Mary nem sokkal volt fiatalabb, mint Fran, gyermekparalízisen ment keresztül, amitől elhízott és formátlan lett. Egyéves kora óta képtelen volt segítség nélkül járni. Attól a perctől kezdve, hogy Frant megismerte, szinte eszelős szenvedély ébredt benne iránta, üldözte a szabadidejében, és elhalmozta esetlen ragaszkodásával.

Fran leküzdötte ellenérzéseit, zavarát, és kieszközölt egy egészségi igazlást, remélve, hogy Mary esetében még nem késett el a segítség. Az igazlás egy masszázssorozatot írt elő - ez messze meghaladta Mary anyagi lehetőségeit, hiszen a megélhetéséhez szükségét pénzt is alig volt képes megkeresni. Fran édesanyja mély együttérzéssel a házába fogadta Maryt, ahol három hónapon át Fran alkalmazta a napi masszázst és a borogatásokat. Mary lassanként megerősödött, végül már járni is tudott. Később az élet-igazlásból kiderült, hogy előző életében Fran lánya volt, és sokat éhezett, amikor az indián szolgák elmenekültek vele, hogy megmentse az életét. Felnőttként nyughatatlan lélek lett belőle: vándorszínészként működött, és az volt a meggyőződése, hogy anyja szándékosan hagyta el őt. Engesztelhetetlen keserősége és önsajnálata nyilvánult meg jelenlegi életében a testet elcsúfító gyermekparalízis formájában. Mikor végül elköltözött, hogy máshol próbáljon szerencsét, Fran és ő jó barátokként váltak el egymástól.

Fran ma tekintélyes matróna, aki a koránál tizenöt-húsz évvel fiatalabbnak látszik: mindig szigorúan betartotta az egészségi igazlítás előírásait. Amikor a jótéteményekről beszél, melyekben az igazlítások révén családja és barátai részesültek, érthető diszkrécióval fogalmaz. Mert ők, mint sok komoly állampolgár, akik nyugalmukat és hosszú életüket Caycenek köszönhetik, félnek nyilvánosan elismerni, hogy segítséget kaptak tőle. Nehogy az újságírók felsorakoztassák őket mint tanúkat, akiket „a biztos romlásból rántott ki” a transzba esett Edgar Cayce diagnózisa.

* * *

A csoportos karma nemcsak a kiválasztott kevesekre érvényes, akik ugyanazt a lélekciklust követik és ugyanabban a családban születnek újjá: egyetemesebb jelentősége van.

Edgar Cayce témérdek példát adott arra, hogy azok a lelkek, akik Cortez és Pizarro oldalán részt vettek Mexikó és Dél-Amerika meghódításában, kellően megfizettek az aztékok kifosztásáért és lemészárlásáért. Még ma is undor fogja el az embert, ha egész civilizációk megsemmisítéséről hall; ám Cayce kijelentette: az aranyra éhes kalandorok a huszadik században, a spanyol polgárháború idején tömegesen tértek vissza. Ott pedig testvérek, szülők, gyermekek fordultak egymás ellen, végül az egész ország mészárszékké változott körülöttük. Ez talán segít megvilágítani, mi az oka annak, hogy látszólag ártatlan emberek miért válnak az iszonyat, a tragédia áldozataivá.

A jelek szerint egész népek is mozoghatnak közös lélekciklusban. A mai Egyesült Államokban a feketék vezetői a régóta nélkülözött gazdasági és társadalmi jogok öröksége felé vezetik népüket.

Hogyan magyarázhatjuk meg akkor az olyan kisebbségi csoportokban élő engesztelhetetlen gyűlöletet, mint a muzulmánok? A kérdés különösen indokolt, ha az erőszakot szembeállítjuk a fekete vezetők többségének felelősségteljes és fegyelmezett eszjárásával.

Lehetséges, hogy az ilyen kérlelhetetlenség nem a feketék lélekcsoportjának ciklusát tükrözi: inkább arról lehet szó, hogy a fekete csoportba olyan lelkek furakodtak be, akik a feketét és a fehéret egyformán gyűlölik. Könnyen meglehet, hogy ezek a lelkek a polgárháború előtti Délen rabszolgatartó reverzionisták voltak - olyanok, akik rabszolgáikat megalázták, megkorbácsolták, asszonyaikkal és gyermekeikkel kegyetlenkedtek. Az ilyen lelkek szinte kötelességszerűen inkarnálódnak fekete bőrűnek; csak hogy az egykori rabszolgatartó a mai sötét bőre miatt elszenvedett sérelmeket tudatosan feldolgozza, a tudatalattijában viszont ott munkálhat a büntudat és a szégyen, hiszen egykor bűnöket követett el a feketék ellen, akik közé ma tartozik - következésképpen őket ugyanannyira gyűlöli, mint a fehéreket.

TIZENHETEDIK FEJEZET

A REINKARNÁCIÓVAL KAPCSOLATOS MAI ÁLLÁSPONT

1. A közvélemény

Ha az olvasó megkérdezné, miért sokkal népszerűbb a reinkarnáció a keleti és a primitívebb társadalmakban, hasonlítsa össze - mondjuk - egy tlingit indián gyermek megértő, toleráns neveltetését egy olyan gyermekével, aki a gyarmati időkben Salemben született, de ugyanolyan képessége van, hogy visszaemlékezék előző életére. Az utóbbit azonnal megbélyegezték, hogy a Gonosz munkál benne, és buzgó ördögűzésbe fogtak körülötte. A felakasztott nők közül néhányan alig nőttek ki a gyerekkorból.

Az ilyen szörnyűségek szükségszerűen beépülnek abba, amit Jung, a nagy pszichiáter így nevez: a nemzet „kollektív tudattalanja”. Amikor pedig a nép ilyen fertőzött pszichében szenved, a tabuk még nemzedékeken át fékezik a józan észet. Arthur Miller A salemi boszorkányok című hátborzongató darabjában megmutatja, hogy egyenes vonalú az összefüggés a salemi boszorkányperek körüli tömeghisztériától az úgynevezett daytoni „majomperen” át (John T. Scopest a húszas években azért fogták perbe, mert a darwini evolúciós elméletet tanította diákjainak), egészen az ötvenes évekig, az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság kihallgatásaiig.

Ha egy zseniális tudóst, pedagógust vagy politikust erőszakkal távol lehet tartani attól, hogy elfoglalja az őt megillető helyet az ország dolgaiban, akkor könnyű belátni, hogy a gyerekeket, akik saját szemük és fülük bizonyosságában hisznek (és gyaníthatóan a szüleik is így tesznek), át lehet nevelni annyira, hogy elfojtsák saját lappangó paranormális képességeiket. Az a gyermek, aki látja halott nagyapja szinte megfoghatóan valóságos hasonmását, és beszél hozzá, ráadásul van annyira meggondolatlan, hogy ezt másoknak is elmondja, annak a veszélynek teszi ki magát, hogy kinevetik, megbüntetik vagy gyermekpszichológushoz küldik. Spirituális képességeit elkerülhetetlenül el kell fojtania, míg teljesen el nem sorvadnak.

2. Az egyházak

Amerika, a világtörténelem legfiatalabb és legerősebb demokráciája bebizonyította, hogy képes rosszindulatú ideológiákat asszimilálni, és tanulni belőlük - feltéve, hogy egy esetleges tébolyult kisebbség rá nem kényszeríti akarátát a megfontolt többségre. A salemi események brutalitása például egyenesen vezetett oda, hogy az Alkotmányba belefoglalták a szabad vallásgyakorláshoz való jogot.

Ha az Alkotmány a demokrácia alappillére, akkor Wally White tiszteletes, aki ünnepélyesen megfogadta, hogy „lerántja a leplet a reinkarnációról, mert az merénylet a vallás elfogadott nézetei ellen”, ugyanolyan téveszmékben él, mint salemi előfutárai.

Ugyan melyek azok az „elfogadott vallási nézetek”, amelyeket ő meg a hasonszőrűek olyan hévvel védelmeznek? És mennyire gyengének érezhetik magukat, hogy az Alkotmány védelmét kevésnek érzik? Valóban: az egyház hibái inkább olyanok, mint amelyekről XII. Pius pápa 1950-ben bíráló szavakkal szólt: „Nem hallgathatjuk el aggodalmunkat azokért, akik olyannyira elmerültek külsődleges tevékenységükben, hogy elhanyagolják fő keresztényi kötelességüket: saját megtisztulásukat.

Már kijelentettük nyilvánosan, írásban, hogy azokat, akik úgy vélik, hogy a világot megvédelmezheti az, amit jogosan neveznek «a tettek eretnekségének», jobb belátásra kell bírni.”

Tizennégy évvel később őminenciája Julius Dopfner bíboros, a müncheni egyházmegye ötvenegy éves irányítója oly rendkívüli világossággal írta le a nyugati egyház mai helyzetét, hogy szavai meghatározó értékűek.

Dopfner bíboros akkora tekintélynek örvendett, hogy 1964-ben VI. Pál pápa őt választotta a négy elnök egyikének a Vatikáni Zsinat második ülészakán. Ebben a minőségében beszélt a müncheni Kongresszusi Központban, kétezer-nyolcszáz főből álló hallgatóság előtt. Az eseményről a Time magazin így tudósított:

Hivők tömegeit veszítettük el, mondotta Dopfner, mert sokan a katolikus egyházban olyan intézményt látnak, amely „igába hajtja a szabadságot”, vagy „avított, ósdi kövületet, amelyet a múltból felejtettek itt”. Az egyház régies nyelvezettel, érthetetlen szertartásokon szól az emberekhez, olyan szentbeszédnek által, amelyeknek semmi közük sincs a mai élethez. Ahelyett, hogy az egyház behatolt volna a világ minden zugába, úgy tűnik, inkább üldögél „az önmagának kijelölt gettóban, és megpróbálja a nagy világ szomszédságában felépíteni saját kis világát”.

Az „antik formákhoz” kötődő katolicizmus gyakran kelti azt a látszatot, hogy ellenzi az elkerülhetlent: az ideológiai pluralizmust, a politikai demokráciát, a modern technikát.

E kellemetlen igazságok győzték meg XXIII. János pápát a zsinat szükségességéről, és új jelentést adtak a katolicizmus hagyományos értelmezésének, miszerint „ecclesia semper reformada” - egyház, amelynek mindig szüksége van reformokra.

Krisztus maga mentes volt a bűntől, de műve folytatását gyarló, bűnben élő emberekre bízta - mutatott rá Dopfner. - Ezért olykor az egyház is bűnös lett, mert „nem valósította meg Isten akaratát. Krisztus szeretetének bemutatása csorbát szenved, ha az egyház a hatalmával él az alázat helyett - erőszakot alkalmaz szolgálat helyett”.

Ez Dopfner szerint azt jelenti, hogy bármilyen reformot hoz a zsinat, az egyház ezt csak a bűnbánat szellemében viheti végbe, tudva, hogy „vétkesek közössége”. A reformnak Krisztus és a Szentírás tanításain kell alapulnia. Inkább helyreállító, mint forradalmasító jellegűnek kell lennie; meg kell őrizni azt, ami jó volt a múltbeli tradíciókban, de nyitva kell hagyni a továbbfejlődés lehetőségét is.

- Veszélyt jelentenek az ellenálló eszmék, formák és lehetőségek, amelyeket a jövő magával hozhat, és ma talán még lehetetlennek véljük azt, ami végül is a kereszténység érvényes formájaként fog megnyilvánulni - mondta a bíboros.

- Még az egyházi tanítás területén sem elképzelhetetlen a fejlődés - mondta Dopfner -, hiszen a dogmák nem jelentenek egyet az isteni igazsággal: csak fogyatékosan fejezik ki az isteni igazság gazdagságát, mert a kinyilatkoztatás emberi fogalmakba kényszerült.

Ez nem azt jelenti, hogy az egyház visszavonhat vagy megváltoztathat múltbeli dogmatikus meghatározásokat, hanem azt, hogy az igazságnak új aspektusait fedezheti fel, és új módszereket találhat a hagyományos tanítások terjesztésében.

Ennek szellemében a katolikusok ősi hite, miszerint „az egyházon kívül nincs megváltás”, kibővíthető, hogy ne legyen olyan sértő a protestánsok számára. Módosításában helyet kell adni annak a gondolatnak, hogy „Isten világa és kegye az egyházon kívül is sok-sok megnyilvánulásban érvényesül”.

Kétségtelenül nagy újdonság, hogy ezt a legmagasabb tanító szaktekintély jelenti ki. A régi időkben, amikor a más vallású embereket egyszerűen eretnekként kezelték, ez teljesen elképzelhetetlen lett volna.

- De a Szentlélek elismerése - hangoztatta beszédében a bíboros - a katolikus egyház határain kívül, hidat ver tőlünk elválasztott felebarátainkhoz, és kibővíti az egyház rendjét... Úgy tekintjük ezt, mint első lépést az úton, amelyen Isten végül elvezet bennünket egymáshoz. (Time, 1964. február 4.)

Ünnepélyesen nagyszerű szavak ezek, hiszen lényegében mindazokra a felekezetekre vonatkoznak, amelyekben teret nyert a türelmetlenség.

Az olvasó bizonyára felfigyelt rá, hogy a Time a legmagasabb tanító szaktekintélynek nevezte Dopfner bíborost. Mégis merem állítani, hogy a mindentudó Wally White tiszteletes a bíboros kijelentéseit éppolyan könnyen minősítené „merényletnek a vallás elfogadott nézetei ellen”, mint bármelyik tantételt, ha az magába foglalja a reinkarnáció eretnek gondolatát.

Dopfner bíboros röntgenvizsgálat alá vette a vallási türelmetlenséget, de még az övéénél is áthatóbb tekintettel nézte meg a zsidó esszéista, Harry Golden.

Talán minden hatás közül a legfontosabb - állítja Golden -, hogy az antiszemita gyakran táplál szívében emésztő gyűlöletet Jézus iránt, de ezt körültekintően azok ellen nyilvánítja ki, akik közül Jézus származott.

A zsidógyűlölet teszi lehetővé az antiszemita számára, hogy csapásokat mérjen a kereszténység korlátozó erkölcsiségére, anélkül, hogy a közösségben elfoglalt helyét kockára tenné.

Röviden: a hamis igazság mámoros eufóriája elkerülhetetlenül üldözésekhez vezet.

Az üldöztetés mindig ellenállást szül, ha olykor szánalmasan gyengét vagy hatástalant is - még a nemi eltévelyedettek esetében is: a homoszexuálist inkább szörnyetegnek tartják, mint hormonális nyomoréknak. A társadalmi jogoktól és privilégiumoktól megfosztott zsidó magára öltötte a kitzsított pária köpenyét, amelyet a múlt században az európai zsarnokok és gettók elől Amerikába menekülők viseltek.

Száz évvel ezelőtt a kirakatokban ilyesfajta táblák informálták a munkanélkülieket: „Íreket és kutyákat nem alkalmazunk!” A zsidóság olyan elszigetelt negyedbe kényszerült New Yorkban, amilyenben Varsóban vagy Prágában élt. A feketéket az atlantiszi humanoidok társadalmi szintjére süllyesztették. A szabad emberek új nemzete páratlan kiváltságai ellenére még mindig pezsgett az olvasztótégelyben; az embereknek még nem volt közös az anyanyelvük; sőt az igazi, „szabadságban fogant”, bennszülött amerikai megszületése még ma is várat magára.

De megszülethet-e egyáltalán addig, míg minden türelmetlenség el nem tűnik mind az ötven államból?

Cayce az önhipnózisban azt állította: nem. Ez a nemzet fölemelte a fejét, ahogy előtte egyetlen nemzet sem, amikor megalkotta az Alkotmányt - ez az okmány ugyanolyan szövetség Istennel, mint bármelyik, amelyről a Bibliában olvashatunk. Más, kevésbé elkötelezett nemzeteknek nincs szükségük ilyen idealisztikus normákra, jóllehet Európa felén és Ázsia legnagyobb részén még mindig cinikus és elavult elvek uralkodnak, amelyek tagadják az „egyenlőség, testvériség, szabadság” emberi jogait.

A reinkarnáció tana minden tételében, hitvallásában azt ismétli, hogy a hamis vallás hamis embereket teremt - hogy minden gonosz gyökere, a halálos mérge, amellyel az ember még mindig eteti magát, az az alattomos és szégyenteljes vágy, hogy büntetlenül bánthassunk másokat.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

REINKARNÁCIÓ A JÖVŐBEN

Az anyagi világban a bekövetkező események mindig előrevetik árnyukat, bár ezeket jobbra csak a történészek veszik észre, utólag.

Edgar Cayce sohasem igyekezett saját elméleteit ráerőltetni másokra, de azokban a beszédeiben, amelyeket a harmincas évek elején tartott a Cayce Kórházban, elmondta, hogy miként látja a jövőt. Úgy látta: az ember képességei fejlődni fognak, az öt érzékszerv köre kibővül, és ebből következően képes lesz mélyebb igazságokat is logikusan és racionálisan elfogadni.

Ha a reinkarnáció benne rejlik ezekben a mélyebb igazságokban, az emberiség azonnal észreveszi és elfogadja majd, amint eléri a mélyebb érzékelés szintjét.

Maga Cayce már képes volt a gondolatolvasásra, látta az emberek auráját, és reakcióit ezekkel az egyszerű szavakkal írta le: - Amióta az eszemet tudom, mindig színeket láttam az emberek körül. Nem emlékszem olyan esetre, hogy a szemem ne érzékelt volna a kék, zöld, piros színeket, amelyek lágyan áradtak az emberek fejéből és vállából. Hosszú időbe telt, míg rájöttem, hogy mások nem látják ezeket a színeket; hosszú idő telt el addig is, míg először hallottam az „aura” szót, és megtanultam alkalmazni ennek a jelenségnek a leírására, amely számomra mindennapos volt.

- Ha egy emberre gondolok, mindig az aurájával együtt jelenik meg előttem; megfigyeltem, mint változik az idő múlásával barátaim, szeretteim aurája - miként hat rá a betegség, a szomorúság, a szerelem, a kiteljesedés. Számomra az aura a lélek szélkakasa. Megmutatja, merre fúj a végzet szele.

- Sok embernek vannak az enyémhez hasonló élményei, és számukra is évekig tart, mire rájönnek, hogy ez mennyire ritka dolog.

- Sok embertől hallottam megjegyzéseket arra nézve, mennyire elterjedt a szemüveg a civilizált népek között. Ezt általában rossz dolognak tartják. Lehet, hogy ez a jelenség természetes következménye annak az állandó, megfeszített igyekezetnek, hogy az ember még többet lásson? Hogy így jusson el az evolúció következő szintjére? Azt hiszem, ez az igazság, és a jövőben ezt széles körben el fogják fogadni.

- Mit jelent majd számunkra, ha megteesszük ezt a következő evolúciós lépést? Azt, hogy mindannyian látni fogjuk az aurákat.

- Az aura okozat, nem ok. Minden atom, minden molekula, minden atom- és molekulacsoport, legyen bármilyen egyszerű vagy összetett, a belőle áradó vibrációkon keresztül elmondja saját történetét.

- Miközben a lélek keresztülutazik a lét tartományain, él vagy visszaél a felkínált lehetőségekkel, és közben megváltoztatja mintázatát. Az emberi szem ezeket a vibrációkat színekként érzékeli.

- Ezért a lélek mindig, minden világban vibrációin át kisugározza történetét. Ha egy másik tudat érzéklni tudja ezeket a vibrációkat, és megérti őket, ismerni fogja annak a léleknek az állapotát és a fejlődést, amelyen keresztülment.

- Képzeljük csak el, mit jelent mindez! Mindenki képes lesz látni, mikor akarnak neki akár csak egy aprót fülleneni! Mindannyiunknak őszintének kell lennünk, nem létezik többé csalárdság!

- Veszély, katasztrófa, balesetek és halál nem következhet be többé váratlanul. Látni fogjuk a közeledésüket, mint az ősi próféták; és ugyanúgy, mint a próféták, felismerjük és üdvözljük majd saját halálunkat, mert érteni fogjuk igaz jelentését.

- Nehéz beleképzelni magunkat egy ilyen világba - egy olyan világba, ahol az emberek látják egymás hibáit és erényeit, gyengeségüket és erejüket, a betegségeket, a szerencsétlenségeket és az eljövendő sikereket. Úgy látjuk majd önmagunkat, ahogyan mások látnak bennünket - teljesen más emberfaj leszünk. Ugyan mennyi vétket fogunk megőrizni, ha egyszer mindenki ismerni fogja az összeset?

Hasonló felfogásban magyarázta el állásfoglalását a tudatkonzentráció lappangó képességével kapcsolatban, amely szintén növekszik az emberi fajban.

Tapasztalataim azt mondják nekem, hogy gyakorlatilag a jelenségek minden fázisa megmagyarázható a tudatalatti tevékenységével. Bevezetőben hadd meséljem el egyik erre vonatkozó kísérletemet - azt a kísérletet, amelyet sohasem ismételt meg! Hogy miért nem, abból kiderül, hogyan kellene és hogyan nem kellene használni a mentális telepáciát.

Évekkel ezelőtt, amikor fotóműtermet működtettem, dolgozott nálam egy fiatal hölgy, aki valójában zenész volt. Érdeklődni kezdett a fényképészet iránt, és érdekelték a rajtam keresztül megnyilvánuló jelenségek is.

Egy nap azt mondtam neki: rá tudok venni bárkit, hogy eljöjjön hozzám. Gondolkoztam már ezen, és tanulmányoztam a kérdést. Hittem abban, hogy mély koncentrációval az ember képes mentális képet alkotni magában, és ha elképzeli egy személyt valamilyen tevékenység közben, ezzel mentálisan ráveheti az illetőt, hogy azt a tevékenységet valóban végrehajtsa.

Az ifjú hölgy így szólt: - Nos, én elhiszem a legtöbb dolgot, amit mondott nekem, de ezt az egyet nem hiszem! Ezt be kell bizonyítania!

- Rendben van - feleltem. - Ki az a két ember, akiről úgy gondolja, hogy képtelen lennék befolyásolni?

- Az öcsémet nem tudná idehozni - mondta a lány. - És tudom, hogy Mr. B-t sem, mert ő nem szereti magát.

Azt feleltem erre, hogy az öccse másnap tizenkettő előtt nemcsak hogy eljön a műtermembe, hanem valamit kérni is fog tőlem. Megígértem, hogy a rákövetkező napon két óra előtt beállít Mr. B. is.

Az ifjú hölgy megrázta a fejét, jelezve, hogy ezt azért nem hiszi el.

A műterem ablakába fel volt szerelve egy tükör; ha az ember belenézett, láthatta, mi történik az utcán a kapu előtt. Másnap tíz órakor körülbelül harminc percig ültem meditálva, csak az öccsére gondoltam, és azon töprengtem, nem akartam-e túllépni a saját árnyékomat, amikor azt mondtam, hogy a fiú kérni is fog tőlem valamit. A lány ugyanis gyakran mondogatta nekem, hogy az öcsikét nagyon idegesíti, amikor a tevékenységéről mesél neki.

Körülbelül fél órával a kemény összpontosítás után megláttam, hogy egy fiú halad el lent az utcán, majd megfordul, és a lépcsőhöz jön. Néhány másodpercig ott állt, a lépcsőt bámulta - aztán elment. De pár perccel belül visszatért, és feljött az emeletre.

- Mit keresel itt? - szólt fel a nővére.

A fiú leült az asztal szélére, és a kalapját gyűrögette. Aztán így szólt: - Nem is tudom, hogy mondjam el, de tegnap éjjel egy kis bajba keveredtem a boltban. Annyit meséltél Mr. Cayceről, hogy eszembe jutott: hátha ő tudna segíteni.

A nővére majdnem elájult!

Másnap tizenegy órakor ugyanabban a székben ültem. A lány így szólt hozzám: - Ha az öcsémre tudott hatni, egész biztosan sikerülni fog Mr. B-vel is!

Mondtam neki, hogy nem szeretnék itt lenni, amikor Mr. B. megérkezik, mert nem kedvel engem túlságosan, és nem fogja tudni, miért is jött ide. Később a leány elmesélte, hogy Mr. B. fél egy körül jelent meg, miután én elmentem. Az asszisztensem megkérdezte tőle, miben lehet a szolgálatára. Erre Mr. B. így felelt:

- Semmiben. Fogalmam sincs, mit keresek itt! - És azzal elment.

Minél többet gondolkodtam ezeken az eseteken, egyre inkább megérlelődött bennem az elhatározás, hogy soha többé nem teszek ilyesmit. Ha valaki irányítani akar egy másik személyt, megteheti - de vigyázat! Amit az ember irányítani akar a másik emberben, pontosan az fogja a vesztét okozni. Mindenki így hozhatja létre saját Frankensteinjét!

Mert az igazlításokból kiolvasható: aki másokra rákényszeríti az akaratát, és engedelmességet csikar ki belőlük, az zsarnok. Még Isten sem erőszakolja ránk az akaratát. Vagy egyesítjük akaratunkat az Övével, vagy ellene szegülünk. Mindenki maga dönti el.

De akkor milyen szerepet játszhat a mentális telepátia az életünkben? Minden, ami jó, veszélyeket is hord magában. Nem tudok egyetlen olyan jó dolgot sem említeni, amit ne lehetne rosszra felhasználni, amivel ne lehetne visszaélni. Miként használhatjuk tehát konstruktívan a gondolatolvasást és a telepátiát?

A legjobb szabály, amit mondhatok, a következő: ne kérjünk másik személyt olyasmire, amit magunk nem tennénk meg.

Mikor a Mester Júdeában járt, az egyik környékbeli nemes, egy farizeus meghívta vacsorára.

Jézus elfogadta a meghívást, és vele tartottak a tanítványai is. Ahogy leültek az asztalhoz, egy bűnös asszony jött be a szobába, a könnyeivel megmosta Jézus lábát, a hajával törölte meg, majd drága kenőccsel be is dörzsölte.

A nemes azt gondolta - amint azt sokan tennék manapság is: „Próféta ez egyáltalán? Hát nem látja, milyen perszónával áll szemben?” Jézus tudta, mi jár a nemes fejében, és így szólt: „Simon, van valami mondani valóm neked... Egy hitelezőnek két adósa vala; az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel. És mikor nem volt nekik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban? Felelvén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus mondá néki; Igazán ítéltél.” (Lukács, 7:36-50)

Figyeljük meg: Jézus nem mondta Simonnak, hogy „erre és erre gondolsz”, és nem tett szemrehányást neki, amiért olyan udvariatlan volt, hogy nem hozott vizet a lábainak, és olajat, amivel haját bekenhette volna. Jézus egyszerűen úgy beszélt hozzá, hogy Simon magától ráébredjen: ne másokban keresse a hibát.

Olykor mi is képesek vagyunk érzékelni, mit gondolnak más emberek, és lehet, hogy megérezzük, milyen irányt vesznek a gondolataik. Olyankor a beszédünk és viselkedésünk feljűk csak egyféle lehet: meg kell mutatnunk - ahogy a Mester is megmutatta Simonnak -, hogy a legbelsőbb gondolatok is feltáruulhatnak azok számára, akik közeli kapcsolatban vannak az Istennel.

Azok, akik [az igazlítások alapján] tudnak egyet-mást Atlantisz történetéről, tisztában vannak vele, hogy ott igen magas fokon működött a telepátia. Sokan rendelkeztek olyan koncentrálóképeséggel, hogy pusztá akaratukkal anyagi tárgyakat hoztak létre. Ha az ilyen erőket önző célokra használják, ahogy ők tették, az csak a pusztuláshoz vezethet.

Ugyanez a tudati erő még mindig létezik, ugyanúgy, ahogyan az ősi Atlantisz földjén létezett.

Mai világunkban a két legnagyobb bűn még mindig az önzés és az akarat rákényszerítése egy másik akaratra.

Kevesen képesek megengedni másoknak, hogy éljék a saját életüket. Meg akarjuk nekik mondani, mit hogyan tegyenek; rá akarjuk venni őket, hogy úgy éljenek, mint mi, és úgy lássák a dolgokat, ahogyan mi látjuk. A legtöbb feleség meg akarja szabni a férjének, hogy mit tegyen, és a legtöbb férj meg akarja szabni a feleségének, mit tehet és mit nem!

Gondoltál-e már arra, hogy helyetted senki más nem felelhet Istennek? És hogy te sem felelhetsz Istennek mások helyett?

Ha az ember előbb megismeri önmagát, akkor a mások tudatának megismerése is lehetővé válik. Aki csak egy kicsit is gyakorolja, sokat fejlődhet ezen a vonalon. De sohase próbáljunk beleavatkozni Isten munkájába! Meg kell elégednünk a sajátunkkal, és meglesz a gyümölcse!

Ahhoz jogunk van, hogy elmondjuk az embereknek saját tapasztalatainkat, döntsenek ők. Kényszeríteni nem kényszeríthetjük őket, mert Isten arra szólít minden embert, akárhol éljen is, hogy önmaga számára lássa, figyelje és értse meg a dolgokat.

Mindannyiunk számára megjön a válasz, hogy érdemes-e fejleszteni ezeket a képességeket, vagy sem. Ha helyes fogalmaink vannak arról, mit jelent a „paranormális” szó, akkor tudjuk, hogy ez létező képesség - mindig is létezett -, és a születésünknél fogva a miénk, hiszen Isten fiai és leányai vagyunk. Megvan az erőnk, hogy kapcsolatba lépjünk a Lélekkel. „Mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóival”. (János, 4:23)

Ha az erőket Isten és a Teremtő Erők szolgálatában használjuk, akkor helyesen cselekszünk. Ha a saját önző céljainkra használjuk, akkor megbecstelenítjük őket. És akkor olyanokká válunk, mint az Elveszett Fiú - nevezétek, ahogy akarjátok.

Egyszer, mikor Edgar Cayce az önhipnózis állapotában volt, megkérdezték tőle:

- Hogyan kellene bemutatni az A. R. E. munkáját azoknak, akik szigorúan a keresztény vallás tételeihez tartják magukat?
- El kell hívni őket, hogy saját szemükkel lássák - felelte ő. - Nem kényszerrel vagy nógatással. Mert a tanítást csak azok fogják megszívnálni, akikben megvan az igény a belülről jövő válaszokra.
- Ne háborgassuk őket, ne vessük szemükre hibáikat. Mert ha Atyád, az Isten felróná neked minden haszontalan szavadat, minden rossz cselekedetedet, milyen lehetőség maradna életedben?
- Ha ismerni szeretnéd a kegyelmet Őelőtte, légy kegyes és kedves azokkal, akik más csoporthoz, más hithez tartoznak.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

KÖVETKEZTETÉS

A reinkarnáció tehát nem teória, hanem egy gyakorlatias erkölcsi kódex, amely közvetlenül hat az emberi morálra.

A korai evangéliumoknak lényeges része volt, és amikor két megátalkodott pogány eltávolította belőle, ezzel a merénnyel soha senki nem számolt el kellőképpen. Elszórtan utalások még megtalálhatók a Bibliában, de az enciklopédiák egészen 1911 óta mind csekélyebb hangsúlyt tesznek rá. Az Encyclopaedia Britannica 1911-es kiadása volt az utolsó, amely még őszintén foglalkozott a kérdéssel, Metempsychosis címszó alatt.

Edgar Cayce igazlátásai egyértelműen elfogadják, és ismételten hangoztatják, hogy a korábbi életek pozitív és negatív eseményei aktívan hatnak a jelenlegi életbeli viselkedésmintákra. A negatívumok feloldhatók és leküzdhetők, ha az ember kész úgy tekinteni a problémáira, mint amelyeket ő maga idézett elő, következésképp ő is szüntetheti meg őket.

A reinkarnáció tana sehol sem hat veszélyesen vagy károsan az ember spirituális vagy filozófiai meggyőződéseire, kivéve, ha összeütközésbe kerül a túlzott hiúsággal vagy a túlnövesztett egóval, amely a kutyát csóváló farokként működik.

És ennek ellenére nincs még egy hit, amelytől az egyházi szféra ilyen csökönnyösen megtagadná az ártatlanság vélelmét, ellenzői soha ilyen hangosan nem követeltek „bizonyítékot”. De kiknek a vállán nyugszik valójában a bizonyítás terhe?

Nincs történelmi bizonyíték arra nézve, hogy Atlantisz valaha létezett. De ötszáz évvel ezelőtt arra sem volt történelmi bizonyíték, hogy Amerika létezik. Az igazat megvallva arra sem volt bizonyíték, hogy a Holt-tengeri tekercesek léteznek, amíg csodával határos véletlen folytán egy arab kecskepásztor föl nem fedezte őket.

Legyen szó bármiről, a legtöbb ember elhisz szinte minden hazugságot - feltéve, ha az elég nagy, elég abszurd és elég gyakran hangoztatják -, és álmában sem követel bizonyítékot. Ugyanígy elhiszi, amit az újságokban olvas, vagy amit a hírekben hall, olyan magától értetődően, mintha Mózes hozta volna le kőtáblába vésve a Sinai-hegyről. Feltétel nélkül elfogadja a demagógok választási ígéreteit. Vakon hisz abban, hogy az ügyvédje, az orvosa, a fogásza tévedhetetlen és megvesztegethetetlen. Ha az orvos kiveszi a vakbelét, és hanyagul a hasában felejt egy gézdarabot, mikor bevarrja a sebet, előzékenyen meg fog halni, mielőtt megtudakolná, miért nem sikerült úgy az operáció, ahogy ígérték.

Úgy látszik, csak a reinkarnáció tölti el babonás félelemmel, csak ilyen meghatározhatatlan, megfoghatatlan félelmek esetén követel cáfolhatatlan bizonyítékot - de olyan szilárdan ám, hogy a Mindenható sem tudna a kedvére tenni.

Mi az oka, hogy az ortodox elme bűnbaknak tekinti az újjászületés és kiegyenlítés karmikus törvényét? Talán az a tény, hogy minden teremtett lélek önként visszatér, egyenlő arányban megtapasztalni a jót és a rosszat, mindazt, amit másoknak okozott. Az a tény, hogy ha valamely gyarlóságot üldöztünk másokban, azt utóbb örökölni kapjuk, minden velejáró hátrányával együtt.

Az a tény, hogy minden lélek önmaga bírója, és csak önmaga felett mond ítéletet.

Az a tény, hogy a túlvilágon nincsenek megvesztegethető, sem megtéveszthető bírók.

Az a tény, hogy mindent számba véve, csak önmagunkat csaphatjuk be - és az sem sikerülhet.

Megszállottként mélyedünk el felszínes dolgokban, és szolgalelkűen buzgólkodunk, hogy igazodjunk mindenhez, ami modern - ezáltal nemcsak egyéniségünk és tartásunk vész oda: önelégültté és neveltségessé rozsdásodunk. Csak azért töltjük életünk háromnegyed részét azzal, hogy másoknak imponáljunk, és olyanak tetsessük magunkat, amilyenek nem vagyunk, mert elutasítottuk a reinkarnáció törvényét? Ha így van, akkor szükségszerűen eljön majd az az idő, amikor szinte képtelenek leszünk már őszintének lenni önmagunkhoz; márpedig ép elménk megőrzéséhez épp erre lesz legnagyobb, legégetőbb szükségünk.

Bizony nehéz megemészteni, hogy a reinkarnáció nagyon csekély vigaszt nyújt az életunt neurotikusnak, aki hisztis mamáját és piás papáját vádolja, holott ő maga mulasztott el minden erőfeszítést, hogy szeretetreméltóvá tegye magát mások szemében. Nincs csodaszer, amelyet a semmittevőnek lehetne felajánlani, aki rosszkedvűen ül, és várja, hogy minden hibája ellenére szeressék - szeressék a tehetetlenségéért, a lustaságáért, mert álszent módon elhárítja magától a felelősséget, szeressék titkos zsarnoki törekvéseiért, amelyeknek az árát nem hajlandó megfizetni.

- Az ego annyira elmerül önmagában - mondta Edgar Cayce -, hogy állandóan attól fél, elveszíti fontosságát, helyét, szabadságát. Pedig ahhoz, hogy az én szabad legyen, magának kell megadnia a szabadságot! Ha az én békét szeretne, teremtsen meg! Ezek változhatatlan törvények... Mert a türelem segít hozzá lelketek birtokához. A türelem által ismeri fel az ember, hogy a teste csupán templom, külső építmény. Az elme és a lélek ennek a templomnak az állandó bútorzata - a lényeg, amelyben állandóan lakozunk.

Ez természetesen ellentmond a jó öreg materialista elvnek, amely szerint a világ megveti a veszteseket, és csodálja a maga erejéből felkapaszkodott nagymenőt, akármennyi áldozat szegélyezi az útját.

Vajon a reinkarnáció törvényének elvetésével nem dobtuk sutba az igazságos és szerető Teremtő fogalmát is? És létrehoztuk önmagunk számára a bosszúvágy csapdáját is. Az ember öt érzéke nyilvánvalóan elégtelen ahhoz, hogy igaz meggyőződéssel tagadja Isten létezését.

Vajon nem biztosabb-e a talaj a lábunk alatt, ha elfogadjuk, mint ha megtagadjuk? Hiszen ha az embernek egyszer sikerül minden hitét semmivé redukálni, nyilvánvalóan ő maga sem fog létezni többé.

Ez annyit jelent, hogy a meggyőződéses ateista egyszerűen csak olyan ember, aki szédülés nélkül nem tud feltekinteni az égre, mert nem talál rajta viszonyítási pontot, ami ismerős volna számára.

Talán ez magyarázza azt is, miért ugyanilyen nehéz szembenéznie a reinkarnáció elméletével. A gondolat, hogy ez egy igaz hit egyik sarokköve, nélkülözi a megnyugtatóan szilárd, materialista alapot. Ez a tény már önmagában is elegendő, hogy gyanút keltsen bármely önmagát elítélő vezeklőben, aki abban hisz, hogy egyszer és csak egyszer született, hogy bűnben született, és a száználmas megváltáshoz csupán egyetlen út vezet, az értelmetlen, vég nélküli szenvedésen keresztül.

Számára a reinkarnáció tanában az a makacs eretnecség fogalmazódik meg, hogy az ember szabad, és az Isten a Szeretet Istene. Ez azt jelenti, hogy amíg nem tanulta meg szeretni embertársait, Teremtőjét nem ismerheti meg jobban.

Mi a következő, amivel szembetalálja magát? Az a kellemetlen tény, hogy az ember nem szerethet másokat, amíg önmagát nem képes szeretni.

Ha szeretni sem és szeretetreméltóvá válni sem képes, akkor ebből logikusan következik, hogy a többi ember nem fogja szeretni, és ők sem lesznek számára szerethetők.

És ebben az esetben komoly és halálos bajba kerül, mert ha nem tud szeretni, és őt sem szeretik, akkor elborítja a kérlelhetetlen magány örök éjszakája. A magányosság az ember leghalálosabb ellensége: az egyetlen méreg, amely kegyetlenül elpusztíthatja a lelket.

Az olvasó mostanra már bizonyára belátta, hogy a reinkarnációt nem lehet komolyan tanulmányozni más csatornán keresztül, csak egy jóindulatú Krisztust feltételezve. Jól teszi tehát, ha megszabadítja magát a dogmáktól, például úgy, hogy elolvassa Weatherhead tiszteletes gyönyörűen megfogalmazott és egyszerűen megírt Keresztény agnosztika című művét. Nincs még egy ilyen tekintélyes egyházi férfiú, akinek nézetei ennyire harmonikusan egybecsengenének Edgar Cayce Biblia-értelmezésével.

A Reinkarnáció és megújult esélyek című fejezetből kiderül, hogy Dr. Weatherhead elfogadja a lélekvándorlást. Magyarozatát az alábbi szavakkal vezeti be.

Betty Smithre gondolok, aki jómódban született, minden lehetőség adott volt számára, kitűnő nevelésben részesült, remek házasságot kötött, a férje biztosítani tudta neki ugyanezeket az életkörülményeket, fél tucat egészséges gyermeknek adott életet; felnőtt- és öregkorát zavartalan egészségben, minden földi jóval körülvéve élte le.

Aztán Jane Jonesra gondolok, aki vakon, süketen vagy nyomorékon született egy nyomorgó családban, ahol a részeges apa pokollá tette mindenki életét. Jane nem képes elszabadulni ebből a környezetből, nem teremthet saját otthont, nem adatnak meg neki azok a javak, amelyeket Betty élvezhet, aztán korán meghal valami rosszindulatú betegségben...

Vannak, akik azt képzelik, a „számlákat a mennyben egyenlítik ki”.

Bettynek tehát szenvednie kell egy másik életben, mert a földön boldog volt? Ez mit használna az igazságnak? Semmit. És ettől természetesen Jane sem lenne boldogabb. Nem is annyira aljas vagy bosszúszomjas, hogy ezt kívánja. Kell vajon Jane-t „jutalmazni” vagy „kárpótolni”?

De hát mi jelenthet kárpótlást fél évszázadnyi földi szenvedésért? Hátborzongató arról hallani, hogy sok pénzt kapott valaki, akit igazságtalanul bebörtönöztek. Hogyan teheti ez jóvá az elszenvedett megpróbáltatást, az elvesztegetett éveket, a hozzátartozók bánatát, a szenvedést? Ezekért a dolgokért nem létezik kárpótlás.

Tehát az emberi nyomorúság pusztán szerencse kérdése? Ha igen, akkor az élet fölöttébb igazságtalan! Isten akarata volna ez? Mert akkor Ő nagyon különbözik a földi apáktól: ha egy földi ember érvényesíti ezen a módon az akaratát, azt vagy börtönbe csukják, vagy az örültek házába!

Kemény szavak a londoni City Templom tiszteletreméltó lelkészétől - de Dr. Weatherhead csak annyira kemény ebben az ügyben, mint Cayce. Dr. Weatherhead szenvedélyesen hiszi, hogy a kereszténység életmód, nem pedig „teológiai rendszer, amelyet az embernek intellektuálisan el kell fogadnia”.

Ha szereted Krisztust, és követni akarod őt, akkor helyezkedj a keresztény agnoszticizmus álláspontjára, legalábbis egyelőre...

Őszintén, gyakran csodálkozom azon, miért jár oly sok ember templomba. Bizonyos, hogy a kereszténységben van valami csodálatos, belső erő, különben az egyházak már régen elpusztították volna.

A reinkarnáció azonban mindaddig nem nyerheti el az őt megillető helyet a társadalomban, amíg az ortodox dogma csak a büntudat által gyötört emberekkel foglalkozik, és így csak őket vonzza a gyülekezetbe. A reinkarnáció gondolata mit sem jelent, ha az utca emberében a bosszúálló és megtorló Istentől való, idejétmúlt rettegés munkál.

Dr. Weatherhead, miként előtte Cayce is, ezt tette érvelése sarokkövévé. Külön, kiemelt helyen foglalkozik egy angol pappal, aki kígyót-békát kiabált a reinkarnációra, és kirohanását így fejezte be: „Állítólagos előző életeim különben sem szolgálhatnának erkölcsi tanulsággal a jelenre nézve - egyszerűen azért, mert nem emlékezhetem rájuk”.

A derék pap úgy érezhette, hogy egy fejhosszal elhúzott a versenyben, de Dr. Weatherhead elegánsan rákoppintott erre a fejre.

Micsoda elképesztő kijelentés! - kiált fel Dr. Weatherhead. - Ha tehát valami szer segítségével kitörölnénk Dr. Whale memóriájából fiatalok minden emlékét, akkor ifjúsága összes meggondolatlan cselekedete elveszítené „erkölcsi tanulságát a jelenre nézve”! Elfelejt, hogy akkor is azok az élmények formálták őt, azok hatására lett az, aki lett. A bíró ritkán menti fel a vádlottat minden erkölcsi felelősség alól pusztán azért, mert az kijelenti, hogy nem emlékszik semmire!

Senki sem emlékszik gyermekkor első éveire, de minden pszichológus hangsúlyozza ezeknek az éveknél a fontosságát és a rájuk tett hatásukat.

Ezek a gyerekkori élmények nem mással estek meg, hanem velünk, és bár elfelejtettük őket, meghatározzák sok jelenkori tettünket, az élethez való viszonyulásunkat. A felnőttkori beidegződések nagy része az elraktározott emlékekből tevődik össze. Nem kell tudatosan emlékeznünk a benyomásokra ahhoz, hogy hatást gyakoroljanak ránk.

Dr. Weatherhead ugyanebben a nyájas modorban vezeti elő a következő, lényegretörő érvet: Az intelligens keresztény abban hisz, hogy minden férfi és nő sorsában Isten terve működik, és e terv beteljesülése egyet jelent azzal, hogy Isten akarata érvényesül, „miként a mennyben, azonképpen itt a földön is”...

De hogyan fejlődhet a világ a belső dolgok tekintetében - amelyek a legfontosabbak -, ha minden új generáció születésével vad, állati hajlamokban tobzódó, bűnöktől meg nem tisztult lelkek serege zúdul a világra? Tökéletes világ csak úgy jöhet létre, ha azok, akik megszületnek, hasznát veszik a korábbi életekben megtanult leckéknek, ahelyett, hogy mindig mindent előről kezdenének. Igaz, a csodagyerekek száma nagyon csekély, ugyanígy a szenteké is, de könnyen meglehet, hogy az ő tantermük céljára egy másik planéta jobban megfelel. Talán szakítanunk kellene a gondolatokkal, hogy a Föld a tökéletes társadalom megvalósulásának színtere.

E gondolatok vezettek oda, hogy egyetértsek a néhai Dean Inge, a kiváló gondolkodó szavaival, aki azt mondta a reinkarnáció elméletéről: „nemcsak hihető, hanem fölöttébb vonzó is”.

Az ember csak csodálkozni tud azon, miért fogadják el olyan sokan a halál utáni élet gondolatát, miközben - főleg Nyugaton - elvetik a születés előtti élet lehetőségét. Az egyirányú halhatatlanság mellett szóló érvek számomra valószínűbbnek tűnnek, ha a jelenlegi testen kívül kétirányú életet feltételezek.

De még ha leszűkítjük is a kérdést a halál utáni életre, az lesz a leghelyesebb, ha Edgar Cayce kedvenc bibliai példázatát választjuk befejezésnek.

Lukács evangéliumában (16:19-31) Jézus a koldus Lázáról mesél a farizeusoknak, aki a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákból táplálkozott, és mikor meghalt, megtért Ábrahám kebelére. De mikor a gazdag ember halt meg, ő a pokolban találta magát, és onnan láthatta, hogy Lázár a Mennyországban van.

„Monda pedig amaz [Ábrahám]: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához; mert van őt testvérem; hogy bizonyosságot tegyen nekik, hogy ők is ide e gyötrelemnek helyére ne jussanak.

Monda néki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat.

Ama [a gazdag ember] pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájok, megtérnek.

Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.”

FÜGGELÉK

AZ ORIGENÉSZ ELLENI TIZENÖT EGYHÁZI ÁTKOK

Henry Percival teljes terjedelmében kinyomtatta az Origenész elleni tizenöt egyházi átkot. A szöveg hozzáférhető Head és Cranston kiváló művében, amely A Reinkarnáció kelet-nyugati antológiája címet viseli. Ritkán hordoztak ilyen grandiózus kijelentések ilyen aránytalanul csekély tartalmat. Valóban, inkább műveletlen, bombasztikus zagyvaságnak tűnnek, mint felelősséggel megfogalmazott tantételeknek, és átkaik alátámasztására egyáltalán nem is idézik a Bibliát.

„Ha bárki azt a hihetetlen mesét hangoztatja, hogy a lélek létezik a születés előtt - kezdik fellengzősen -, és hangoztatja azt a rettenetességet, hogy utóbb újra megszületik, legyen anatóma (átkozott).”

2. pont: „Ha bárki azt állítja, hogy az értelmes dolgok teremtése csak test nélküli intelligenciát foglal magában... hogy egység van közöttük a lényeg, az erő és az energia tekintetében, és Isten, az Ige tudásának azonosságában; és nem kívánván többé Isten látását, átadták önmagukat a rosszabb dolgoknak, mindegyik a saját hajlandóságát követve; és hogy többé vagy kevésbé fejlett testeket öltöttek magukra, és neveket kaptak ... az legyen átkozott.”

(Ez lényegében a teljes Biblia kétségbevonását sugallná, hiszen még az Ótestamentum is azt állítja: minden, ami él, eredetileg Isten elméjében született meg, őáltala vált entitássá, és később elutasította eredetét és Teremtőjét.)

A 3. és az 5. pont értelmetlenségbe fullad, de a 7. pont kijelenti: „Ha bárki azt állítja, hogy Krisztus... megkönyörült a lelkek különböző botlásain... s hogy helyrehozza őket, különböző fokozatokon haladt keresztül, különböző neveket és testeket öltött, angyallá vált az angyalok között, hatalmassá a hatalmasok között... és végül olyan testet öltött, mint a miénk, s emberré vált az emberek között... ha bárki ezt állítja, és nem utasítja el, hogy Isten, az Ige lealacsonyította magát és emberré vált; legyen átkozott.”

(A rövidítés nélküli, eredeti szöveg méginkább igyekszik kétségbe vonni Krisztus emberi alakban való inkarnálódását; de közben célozgat is: lehetséges, hogy Krisztus valami hasonlót cselekedett, de halandó értelemmel felfoghatatlan módon. Ez jól példázza Theodora jellegzetes szorongásos neurózisát: szerette volna úgy eltörölni a lényegét, hogy a káposzta azért megmaradjon.)

A 8. pont még összetettebb: „Ha valaki nem ismeri el, hogy Isten, az Ige... egyenlő Krisztussal a szó minden értelmében, hanem azt hangoztatja, hogy az intelligencia lealacsonyodása miatt csak pontatlanul azonosak egymással, és az intelligenciát csak az Ige miatt neveztetik Istennek, legyen átkozott.”

(Ha ebből bármi értelmet ki lehet hámozni, az biztosan tagadja Krisztus saját kijelentését, miszerint ő Isten Fia és egyszersmind az Ember Fia.)

A 9., 10. és 11. pont úgy belegabalyodik a szószaporításba, hogy ki is oltják egymás dörgedelmeit, de a 12. pont megkísérli megmenteni az előző cikkelyek javát: „Ha valaki azt állítja, hogy az eljövendő ítélet a test pusztulásával jár; és hogy... azontúl nem lesz többé semmilyen anyag, csak lélek, legyen átkozott.”

(Ez Krisztus jelképes győzedelmét a test felett a halála és a feltámadása által, értelmetlen és konstruktív cél nélküli gesztussá nyilvánítja.)

A 14. pont, jóllehet akaratlanul, de méginkább beletéved a passzív ateizmusba: „Ha bárki azt állítja, hogy minden értelmes teremtmény egy napon egygé válik... a test megszűnik, és hogy az eljövendő világ tudása a világok pusztulását hozza magával... hogy ebben az állítólagos végromlásban csak a lelkek léteznek tovább, mint az állítólagos megelőző létezésben; legyen átkozott”.

(Röviden: „mindezek semmiképpen el nem múlnak”.)

15. pont: „Ha bárki azt állítja, hogy a Lelkek élete olyan lesz, mint a kezdetekben, amikor még a lelkek nem szálltak alá vagy buktak el; s hogy a vég lesz... a kezdet igaz mértéke; legyen átkozott”.

Nem csoda, hogy még a megfélemlített Virgilius pápa is megmozgatott minden követ, hogy ezt az üres locsogást kiátkozza. Az sem csoda, hogy Justinianus csak egy bizánci martalóc segítségével tudta keresztülvinni.

De az esztelenségnek még nem volt vége.

A megmámorosodott, önmagát istenítő Justinianus (hiszen az egész teremtés oly világos lehetett számára, mint a vakablak), személyesen és önként tíz újabb átkot alkotott Órigenész ellen.

Tartalmukat tekintve ezek még zavarosabbak, mint az első tizenöt, kivéve, hogy két cikkely közvetlen támadást intéz olyan egyházi tanok ellen, melyek még Órigenésznél is korábbiak. Az első arra célzó eszmék, hogy Krisztus alá szállt a purgatóriumba, és ott alávetette magát valamiféle megfeszítettetésnek, mert ez volt az elkárhozott lelkek megváltásának egyetlen módja. (A korai egyházi iratok elég sűrűn utalnak erre, tehát megállapítható, hogy egykor fontos szerepe volt az evangéliumokban.)

„Ha bárki azt állítja vagy gondolja, hogy Krisztus Urunk a jövőben a démonok miatt feszítetik keresztre, mint egykor az emberért, legyen átkozott” - harsogja Justinianus, és bámulatos módon eszébe sem jut a lehetőség, hogy ő és rettegett hitvese egy napon ott senyvedhet a fent nevezett démonok között, az Ember Fiától remélve a megváltást.

A következő célpont a még távolabbi múltból származik - ez a lélek költői fogalma: ha egyszer megszabadul az anyagi korlátoktól, a tiszta fény ragyogásává válik. Ez volt Órigenész egyik kedvenc képe, de Justinianus irgalmatlanul nyársra húzta: „Ha valaki azt állítja vagy gondolja, hogy a feltámadáskor az emberi testek szférikus formában fognak felkelni, nem pedig jelenlegi alakjukban, legyen átkozott”.

(Érezhető, hogy a sértődött Theodora nem volt hajlandó kevésbé szférikusan elképzelni önmagát a Végítélet Napján, mint súlyos ékszerekkel teleaggatott császárnőnek, érintetlen diplomáciai védettséggel.)

Az utolsó, tizedik pont a legharciasabb.

„Ha bárki azt állítja vagy gondolja, hogy a démonok és istentelen emberek büntetése csak átmeneti, és egy nap majd véget ér, és a démonok és istentelenek kegyelemben részesülnek, legyen átkozott”.

(A Tékozló Fiúról szóló példabeszédet tehát elfelejthetjük.)